

40+ Lubunya'nın Kurucularından

BAHADIR URAL'IN ANISINA

YAS

**sivil
düşün**

Bu kitap, Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla 40+ Lubunya İnisiyatifi'ne aittir ve AB'nin görüşlerini yansıtmamaktadır.

BAHADIR URAL'IN ANISINA

YAS

Hazırlayanlar
İsmail Alacaoğlu
Umut Güner

Tasarım
Utku Kutbay

Yayımlayan
40+ Lubunya İnisiyatifi

Basım
Mayıs 2025, Ankara

E-posta: kirkindansonralubunya@gmail.com

**sivil
düşün**

Bu kitap, Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla 40+ Lubunya İnisiyatifi'ne aittir ve AB'nin görüşlerini yansıtmamaktadır.

İçindekiler

1. Giriş
2. Önsöz, İsmail Alacaoğlu
3. Hani biz birlikte yaşlanacaktık?, İsmail Alacaoğlu,
4. Seni sadece iyi hatırlayan seni hiç tanımamıştır, Umut Güner
5. Murat Çekiç'i Uğurlamak, Umut Güner
6. Sadece Renkler'e, Umut Güner
7. Bok Kız, Seyhan Arman,
8. Bir Yıldız geçti bu vefasız camiadan, Seyhan Arman,
9. Biz bu hikâyeyi Kürşad'tan dinlemiştik, Umut Güner,
10. Öldüğümüzde bile yalnızız, Seyhan Arman
11. Bugün bütün kadehler Bulut'a, Umut Güner
12. Bulut Öncü'yü Uğurlamak, Umut Güner,
13. Bir dilek tut, adı insanlık olsun, Umut Güner
14. Ölülerimiz ve Biz, Öteki olarak Ölmek, Kaos GL
15. Cinayet, Zafer Devrim, Esmeray
16. Adı Eylül'dü, Esmeray
17. Katil Aynı, Esmeray
18. Adı Figen, Esmeray
19. Okyanus'u kim öldürdü?, Levent Pişkin,
20. Ne boka yaradı normal olmak? Yıldız Tar
21. Acımızı da başka türlü çekeceğiz, Umut Güner
22. Roşin'in Ahı, Esmeray
23. Bir Kadın Daha, Esmeray
24. Nefret 14 Kurşun, Esmeray
25. Bir Başarı Hikayesi: Türkan Anne, Umut Güner
26. Hepimiz Ahmet Yıldız'ız, Umut Güner
27. Ahmet Yıldız'ı kim öldürdü? Ailesi kim?, Umut Güner
28. Unutmamalı bölümü,
29. Bahadır'a Mektuplar

Giriş

14-15 Aralık 2019 hem LGBTİ+ hareket için hem de 40+ lubunyalar için küçük ama anlamlı bir başlangıcın tarihi idi. İlk kez yaşlılık üzerine konuşmak için bir araya geldik ve LGBTİ+ hareketine yeni bir pencere açtık. LGBTİ+ hareket genç bir hareket olabilir ama sadece gençlerden oluşmayan bir hareket aynı zamanda. Evet biz de varız!

Yaşlılık üzerine konuşmaya başladığımızda 40'lı yaşlara yeni adım atmış olanlar kadar 40 olmamış olan arkadaşlarımız da vardı aramızda: Bahadır, Yelda, Seçin, Özge gibi, ve biz birlikte nasıl yaşlanacağız sorusuna yanıt bulmak için bir araya gelmiştik. Yaşlandığımızda birlikte yaşayabilmek için bugünümüzü birlikte geçirmeye, birbirimizi yeniden tanımaya ihtiyacımız olduğuna karar vermiştik. Bu yola çıktığımızda Bahadır bizimle beraberdi. Bahadır'ın 40 olmasını ve grubumuza 40+ olarak katılmasını beklerken aramızdan ayrıldı. Bahadır'ın cenazesinde annesi "Onun adını yaşatın" demişti. 40+ Lubunya'nın hikâyesi Bahadır'la birlikte başlamıştı, işte bu kitap da Bahadır'a...

Bu kitapta Bahadır başta olmak üzere yasını tuttuğumuz, acısını halen içimizde hissettiğimiz dostlarımız için yazdığımız yazıları derledik. Aynı zamanda Kaos GL Dergisinin 200. sayısındaki "Unutmamalı" bölümünü de bu kitaba ekledik ki aramızdan ayrılan dostlarımızı bu kitap vesilesi ile hatırlamak ve hatırd tutmak için...

Bahadır için özel bir bölüm oluşturmak istedik. Bahadır'ın neşesini, kahkasını, "yooo" ile başlayan cümlelerini yazıp, çizelim. Ölümsüzleştirelim istedik.

Bahadır başta olmak üzere, Ganimet, Murat Çekiç, Umut Stackhouse, Yıldız, Kürşad Kahramanoğlu, Bulut Öncü, Dilek İnce, Hande, Eylül, Hande Kader, Çingene Gül, Figen, Okyanus, Roşin Çiçek, Gaye, Türkan Anne, Ahmet Yıldız, Mavi, Zeliş, Boysan, Burak Özgüner, Cahide Birgül, Doğa Asi Çevik, Aligül Arıkan, Ahmet Tulgar, Mahmut Şefik Nil, Gözüm Abla, Küçük İskender, Baki Koşar, Ege Tanyürek, Mali, Parisli Amca, Berna Koç, Hülya Türker, Erdem Yalçınkaya ve bütün kaybettiklerimizin anısına saygıyla, yattığınız yer incitmesin...

40+ Lubunya İnisiyatifi

Önsöz

Kırk yıl düşünsem böyle bir kitaba önsöz yazacağım aklıma gelmezdi. Hele ki canımdan çok sevdiğimin, biriciğimin ölümünün ardından, ona ithafen hazırlanan; kaybettiğimiz, yasını tuttuğumuz, yılda bir andığımız, unuttuğumuzu sandığımız ama aslında hiç aklımızdan çıkarmadığımız sevdiklerimizi ölümsüzleştirmek için bir araya getirdiğimiz bu kitaba...

Biz çok insan kaybettik, çoğunu da çok erken. Güzel bir Eylül sabahı Zeliş'imizin, Boysan'ımızın ateşi düştü yüreğimize. Bir kış günüydü Cahide gittiğinde... Başka bir kış günü Bulut'u uğurladık. Kürşat'a, Umut'a, Mehmet Ali'ye ve daha nicelerine yandı içimiz. öldürülenler, yalnız ölenler, yoksulluk içinde ölenler... sonra Murat'ın haberini aldık bir Haziran sabahı. Ertesi yıl, yine bir Haziran günü Bahadır'ımı sonsuzluğa uğurladık.

2019 yılının bir Aralık gününde, ilk kez bir araya gelip Kırkından Sonra inisiyatifinin temelini attığımız o iki günlük toplantıda, hep yaşlılığımızı konuştuk:

Birbirimizi nasıl kollaracağız, nasıl bir mekanizma kuracağız, herkesi nasıl kapsayacağız, yaşlılığa nasıl hazırlanacağız?

Bahadır, o ilk toplantıyı yaptığımızda 35 yaşındaydı, inisiyatifin adı Kırkından Sonra ama ne de olsa mekanizmaları kurmak en az on yılımızı alacaktı — tabii kurabilirsek. O yüzden Bahadır gibi 40 yaşına gelmemiş arkadaşlarımız da vardı grupta. Zamanımız vardı; bol bol... Sonuçta biz hep birlikte yaşlanacaktık. Yaşlanırken kendi güvenli alanımızı yaratacak, şefkat çemberimizi kuracaktık.

Kimin aklına gelirdi ki, Bahadır'ın kurucularından olduğu bu inisiyatifin adındaki yaşıa bile gelmeden aramızdan ayrılacağı?

Ve gitti, ansızın...

İşte bu Yas kitabı fikri, Bahadır'ın gidişinin ardından Umüt'tan geldi. Bahadır'ın annesinin ağzından çıkan “Bahadır'ın adını yaşatın” cümlesinden sonra.

Peki, biz yaşlılığımızda birbirimizi kollamanın yollarını ararken, yaşarken yeterince kollayabiliyor muyuz birbirimizi?

Biliyoruz ki biz, çoğumuz, hayatın pek iyi davranmadığı çocuklarız. Kendimizi fark ettiğimiz, ardından fark edildiğimiz andan itibaren... Büyüylene kadar, ayaklarımızın üzerinde durana kadar — hatta durduktan sonra bile.

Bizler, çoğumuz aksiymiş gibi görünsek de, tıpkı Bahadır'ım gibi hassas insanlarız.

Yaralıyız. Yorgunuz. Kim bilir, belki de bu yüzden hep bu erken gidişlerimiz. Farkında olmasak bile, bazen bu yüzden öfkeliyiz, bu yüzden hırçınız, bu yüzden hayatla kavgalıyız.

Yine de, bunu bile bile, hayatın tüm karmaşası içinde, bastırduğımız ya da bastıramadığımız duygularla, sanki sonsuza kadar yaşayacakmışız gibi koşturuyor, üzülüyor, ağlıyor, bağırıyor, kızıyor, küsüp kavgaya ediyoruz. Sonra bir an geliyor: Hiç beklemediğin, hiç ummadığın, hiç konduramadığın bir an... Hep yanı başında duracağını sandığın, hep güçlü bildiğin, ona bir şey olmayacağına inandığın, canından çok sevdiğin biri... öylece, ansızın gidiveriyor.

Bir anda. Gözlerinin önünde. sadece izliyorsun.

Belki dün kırdığın, belki iki yıldır göremediğin, belki hep ertelediğin, belki sabah yanından kalktığın biri...

Ve ölüm, o kabul edilemez haliyle, bir anda karşında dikiliveriyor. Nasıl baş edeceğini bilemediğin büyük bir boşluğun içinde buluyorsun kendini. Ne yapacağını bilemediğin bir sürecin içinde...

Ölüm, kalana zor. Hep bir eksiklik... Hep bir yarım kalmışlık... Hep bir vicdan, bir pişmanlık:

Demeseydim... Söyleseydim... Sussaydım... Sarılaydım...

Keşkeler kuyusunda buluyorsun kendini, gecen gündüzün karışıyor birbirine, gözyaşın yüreğine akıyor, sonra toprağına. Özlüyorsun, çok özlüyorsun, çiçekler ekmekten başka bir şey gelmiyor elimden. Rüyalarına gelsin diye dulalar ediyorsun. Anlatması zor, hissetmesi sancılı. Neyse ki zaman, her şeye rağmen iyi bir ilaç. Öyle diyor herkes. Kötü anıları yavaş yavaş silip, geride sadece güzel olanları bırakıyor. Ve beraberinde "İyi ki"leri getiriyor... getirecek de...

Şimdi, gidenleri kalbimizin en müstesna köşesine saklayıp gülümseyerek anma zamanı. Ve en önemlisi, onların bize gidişleriyle öğrettiği en değerli şeyi, "zamanın kıymetini" unutmadan yaşama ve kalanlara hala yaşarken sınıksız sarılma, birbirimizi kollama zamanı, hayatın çok da iyi davranmadığı çocuklar olduğumuzu hatırimızdan çıkarmadan.

Bahadır'ıma sonsuz sevgi ve özlemle...
Devrin daim olsun güzel yürekli adam...

İsmail Alacaoğlu
Mayıs '25

Hani biz birlikte yaşılanacaktık?

İsmail Alacaoğlu

Nisan 2025

Yıllar önce evimin bahçesinde doğan yavru kedilerden biri avuçlarımda son nefesini verdiği öyle bir üzülmüş, öyle bir ağlamıştı ki birkaç gün kendime gelememiş ve sevdiğim birini kaybettiğimde yaşayacağım üzüntü ve acının büyüklüğünü fark edip başıma böyle bir şey gelmesin diye dua etmiştim. Duam kabul olmadı ve başıma geldi. Hem de en değerlimi, biricigimi, hayat arkadaşımı, yoldaşımı, dostumu kaybettim bir anda denebilecek kadar kısa bir süre içinde. Bu yazı benim hâlâ içinde olduğum yas sürecimin ve aylardır yaşadığım acının hikâyesidir.

Doktorundan bilgi alacağımız ve kısa süreliğine de olsa Bahadır'ı göreceğimiz görüş vaktini beklerken çalan telefonla acilen yoğun bakıma çağrıldık. Bir yandan Bahadır'ın annesini sakinleştirmeye çalışırken bir yandan birbirine dolaşan elimi ayağımı ve yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbimi gizlemeye çalıştım. Apar topar çıktığımız yoğun bakım kapısından "Doktorlar müdahale ediyor" denilerek alınmadığımızda bile içimde bir umutla, birazdan güzel bir haber alacağımızı düşünerek ve bunu kafamda defalarca tekrar ederek beklemeye başladım, elimi sıkı sıkı tutan annesiyle birlikte. Öyle ya daha dün öğleden sonra "sonunda emin ellerde" diye yüreğimize su serpererek bırakıp gittiğimiz canımızı öylece kaybedecek değildik, doktorlar ellerinden gelen her şeyi yapacak, bizi Bahadır'a kavuşturacaktı. Öyle olmadı.

Yoğun bakım doktoru bilgi vermek üzere beni üçüncü kez yoğun bakımın girişine çağırıp daha bir şey bile demeden elimi tuttuğu anda başladı acım; sanki birisi kalbimi ellerinin arasına almış da olanca gücüyle sıkıyormuş, sanki karnıma bir şey saplanmış ve bütün iç organlarım parçalanıyormuş, sanki gırtlığıma yumruk yemişim de nefes alamaz, yutkunamaz hale gelmişim gibi hissettim. Belli belirsiz, yalvarırcasına bir “Demeyin” çıkabildi ağızımdan. Hemen akabinde doktorun “Elimizden geleni yaptık, kurtaramadık maalesef, başınız sağ olsun” demesiyle dünya durdu. Elim doktorun elinde, doktorun diğer eli omzumda, o birkaç saniye içinde aslında bilip de söze dökülmediği için henüz var olmayan durum bir anda gerçeğe döndü o üç kelimeyle; “başınız sağ olsun”. İşte o an ağlamaya başladım, vücudumun her noktasında hissettiğim acı gözyaşı olup aktı. Doktor bir süre daha durdu yanımda, eli omzumda, sonra “Sizi yalnız bırakayım, toparlanın” deyip koridorda kayboldu. Bir yandan ağlarken bir yandan dışarıda bekleyen annesine, dostlara, akrabalarına bu haberi benim vereceğim düşüncesi sardı zihnimi, kendimin bile inanmadığı bir haberi bir umut diye bekleyen onca insana vermek, nasıl söylenirdi ki? Bana çok uzun gelen birkaç dakika kadar daha durdum o uzun, geniş, beyaz fayanslı soğuk yoğun bakım girişinde, sonra kendimi topladım, derin bir nefes aldım. Otomatik kapı açılıp da karşımda onca insanı gördüğümde gözyaşlarım sel oldu aktı, “Gitti” diyebildim sadece. Kendi acımla birlikte, annesi başta olmak üzere oradaki herkesin acısını üzerimde hissettim bir anlığına. Sonrasında her birine tek tek sarıldıkça acıyı paylaştım, sarılmalarım bittiğinde sadece kendi acımla, hayatımda yaşadığım en büyük acıyla baş başa duvarın dibine çöküp kaldım.

İki saat sonrasında yanımda annesi, arka koltukta annem ve kardeşim cenaze arabasının arkasında araba sürerken buldum kendimi. Ondan on beş dakika öncesinde morgun çekmecesini

açtıklarında yoğun bakımda sakallarını kestikleri için başka biriymiş gibi gelen Bahadır'ı alnından, yanaklarından son bir kez öpüp, son bir kez saçlarını okşamıştım, "Niye sakallarını kesmişler?" diye sayıklaya sayıklaya. Şimdi önümüzdeki cenaze arabasının içindeydi benim biriciğim. Bir yandan ağlarken bir yandan ara sıra cenaze arabasıyla arama giren arabalara küfürler sallıyordum, selektör yaparak zorla cenaze arabasının arkasındaki yerimi alıyordum. Sanki ondan biraz olsun uzaklaşırsam onu kaybedecekmışim ya da onu bu yolculukta yalnız bırakacaktım gibi...

Yol boyunca birkaç kez Bahadır'ın cenaze arabasının arka kapısını açıp, gülerek, nasıl kandırdım sizi, demesini hayal ettim. Çok aptalca olmasına rağmen nasıl sevineceğimi düşündüm. Sonra delirdiğimi düşündüm ama delirmedim -şaşırtıcı bir şekilde hâlâ delirmedim-. Ben o İzmir trafiğinde, o ruh haliyle, ağlamaktan önümü göremediğim gözlerimle nasıl yol aldım da Cemevi'ne vardım hiç bilmiyorum. Normalde böyle bir şeyi düşünsem, yoğun bakımın önündeki koridorda çöküp kaldığım duvar dibinden bir daha kalkamayacağımı söylerdim. Oysa ben oradan kalktım, hemşireyle konuştum, insanları aşağı indirdim, dostlara haber verdim, cenazesinin organizasyonu için arkadaşlarıyla konuştum, sonra gidip biriciğimin ölüm belgesini imzaladım ve morgda, o güzel yüzünü son bir kez her yerinden öptüm, saçını okşadım, gözyaşlarım yüzüne düştü. Tüm bunları cenaze arabasının arkasına takılmadan önceki iki saat içerisinde yaptım, o çöktüğüm duvar dibinden kalkarak.

Sonrasında şu an sürreal ve bir o kadar da acıklı gelen bir şeyi yaparken buldum kendimi; sevdiceğimin ertesi gün saklanacağı mezara karar vermek. Yeni yerlere baktık kuzenleriyle birlikte, oralar çok yukarıda olduğu için ya babasının ya anneannesinin üzerine gömmemiz gerektiğinin farkına vardık. Nihayetinde babasının üzerine gömülmesine karar verdik.

Bir yandan içim acır, yüreğim kanarken bir yandan da Bahadır'ımı son yolculuğuna uğurlamak için her şeyin, her bir adımın içinde olmayı, bizzat ilgilenmeyi istedim. Onca yıl onu nasıl koruyup kolladıysam, yapmak istemediği şeyleri hep onun yerine yaptıysam, tatillerimizi hep a'dan z'ye nasıl planladıysam, son yolculuğunun da bütün organizasyonunu ben yapmalıyım. Nitekim öyle de yaptım, ağlaya ağlaya, içim yana yana, yüreğim sıkışa sıkışa.

Haftalar haftaları, aylar ayları kovalarken içinden geçtiğim çeşitli “keşke” evrelerinin her biri içimi farklı açılardan acıttı ve acıtmaya devam ediyor. İlk başlarda keşkeler son bir aylık döneme dair, “O hastaneye mi götürseydik?”, “Şu doktora mı gösterseydik?”, “Araya bayram girmeseydi ne olurdu?” gibi durumlara dairken, takip eden evrede son altı aya yayıldı; “Daha erken fark edebilir miydik?”, “Keşke hep Ankara’da yanında olsaydım, Nisan’da İzmir’e gitmeseydi de İstanbul’a gelseydi, işi daha erken bıraksaydı”... Sonraki evrede keşkeler kendime kızdığım bir noktaya geldi, “Neden İstanbul’a taşındım?”, “Neden Bahadır’ı Ankara’da yalnız bıraktım?”. Kendime kızgınlığımla birlikte acım daha bir şiddetlendi. Oysaki bu hayatın normal akışında alınan bir karardı, birlikte vermiştik bu kararı, daha önce de farklı şehirlerde yaşamıştık. Epey zaman aldı kendimi ikna etmem, bunların hiçbirisi Bahadır’ın gidişinin sebebi değildi. Ama bu bir sonraki keşke aşamasının yaşattığı üzüntüyü ve acıyı hafifletmedi tabii ki; keşke yapsaydık, keşke gitseydik, keşke şunu demeseydim, keşke daha çok sarılsaydım, keşke daha çok öpseydim, keşke daha çok sevdiğimi söyleseydim, keşke şu basit şeyden tartışmasaydık, keşke öyle bağırmasaydım...

Şimdi bu yaşanmamışlıklarla, yaşanıp daha iyi yaşanabilirdilerle ve yaşanmamış olsaydılarla dolu kocaman bir keşkeler bavulunu sürüye sürüye her yere yanımda taşıyorum.

Bu kederli, umutsuz, yorgun yolculuğumda günde defalarca kez kafama tekrar tekrar dank eden Bahadır'ın yokluğu fikriyle sarsılmaya devam ediyorum. Bununla birlikte doktorun ölüm haberini vermeden hemen önce elimi tuttuğu anda başlayan yürek sıkışıklığım da boğazıma yediğim yumruk hissi de karnıma bir şey saplanmış da içim parçalanıyormuş hissi de ilk başlardaki gibi her an olmasa da hâlâ olur olmadık her yerde; trende, uçakta, havaalanında, en çok da araba kullanırken ve Bahadır'ın en sevdiği şeyi yaparken, karşıya vapurla geçerken kendini gösteriyor. Mutsuzluk hali hayatımın tümünü sarmış durumda. Bazen gülerken buluyorum kendimi, panikliyorum, unutuyor muyum diye, suşlu hissediyorum akabinde.

Birini kaybetmek, canın kadar sevdiğin, on beş yılını paylaştığın, hayat arkadaşı addettiğin, her anını, her gününü, aldığın nefesi, üzüntünü, mutluluğunu, sevincini paylaştığın, başını göğsüne yasladığında güvende hissettiğin, şu hayatta seni senin kadar iyi tanıyan, bilen, anlayan, bakışından ne düşündüğünü çıkaran, hastalandığında etrafında pervane olan, seni her halinde seven ve onu her haliyle sevdiğin birini kaybetmek insanın hayatında, zihninde, kalbinde asla kapanmayacak bir boşluk yaratıyor.

Kayıp, her şeyi sorguluyor, değerleri alt üst oluyor insanın. İnanmadığın öteki dünya bile var olsun istiyorsun. Bir gün, sen de son nefesini verdiğinde, orada onunla kavuşacağın fikrine tutunmak istiyorsun. Çünkü elinden başka bir şey gelmiyor. Çünkü bir insanın, öylece, bir anda, sonsuza kadar, hiç var olmamış gibi yok olması gerçeği kabul edilebilir bir şey değil. Ben de öyle yaptım bir süre. Bir gün ben de onun gittiği diyara göç ettiğimde beni Bahadır karşılayacak, sarılacağız, hasret gidereceğiz diye düşünerek ayakta kalmaya çalıştım. Sonra, onun beni bekliyor olmasını dileme fikrini tuhaf buldum, bekliorsa onun da beni özlüyor olma ihtimali geldi aklıma.

Hayır, dedim kendi kendime, ben onun her neredeyse sonsuz bir huzur ve mutluluk içinde olmasını istiyorum; varsın beni bilmesin, bu dünyadaki hayatını bilmesin, beklemesin, bekleyerek üzülsün...

Cenazesinde konuşan Dede, “Biz hakka yürüyünce yok olmuyoruz, başka bir şeye dönüşüyoruz” dediğinde içimde bir ferahlık hissetmiştim. İnsanın ruhunun, bir yerlerde, başka bir formda yeniden hayat bulacağı ve hepimizin doğanın döngüsünün bir parçası olması fikri, cezalandırıldığımız ya da ödüllendirildiğimiz sonsuz bir ahiret fikrinden daha huzurlu geliyor bana. Bazen otururken hemen tepemde uçan kelebekte, sokakta yürürken karşıma çıkan bir kedide, toprağında açan çiçekte ya da yüzüme düşen bir yağmur damlasında ondan bir parça olması fikri içimi ferahlatıyor. Zira, tamamen, sonsuza kadar yok olmak, insan ruhu gibi mükemmel bir şey için aşırı basit ve değersiz bir son değil mi?

Kayıp, insanın en büyük imtihanı. Kabullenmesi zor, baş etmesi daha zor ve kabullenip yola devam etmesi çok daha zor. Üzüntü, pişmanlık, kızgınlık, suçluluk, acı, tükenmişlik, yılgınlık, yorgunluk, yaşamdan soğuma, anlamsızlık ve boşluk... Öyle böyle değil, kocaman bir boşluk ve yalnızlık, etrafındaki onca insana rağmen. Hepsinin bir bir yaşandığı, hissedildiği ama öyle birinin bitip diğerinin başladığı değil, iç içe, karmakarışık bir süreç; bir gün dibi gördüğün, ertesi gün alıştığını sandığın, sonraki gün suçluluk hissettiğin, bir sonraki gün yataktan çıkamadığın... Kaybımın onuncu ayından yazıyorum bunları, tüm bu duyguları, hâlâ gün be gün, bazen birkaçını, bazen birçoğunu birlikte yaşamaya devam ediyorum. Uzunca bir süre de devam edeceğini biliyorum. Nihayetinde bu acımın hiç bitmeyeceğini de...

Herkesin dediği gibi, hayat devam ediyor, edecek de.

Fakat devam eden hayat Bahadır'ın gidişinden önceki hayat olmayacak. Bir nevi hayatımın yeni bir aşaması başladı benim için, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, kendim dahil, iyi ya da kötü değil, sadece öncekinden farklı; öncesini içeren ama öncesinde olmayan bir şeyin, içimdeki ya da içinde olduğum boşluğun etrafında şekillenecek. Elbette yeniden mutlu hissedeceğim, güleceğim, heyecanlanacağım ama her birine bir eksiklik hissi eşlik edecek. Yalnızlığa bir noktada alışacağım ama onun yokluğu her zaman ve her şeyde hissettirecek kendini.

Baş edebiliyor muyum Bahadır'ın gidişi ve gidişinin yarattığı boşlukla? Şu anda cevabım hem evet hem hayır. Evet, çünkü yaşamaya devam ediyorum; işime gidiyorum, yiyorum, içiyorum, uyuyorum, gülüyorum, hatta geziyorum. Hayır, çünkü tüm bunların hepsini otomatik bir şekilde yapıyorum, içinde herhangi bir mutluluk, huzur, sakinlik, güzellik barındırmadan, büyük bir keder içinde. Çünkü bir yanımda hâlâ o yoğun bakım girişinde çöküp kaldığım duvarın dibinde oturuyorum.

Bahadır gittiğinden beri onun bu dünyadan bu kadar erken ayrılışının adaletsizliği ve haksızlığının yanında kendime üzölmeyi ayıp addediyorum. Kendimi düşünmek bencilce geliyor ve kendimi suçlu hissettiriyor. Bir yandan bu benim de hikâyem. Onun gidişi benim yarım kalışım, kolumun kanadımın kırılışı, sağ yanımdaki boşluk, evdeki sessizlik, susan şarkım, kaybettiğim neşem, solan yaşam sevincim... Onun gülüşünden, sesinden, bakışından, nefesinden, dokunuşundan, kokusundan, sevgisinden, şefkatinden, koruyuculuğu ve kollayıcılığından mahrum yaşayacak ve yaşlanacak olan benim. Bunu bilmek benim içimi çok acıtıyor. Bu yüzden Bahadır'ın yanına her gidişimde sormaktan alıkoyamıyorum kendimi: "Ah be yavrum, hani biz birlikte yaşlanacaktık?"

Seni sadece iyi hatırlayan seni hiç tanımamıştır

Umut Güner

17/04.2024

**"Gani Met'in seksiliği, zekasındandı ve zekasıyla
büyülediği ucubelerdendim ben."**

"Ganimet ikinci seçilmiş ama benim seçmediğim annem. Madiliklerle dolu bir ilişkimiz oldu. İlk lubunya hamamından, sinemaya, ilk lubunya kazığını, anne yamuğunu, koli bozmanın lubunyalığın şanından olduğunu kendisinden öğrendim. Bizim ilişkimiz full paket bir anne kız ilişkisi idi. Küstük, barıştık. Barıştık, küs kaldık. Sanırım en son 2019'da kavga ettik, telefonda... En son küsmemize neden olan olayda beni "Bunun için arama" dediği kişi de kız kardeşi oldu. Ganimet, Gani; öyle bir ibneydi. Madiliklerini anmadan Gani'yi anan biri varsa Ganimet'i hiç tanımamıştır. İsteddiği gibi bir hayat sürdü."

Bunu yazdıktan sonra sevgili Ece yukarıdaki paylaşımımı "Seni sadece 'iyi' hatırlayan seni hiç tanımamıştır!" diye özetledi. Evet sadece Gani değil hiçbirimiz salt iyi, salt kötü değiliz. Birbirimize benzemek zorunda değiliz, aynı at gözlükleri ile dünyaya bakmak zorunda değiliz. Gani Met'le 23 yıllık bir tarihim var, bu yazıyla da Gani'yle benden bir iz kalsın istedim.

Ganimetle 2001 yılından beri tanışıyoruz. Yıllar önce “arkadaşlarımı görmeye gittiğim yer” olarak kendimi kandırdığım Kaos Kültür Merkezi’ne “artık kendim için” gitmeye karar verdiğimde bana kapıyı açan kişiydi. Kaos Kültür Merkezi’nde gönüllülerin örgütlendiği ama bir yandan da kafesi olan bir yerdi. Ganimet ve Ali Ferhat garson olarak çalışıyorlardı. Size kapıyı kimin açtığı, sizin Kaos Kültür Merkezi’yle, Kaos GL’yle ya da kafesiyle nasıl bir ilişki kuracağınızı belirliyordu. Bu belirleme işinin de, içinde örgütlenmeye başladığımda Kaos GL’nin Pazar toplantılarından birinin değişmeyen gündemlerinden biri olduğunu fark etmiştim.

“Aşkın da nefretin de birbirinin içine girebileceğini görmemi sağlayan tohumları içime ekmeye başladı”

Gani Met bana sinemaları, barları, parkın kuytu köşelerini, çorculardan korunmayı hatta arkadaş olmayı öğretti. Lubunya anneliği açısından iyi meme kötü meme yoktur, bunlar senin korkuların, hasetlikle ve şefkatle birbirinin içine geçmiştir, annelik – kızlık da öyledir. Sömürenin sömürülür olduğunu, kazananın kaybedenin olmadığını, aşkın da nefretin de birbirinin içine girebileceğini görmemi sağlayan tohumları içime ekmeye başladı.

Benim sokakta takı yapıp satmaya çalışmam ve hayatta kalma uğraşımın lubunyaliğimle ilişkisini kuran ve kezbanlığımın bunu fark etmemi sağlaması ve sokakta yaşayan/çalışan translardan, travestilerden, kızlardan, kızsımsılardan bir farkım olmadığını görmesi ve bunu “takdir” etmesiyle başladı bizim ilişkimiz. Gani Met’in seksiliği, zekasındandı ve zekasıyla büyülediği ucubelerdendim ben. Sonrasında Çankaya Belediyesi Zabıta Müdürlüğü’nün kafeyi kapatmasıyla Gani’nin hayatta kalma mücadelesi ve annesine destek olma zorunluluğu, onu uzun dönem yedek subay olarak asker olmaya götürdü.

Askere gitmeden önce Kaos GL’de ona Gani’yi askere uğurlama yemeği adında dayanışma yemeği düzenlemiştik. Hatırladığım kadarıyla hem ilk kez biri için doğrudan bir dayanışma yemeği düzenliyorduk hem de ilk kez “askerlik” meselesi militarizmin eleştirisi olmadan gündemimize giriyordu.

Belki de sonrasında hepimizin yıllarca dinlediği “askerlik anıları” ile militarizm eleştirisinin alâsını askere giderek yaptığını içten içe sezmiştik. İlk kez bir lubunyaya/Gani’ye üzülmüştüm. Sanırım üzülmem kezbanlığımdandı.

“Gani Met her koşulda yaşayacaktı”

Gani Met her koşulda yaşayacaktı, “Hamam böceği gibiyiz; bugün burada yaşamamıza izin vermezler, yarın başka bir yerde karşılarna çıkarız ve gene yaşarız” lafımın temeli de buradan geliyor. Gani Met’in askerlik hayatı sanırım benim ya da bizim korktuğumuz gibi olmadı, korkan Gani olmadı!

Askerliğini yapıp geldikten sonra yeniden görüşmeye başladık. 2005 yılında altı ay-bir sene kadar bir arada yaşadık.

O arada annemi kaybettim. Gani Met, Kaos GL ekibi ile mezarlığa geldi, uzunca bir süredir annem kötü idi ve ölümünü bekliyorduk, o yüzden ağlamadık, Gani hüngür hüngür ağladı. Teyzemler, “Anneni tanıyor muydu?” diye sorduklarında da “Bir anne öldüğünde ağlanır” demişti. Sonrasında taziye evine gelen ve helva yapmaya çalışan yaşlı feminist bir arkadaşla kavga etmişti. Helva öyle yapılmaz, böyle yapılır diye. Sonrasında feminist arkadaşın “Sen helva yapmayı nerden biliyorsun?” sorusuna “5 travesti, 4 orospu, 3 geyin helvasını kardım. Sen nerden biliyorsun?” demişti.

Tabii tutarsızlıklar kraliçesi Gani yıllar sonrasında yazdığı bir yazısında da “Ben mevlüt filan sevmem kız!

Tam heteroseksüel ayini. Hiçbir şeyi eksik değil. Helva bile.... Aslında, Aysel Gürel'in Ağır Roman'da yaptığı gibi, helvaya narkotik bir şeyler ilave etmek lazım" diye yazacaktı.

Gani, bu helva meselesinde olduğu gibi hetero ikili cinsiyetle inşa edilen dünyanın iki yüzölçümüyle ve bize yansımalarıyla çoğunlukla dalga geçti. Bazen de arzuladı, "Lubunyalık böyledir" dedi. Azıcık tutarsızlığın kime ne zararı olabilirdi ki.

Eryaman olayları, Pembe Hayat'ın kurulma süreci ve sonrasında Gani Kaos GL ve Pembe Hayat'ta yaşamaya başladı, kendisine ev kurmaya çalışmamız sonrasında da aynı dönem Gani'nin kopmak istediği arkadaşları ile yeniden iletişim kurması hem Gani'yle benim hem de örgütlü olduğu, çalıştığı Pembe Hayat ve Kaos GL ile ilişkisinin kopmasına sebep oldu. Gani Met'le ilişkimizin ikinci boyutu da böylece başlamış oldu. Sanırım bir çoğunuz bu dönemin bir kısmına şahit oldu.

2010'ların başında Gani Samsun'da yaşarken, biz gene küsüz. Herkes Gani'nin beni gördüğü yerde bıçaklayacağını zannediyordu. Benim Homofobi Karşıtı Buluşma kapsamında Samsun'a geleceğimi duymuş, aradı. "İbne sen çok belli ediyorsun, sokakta karşılaşsak selam verme, benim burada bir saygınlığım var" dedi. Ertesi gün tekrar aradı, "Ne zaman geliyorsun, mutlaka gel, seninle görüşmem lazım" dedi. "Uçağım 19.00'da, 21:00 gibi sende olurum" dedim, "Çok geç, 19:30'da bende ol" dedi.. Neyse ben Gani Met'e gittim, evde bir laço. "Sana bir şugarlık yaptım, manti ayarladım" dedi. Meğer Manti ayı seviyormuş ve beni satmış. Mantiye de bütün gün evde beni bekletmiş. Mantiden sıkıldığımda çıktım odadan, "Kız bu 'hatır kolisi', benim için boşaltman lazım" demişti. Ben Samsun'dan döndüğümde Gani Met ile yeniden kanlı bıçaklı idik.

"Gani Met'in lubunyalık deneyimi biraz konargöçerlik üzerinden inşa edilmişti"

2014- 2017 yılları arasında yeniden yakın çalıştık, örgütlendik. Gani Met’le çalışma, örgütlenme deneyimi mevcut örgütlenme normları, işleyişi açısından çok zordu ve bu zorlukları birbirimize ve birlikte çalıştığımız herkese o ya da bu oranda hep yansıttık. Gani Met’in lubunyalık deneyimi biraz konargöçerlik üzerinden inşa edilmişti, dün çok kazanan bir annenin evinde domez olmaktan, Kültür Merkezi çalışanı olmaya, oradan askerliğe sonra oradan anneliğe uzanan, oradan yeniden Pembe Hayat’ın Yönetim Kurulu üyeliği ve çalışanı olmaya, oradan yeniden sokağa dönmeye varan bir deneyim. Bu konargöçerlik deneyimi üzerinden yollarımız bazen kesişti bazen çatıştık, belki de çoğunlukla kavga ettik.

Gani’nin öldüğüne yeğeni ile konuştuktan ve o bana mezar yerini gönderdikten sonra ikna oldum. Çünkü Gani Met daha önce de birkaç kere ölmüştü, dirilmişti. Gani’ye de böyle ölmeler yakışır. Giderken de yaptı gene Ganiliğini.

Arkadaş Z. Özger’in “Zeki Müren’i Seviniz” şiiri gibiydi Gani. Bize benzemeyenle bir arada yaşamaya, sevmeye çalışmaktı. Anlatılan ve dayatılan bütün tabuların aslında hurafeler olduğunu ve hiç birimizin “çirkin ördek yavrusu” değil aslında hepimizin ucube olduğunu hem kendi hayatıyla gözümüze gözümüze soktu hem de bağıra bağıra söyledi.

“hayat trajik bir homoseksüeldir

bence bütün homoseksüeller adonistir biraz

çünkü bütün sarhoşluklar biraz

freüdün alkolsüz sayıklamalarıdır

siz inanmayın bir gün değişir elbet

**güneşe ve penise tapan rüzgârın yönü
çünkü ben okumuştum muydu neydi
biryerlerde tanrılara kadın satıldığını
ah canım aristophones
barışı ve eşek arılarını hiç unutmuyorum
ölümü de bir giz gibi tutuyorum içimde
ölümü tanrıya saklıyorum
ve bir gün hiç anlamayacaksınız
güneşe ve erkekliğe büyüyen vücudum
düşüvericek ellerinizden ellerinizden ve
bir gün elbette
zeki müreni seviceksiniz”**

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/seni-sadece-iyi-hatirlayan-seni-hic-tanimamistir>

Murat eki'i uğurlamak

Umut Güner

01/08/2023

“Uğurlamak” Murat’a en yakışır eylem diye düşündüm.

Vedalaşmak, cenaze törenine katılmak, taziyesine katılmak gibi eylemler içime sinmiyor. Ya içinde Murat’a yakışmayan bir hüznün olduğundan ya da Murat’ın hayatıma kattıklarından, katacaklarından ayrılmaya o kadar hazır olmadığımndan. Murat’la ne yaşarsak yaşayalım içinde bir neşe, güllüm bulurduk, en kötü ihtimal kendimizle dalga geçerdik. Bu yüzden Murat’ı uğurlamanın esenlikle olmasını istedim. Murat’ın herkesi davet ettiği gibi beni de davet ettiği köyünde cenaze ritüellerini beklerken arada ağladım, arada tebessüm ettim.

Ailenin Murat ile vedalaşmamız için alan açması ve Murat’la bizi baş başa bıraktıkları anda Murat için ağladığım kadar, Murat’ın ailesinin bize gösterdiği nezaket de içime hüznölü bir duygu saldı. Murat, ailesinin bu dönüşümünü de her birimizle ilişkisinde yaptığı gibi ince ince, dantel gibi örmüştü. Murat’ın zekasına, kalbine bir kez daha hayran kaldım.

Murat’tan haber almaya çalıştığımız andan cenaze törenine kadar 18 gün geçti. Bu 18 günde Murat’la geçen 20 yılı tekrar tekrar düşündüm. Birbirimizi kırdığımız, üzdüğümüz ya da ara verdiğimiz bir dönem hiç olmadı.

Ben kızsam da kendi kendime kızmış olurdum çünkü Murat'la bunu paylaşacağın zaman o bunu anlar, "Şöyle mi yapsaydım" derdi. O beni bir konuda uyaracağı zaman da aklına yatmadığını ima ederek "Bunu anlamadım, neden böyle oluyor anne?" derdi.

"Ne yapabiliriz?" ile başlayan sorularıma hep bir yanıtı olurdu. Kendisi benim akıl hocamdı. Murat'la dostluğum, yoldaşlığım, yarenliğim, anne kızlığımız vardı. Farklı kişilerden oluşan küçük adacıklarda Murat neşesiyle var olurdu. Bazen kendi kendime onun dahil olduğu bir grubu ya da arkadaşlık yaptığı birilerini garipsedim: "Bundan ne anlıyor?" diye. Bütün bu insanlarla bağını bu 18 günlük süreçte gördüm. Murat bizim olduğu kadar onların da dostlarıydı.

Murat'la kurduğumuz ilişki onun beni seçilmiş annesi olarak atamasına ve seçilmiş çocuklarımla Waldorf ailesinin kurulmasına da vesile oldu. Waldorf ailesi birbirimizi yaralarımızla, arızalarımızla sevmeye çalışan ve güçlendiren bir yandan da üçüncü bir kişiyle paylaşamadığımız her şeyi paylaşabildiğimiz bir ilişki yumağı... Anne kızlıklar, kız kızalıklar, kız kardeşlerden oluşan... Waldorf ailesi olarak da üzgünüz! Sessizleştik ama seslerimize, güllümümüze Murat'ı katmaya devam edeceğiz.

Ben Murat'la 20 yıllık dostluğumuzda farklı farklı Muratlar tanıdım, farklı farklı mekânlarda zamanlarda farklı ilişkiler yaşadık; bütün Murat'ları sevdim. Kızdığımda bile severek kızdım, hiç kırılmadım ve onu, bu yazıyı yazarken esen esintiyle hatırlıyor olacağım. Tıkandığım, zorlandığım anda ses etmesiyle, üzgün ya da bıkkın olduğumu tahmin ettiği zamanlarda sudan sebeplerle hâl hatır sormasıyla hatırlayacağım ve hatırlayacağız.

Murat'ın arkadaşlarıyla, ailesiyle, hayatına rengini kattıklarıyla yolumuza nasıl devam edeceğimize, Murat'ın nelere vesile olacağına ve nerede kolumuza gireceğine hep birlikte tanıklık edeceğiz.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/murat-cekic-i-ugurlamak>

Sadece renklere,

Umut Güner

02/03/2022

Her lubunya arkadaşım öldüğünde erken ölüm olduğunu düşünüyorum.

Dün gece Umut Stackhouse'ın kalp krizi sonrasında öldüğünü öğrendim. Hiç gitmediğim evine gittim. Yokluğunda evine gitmiş oldum oysa ben onu çok severdim, facedeki güllümlü siyaset yorumlarını okurken hep keyif alırdım. Bilmiş bilmiş ahkam kesmez, son noktayı ben koyacağım diye kasmadığı için karşısındakini de onun görüşüne katılıp katılmama konusunda özgür bırakırdı. Bu yüzden keyifle takip ederdim hatta facede önüme düşmediğinde dönüp onun sayfasına girer bakardım.

Her lubunya arkadaşım öldüğünde erken ölüm olduğunu düşünüyorum. Açılma sürecimizin sancıları, aileyle dengeleri kurma çabaları, sonra kendi başına ve/veya seçtiğin aileni inşa etme ve arkadaşlarıyla bir hayatını kurma çabasıyla 30'ların ortasına kadar geliyorsun. Homofobik/transfobik tutumlarla, yaklaşımlarla baş etmeyi, umursamamayı, hayatını etkilememesini sağlamayı öğreniyorsun ve keyif almaya başlıyorsun her şeye rağmen. O yüzden bir lubunya kaç yaşında ölürse ölsün benim için her daim erken ölüm olacak.

Dün vefat haberini aldıktan sonra konuştuğum hemen herkes aynı şeyi söylüyor. Bir mekânda karşılaştığında pozitif enerjisi ile karşılardı ve mekân kendiliğinden lubunyalaşırdı.

Bulut vefat etmeden önce Ankara’da bir meyhanede karşılaşmıştık. Umut’la Bulut’un enerjisi ile mekânda sanki sadece bizler, sadece renkler varmış gibi gelmişti. O zaman da söylemiştim, aynı mekânda eğlenmek bile kendimi o kadar çok, o kadar mutlu hissettirmişti ki bir gün de beraber içerim diye sözleşmiştik. Her lubunya ile karşılaşma sonrası verilen sözlerden farklı idi, gerçekten çok içimden gelmişti.

Bulut’un vefatından birkaç sene sonra Bulut’un annesi ile kaosgl.org’daki yazılarını kaldırma talebi üzerine yazışmıştık. Annesine, Bulut’un onun oğlu olduğu kadar bizim arkadaşımız olduğunu ve Bulut’a sahip çıkmanın bizim için ne anlama geldiğini anlattım ve sonrasında bize Bulut’un mezarının fotoğraflarını göndermişti. Bunun üzerine, Umut’un cenazesine giderken, Bulut’un gençlik çalışmalarından birkaç arkadaşı, Aylime ve bana “aile renkli bir şeyler istemiyor” tadında uyarı vermişlerdi. Bunun üzerine ben de facede söyle yazmışım: “Bu uyarıyı veren stkcı arkadaşların belki ilk kez bir lubunya arkadaşları öldü. Biz sadece arkadaşımızı kaybetmiyoruz, sonrasında cenaze merasimine biz katılabilecek miyiz, aile cenazeyi sahip çıkacak mı? Trans ise cenaze merasiminde ne olacak gibi bir sürü endişe ile gidiyoruz”

Umut da Bulut’un cenazesi sonrasında kaosgl.org’a yazdığı yazıda “Ezbere yaşadığımız yetmiyor, ezbere uğurlanma dayatılıyor” diye yazmıştı. Cenaze törenlerinin bizim için varlığımızı, lubunyalığımızı yok sayan ve yeniden dolaba sokan bir ritüele dönüşüyor olmasından rahatsızlığını dile getirmişti.

Neşet Ertaş’ın vefatı sonrasında, hangi Neşat Ertaş türküsüsün sen diye sormuşum: "Ah yalan dünyada, yalan dünyada, yalandan yüzüme gülen dünyada.."

Gerekçesini de böyle açıklamış:

“Kimliklerimin hemen hepsinin kaotik şehir düzenine göre şekillendiği hayatımda, Neşet Ertaş’ın benim için, yaşamın acele boyasını silip, yerine yavaş bir hakikati hatırlattığı ve de hızımı kesip yaşamın ne olduğunu anlamaya şevklendirdiği anlar açısından önemi büyük. Hangi zamanda, hangi mekânda, hangi koşulda olsanız fark etmeksizin, Anadolu’dan çıkıp tüten şu ağıt sizi de sarsıvermez mi; "Ah Yalan Dünyada Yalan Dünyada Yalandan Yüzüme Gülen Dünyada..”"

Umut’a Umut’un hak ettiği gibi sadece renklerden oluşan bir vedalaşmayı seçilmiş ailesiyle, arkadaşlarıyla birlikte yapacağız, tam da Umut’un yazısında söylediği gibi.

Ben vefatımda, cenazeme ilişkin bütün söz söyleme hakkımı Waldorf Aileme, Kaos GL, 17 Mayıs Derneklerine bırakıyorum. Hayatımın herhangi bir aşamasını karartan ve gerçek ilişkiler kurmama engel olan cis heteronormatif iki yüzlü ahlakınızı cenazeme boca etmeyin. İbne gibi yaşadım, ibne gibi yaşamak için mücadele ediyorum, ibne gibi ölmek istiyorum. İstemeyen kanalı değiştirsin, cenazeye gelmesin. Ha en sevdiğim aile geleneğimiz dini ritüellere para harcamaktansa pazarda karpuz dağıtın! Karpuzcu seksi olsun en azından. Ya da mama bağışı yapabilirsiniz köpeklere, kedilere...

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/haber/sadece-renkler-e>

Bok Kız

Seyhan Arman

09/11/2021

Ben ona: "Gitme!" dedim. "Asla yapamazsın, seni aşar kız manyak mısın?" dedim ama dinlemedi.

Annesi buna simit ısırttıracakmış ve o ısırılmış simit, o askerden dönene kadar duvarda asılı kalacakmış. Gelen giden konu komşu akraba falan hayırlı teskereler dileyecakmış de annesi bundan mutlu olacakmış. Dolmuşçu abisinin dolmuşçu arkadaşları sanki Adnan Menderes Bulvarı'nda iş üstünde yakalayıp ağzını burnunu dağıtmamışlarmış gibi, otogarda havaya atıp "En büyük asker bizim asker!" diye bağıracaklarmış.

Bütün bunları bana, 1998'in Mart ayında, kafamıza taktığımız, çöpe atılması daha evla olan naylon peruklar kafamızda, bir batman sakalımızı gizlemeyi dahi beceremediğimiz halloween makyajından daha korkunç makyajlarımız suratımızdayken, kenar mahallenin en dibinde yerin iki kat altındaki, birahanenin cross-dresser partisinde söyledi üstelik. Tabii o zamanlar adının cross-dresser parti olduğunu bilmiyoruz. Bize göre Metin Abi'nin birahanesinde, kadın ana Ayhan'ın doğum günü partisinde, onun şerefine kadın olduğumuz eğlence diye düşünüyoruz. Zaten yerel gazeteler iki gün sonra, tam sayfaya bilmem kaç punto olarak yazmışlardı: "Kadın kılığına giren homoseksüellerin olaylı partisi adliyede bitti!" diye.

Meşhur Adana Adliyesi'nin Anıtkabir sütunları gibi olan sütunlarının önünde, merdivenin üstüne dizmişti polisler hepimizi.

Ahlak Masası'nın gurur tablosuyduk Mahmut Komiser'e göre. Değerli Adana Basını'na göre de kahkahalarla gülecekleri ucubelerdik. Bize göre de: "Babam görürse ne yaparım? Adliye çıkışı Ankara'ya mı kaçayım yoksa İstanbul'a mı? Akrabalar okur mu bu gazeteleri?" gibi onlarca kaygımızın yanına eklenen yeni travmalarımızdan birisiydi.

Adliyeden sonra önce zührevi hastalıkları hastanesinin bahçesinde sergilendik; ne olduğunu bilmediğimiz ama bizi fuhuş sebepli hastalıklardan koruyacağını söyledikleri iğnelerimiz yapıldıktan ve tabii o iğnelerin parası hepimizden tek tek tahsil edildikten sonra. Ardından, yeniden Emniyet Müdürlüğü Ahlak Büro'da biraz daha aşağılandık. Bir daha Adana sınırları içinde görüldüğümüz takdirde başımıza neler geleceğinin anlatıldığı tehditler sonrası salıverildiğimizde tam 4 gece 3 gün geçmişti üzerinden o muhteşem partinin.

"Bak kız 'bok kız' abin gelmiş seni almaya." dedi Boncuk Murat pis pis gülerek.

Nasıl oldu anlamadan bir arbeye çıktı ve önde "bok kız" arkasında ben bizim arkamızda da "bok kız"ın abisi bir kovalama sahnesinin içinde bulduk kendimizi. Zamanında, ikinci sınıfın sonunda kovulduğum ortaokulumun bahçesinde de yakalayıp hem beni hem de "bok kız"ı bu ne hal diye diye dövmüştü abisi. O zamanlar "bok kız"ın da akli yerindeydi benim de ama niye kendimizi dövdürdük, niye tek kelime etmedik bilmiyorum. Ben bir yandan "bok kız"dan kalan tekmeleri yiyorum, bir yandan da arada kayan peruğumu düzeltip acaba travesti olduğumuzu anlıyor mudur bu izleyenler diye düşünüyordum.

Ağzımız burnumuz hoşaf olduktan sonra o halde düştük "bok kız"ın abisinin önüne ve hemen çarşının ortasındaki evlerine gittik. Peruklar, etekler, makyajlar çıktı.

Şarlo pantolon denilen saçma sapan erkek pantolonu, üzerine oduncu gömleği giydik. Birkaç saat süt dökmüş kedi gibi oturduktan sonra hiç bir şey olmamış gibi dizi izleyip yemek yedik.

Yemek sonrası geç oldu sen tek gidemezsin dedi ve bok kızın abisiyle eve gönderdi beni Ayten Teyze. Eve vardığımızda “bok kız”ın abisi: “Bizimkilerle bir kavga olayı olmuş ama biz hallettik gerekeni yaptık karşı tarafa, yok bir şey, üzerine gitmeyin çocuğun.” dedi ve beni sağ salim teslim ettiğini söyleyip gitti.

Bütün bu olanlardan 3-4 ay sonra, “bok kız”ı, Sivas 5. Piyade Eğitim Tugayı’na ben, abisi ve annesi birlikte götürdük. Hüngür şakır ağlayıp onlara göre gurur kaynağı bir tabloya bana göre de cehennemin tam ortasına bırakıp geldik.

Az önce de haberi geldi ben kostüm değiştirirken, Gebze tarafında kamyonundan inerken düşmüş, kafasını yere çarpmış ve ölmüş...

Pat diye söylediler bunu bana.

Hiç umursamadan.

Beş dakika önce, sahnede Ankara havası söyleyip seyircilerle göbek atmıyormuşum ve şimdi kostüm değiştirdikten sonra tekrar sahneye çıkmayacakmışım gibi hiç umursamadan verildi haber: “Mesaj geldi bak, bok kız ölmüş!” dediler.

Üstümü giymeye devam ederken: “Turancığım, orkestraya söyle ilk bölümü komple atalım direk damar gireceğiz. Ben bende değilim bugün, fa# girsinler.” dedim.

Sen kim bilir, hangi musalla taşının üstünde buz gibi olmuş sarhoş bedenle artık cansız yatarken, ben de hiç tanımadığım

sarhoş adamların star mezesi olacağım bok kız. Sahnenin solundaki o saçma deliğe ayakkabımın topuğu her girdiğinde, şarkı sözlerini unutup: “Necmi Abi! Bunu hallet yarın!” diyeceğim hayatımın tek derdiymiş gibi.

Askerden çürük alıp döndükten sonra Ankara'da Cinnah Caddesi'nde çark yaptığımız zamanlarda anlattıkları dönüyor kafamda. Gördüğü elektrik şok tedavilerini, komutanının verdiği falaka cezalarını, üst devrelerden yediği dayakları anlattığı zamanların şarkısı: "Gel halimi sorma bana, ben bende değilim bugün. Müstesna sahnemizin dev yıldızının sesinden hemen şimdi!"

“Bir Halit Arapoğlu bir de sen okuyorsun bu şarkıyı bacım.” derdi. Önce şarkı, sonra taksi, sonra kırmızı Efesler sonra da zom olmalarımız dün gibi aklımda.

Sivas’a acemi birliğine teslim etmeden önceki şen şakrak, o deli dolu “bok kız” da aklımda. Cinnah çark zamanlarımızın gerçekten delirmiş “bok kız”ı da.

Durup durup teknil verir sonra kahkahalarla gülerdi. Sonra finalimiz "Gurbet gezdim adım adım, gözümde kaldı muradım, köşelerde çok ağladım, ben bende değilim bugün"

İtiraf ediyorum hiçbir şey hissetmedim. İçimden: “Bok kız, bok yoluna gitti.” diye geçirdim.

Isırılmış simit duvara asılsın, annesine hayırlı teskereler denilsin ve abisi arkadaşlarına: “Bak kardeşim ibne değil!” diyebilisin diye mahvoldu hayatı. Bana bile yaşadıklarının çok çok azını anlattı biliyorum ama anlattıkları kadarı bile bir lubunyanın kafasını yemesine sebep olacak şeylerdi. Keşke diyorum, keşke beni dinleseydi de gitmeseydi.

Ben bile yapamayacağını biliyorken, kendisi bilmiyor muydu yani?

Ha, gitti de ne oldu? Aldı çürük raporunu oturdu. Geriye ona buna gösterilecek “Askerlik yaptı, erkek bizim oğlumuz!” fotoğrafları kaldı sadece. Ayten Teyze zaten çoktan göçtü gitti bu hayattan da abisi ne olacak? Ne düşünecek bundan sonra? Bana pat diye söylenen olay, ona da pat diye söylendi mi? “Kardeşin Gebze civarı bir otobanda 70 liraya seks yaptığı kamyoncunun kamyonundan inerken düşmüş ve ölmüş.” mü denildi? “Kafası zaten her zamanki gibi bir milyondur, o yüzden dengesini kaybetmiştir, kamyoncuyu da gözaltına almışlar.” mı denildi? Ne düşündü acaba? Dolmuşçu arkadaşlarına, kardeşinin nerede nasıl öldüğünü, ne şekilde söyleyeceğini mi düşündü; yoksa erkek olması için gönderdikleri Sivas 5.piyade Eğitim Tugayı’ndan çürüğe çıkarılmış ve 23 yıl daha yaşayabilen bir cenaze aldıklarını mı? Yazık oldu kardeşime demiş midir? Okulun bahçesi aklına gelmiş midir? Meşhur Adana Adliyesi’nin merdivenlerinin başındaki fotoğrafımız? En büyük asker bizim asker derken havaya fırlattıkları zaman bok kızın ayyy diye attığı çığlık?

Çok anımız var “bok kız” seninle. Sen biraz pissin diye “bok kız” koymuştuk adını; benimkini de deli titizliğimden “ak kız”.

Hacı Mithat Amca’nın doğduğunda koyduğu ismini çoktan unutmuştum da az önce hoca er kişi niyetine gömmeden önce söylediğinde hatırladım yeniden.

Yollarımız yıllar önce ayrıldı. Seninki Gebze civarında kamyon garajlarının yakınına benimki de derme çatma müzikhollerin 11 günlük turnelerine.

Sen hep benim “bok kız”ımdın ben de senin “ak kız”ın.

Garibin ilesi mezarda bitermiş, bitsin artık ilen. Gle gle git her nereye gideceksen. Her gece repertuvarımda olacak senin şarkın, viski bardağımda da kırmızı Tuborg.

“Gel halimi sorma bana ben bende değilim bugün...”

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bok-kiz>

Bir Yıldız geçti bu vefasız camiadan

Seyhan Arman

03/03/2018

Kimsesiz gibi defnedildin ama imzanı attın bu yalan dünyaya bence. Unutulmayacaksın...

"Trans kadınlar vefat ettiğinde özellikle ailesiyle ilişkisi yoksa çok üzüliyorum. Unutulacak gidecek diye. Sen tanıdığın kadarıyla yazsan... En azından adına bi yazımız olsa. Unutmasak..." diye yazmış Kaos GL'den Umut (Güner) bana. Ben çok tanımiyorum aslında o yüzden ne yazayım diye düşündüm. Hatta ölüden prim çıkartıyor gibi olmasın dedim. Zaten o anda karar vermiştim yazmamaya.

Ama şu cümle aklıma takıldı: "En azından adına bir yazımız olsa. Unutmasak" Evet ya hiç mi yok Yıldız için iki cümlem. O kadar eylemlerde karşılaştık. Kurtuluş'ta gördüm köpekleriyle. Facebook'ta okudum atarlı yazılarını. Komşum sayılır nihayetinde. Aynı gettonun kızlarıyız sonuçta. Benden bir önceki jenerasyondan Yıldız. Ablam sayılır aslında. Çok görüşmesek de tanırdık birbirimizi. Lafını esirgemeyen muhalif bir yapısı vardı. Feriköy'de belediyenin yaşlılar evine takıldığını, oturup çay içtiğini ilk duyduğumda garipsemiştim. Bir trans kadının halka açık bir alanda fütursuzca kendini var etmesi miydi beni şaşırtan bilmiyorum. Yıllar oluyor tabii. Yıldız'ı daha çok tanımaya başlayınca anladım ki o sadece çay bahçesinde değil her yerde var edebilmişti kendisini.

Ve trans kadın kimliğini. Maalesef bugün Şişli Camii'nde cenaze namazı kılınırken hoca ondan "beyefendi" diye bahsetti. Kimlik adı belki sorun değildi ama beyefendi yaftası buz kesmemi sağladı. "Er kişi niyetine" gömülmek istemediğimi düşündüm içimden. Sonra da bu bir dini ritüel ve böyle olması gerekiyor; öldükten sonra kadın denilse ne olur erkek denilse ne olur diye rahatlattım kendimi. Fakat haklarımızı helal ederken bile aklımı kurcalıyordu beyefendi etiketi. Cemaat naaşı alıp cenaze arabasına doğru giderken yanına yanaştım hocanın; "Hocam transseksüellerin namazını kılarken en azından beyefendi demeseniz olmaz mı? Tamam, kimlik adını söyleyin ama o "beyefendi" lafı yaralıyor bazılarımızı" dedim. Efendi bir adam genç hoca. "Ben sordum ama nasıl gerekiyorsa öyle olsun dediler. Hem cemaat bilmek istiyor. Bazen adı bilmem ne (unisex bir isim söyledi) ama kadın zannediliyor" falan dedi. Daha fazla ısrar etmedim tabii. Yine de mümkünse söylemeyin dedim sadece. Belki de ailesinden gelen sadece iki kişiden birisi olan abisi talep etmiştir. Ya da yakın arkadaşları bilemem. Ama bir an buz kesmemi sağladı o kelime. Sonuçta Yıldız ya da bazılarının bildiği isimle İrma beyefendi değildi. Akıllı başı yerinde gayet de oturaklı bir kadındı. Ajite etmek istemiyorum ama ölümümüz bile bir sorun bizim.

İşıklarda ol ya da Allah rahmet eylesin, sen nasıl tercih ediyorsan Yıldız. Evet, bugün er kişi niyetine, beyefendi hitabıyla kılındı cenaze namazın, evet cenazende sadece trans kadınlar vardı, derneklerin, geylerin, lezbiyenlerin, trans erkeklerin, LGBTİ ailelerinin, kuirlerin, peşinde koştuğun birçok sivil toplum kuruluşlarının gündeminde olacak popülerlikte değildin demek ki, evet kimsesiz gibi defnedildin ama imzanı attın bu yalan dünyaya bence. "Gariplere bulutlar ağlarmış" çok ağladılar Yıldız. Merak etme trans kardeşlerin de yanındaydı. Unutulmayacaksın. Bir yerlerde adın hep geçecek. Belki kulüpte çekilmiş eski bir fotoğrafın altındaki yorumlarda, belki halka açık o çay bahçesinde, belki de yaptığın madilikler anlatılırken.

İşte bu yazı da öyle bir yazı olsun, unutursak çıksın karşımıza. Haber değerini yokmuş zannedilmesin dergilerde. Bir tanesinin köşesinde dursun öylece. Birlikte hiç fotoğrafımız yok ama "hanımefendiliğinin" altı çizili en güzel fotoğrafını seçeceğim merak etme.

Güle güle İrma, güle güle Yıldız. Ne dersen nasıl anılmak istersen öyle say. Hakkım varsa helal olsun.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bir-yildiz-gecti-bu-vefasiz-camiadan>

Biz bu hikayeyi Kürşad'tan dinlemiştik

Umut Güner

22/02/2018

Kürşad Kahramanoğlu ile sanırım 2000 yılı baharında tanıştım. Kaos Kültür Merkezi'nde tanışmıştık. Kürşad, İngiltere'de LGBTİ hareketin, insan hakları hareketi ve sendikal hareketin homofobisi ile yüzleşmesine tanıklık etmiş ve bu alanda mücadele etmiş bir aktivistti. Biz insan hakları hareketi ya da sendikal hareket ile ilgili bir sıkıntımızı paylaştığımızda bugün hayranlıkla izlediğimiz Britanya'nın hiç de o kadar aydınlık ve beyaz bir tarihi olmadığını anlatır; insan hakları, sendikal hareketin nasıl dönüştüğüne ilişkin örnekleri verirdi. PRIDE filmini izlemeden yıllar önce biz bu hikâyeyi Kürşad'dan dinlemiştik. Ya da Türkiye'de kuruluşunun 15. yılını kutlayan Uluslararası Af Örgütü'nün Genel Kurulu'nu Londra'da nasıl bastıklarını ve LGBTİ alanında çalışmaya başladıklarını da gene Kürşad'dan dinleme fırsatımız olmuştu. Bu anılarını anlatırken her daim bize "Değişecekler, değişmek zorundalar, onlar değişmezse onlar yok olacak, bu tarihi biz yazacağız" derdi. Bu yüzden hep bir akran ilişkimiz vardı.

Kürşad'ın vefatı sonrasında 2000'lerin başından beri hareketin içinde olan, yoldaşlık hukukumuzun geliştiği, yoldaşlıkla birbirimize hareket içinde yarenlik yaptığımız aktivistlerle bire bir konuşmalarımızda hep şu cümleler dilimize dolaştı.

“Kürşad anlatırdı, biz Türkiye için imkânsız derdik ama şimdi onu yapıyoruz.”, “Kürşad’ın deneyimleri bize çok uzak gelirdi ama şimdi onun deneyimlediği ve bizimle paylaştığı bir hat üzerinden ilerliyor hareketimiz”. Evet gerçekten de 2000’lerin başında daha anarşizan gençlerken hatta Kürşad’ı da yer yer kendimizce ti’ye aldığımız zamanlar bile incelikle kibarlıkla derdini bize anlatmaya çalışırdı.

Kaos GL gibi her şeyi yoktan var eden bir örgüt için Kürşad gibi aktivistler fazlaca kıymetlidir. Toplumsal dayanışma, örgütler arası dayanışma kültürünün gelişmediği bir de üstüne üstlük homofobileri nedeniyle insanların yan yana durmaktan imtina ettiği bir dönemde yanı başınızda olan insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Kürşad Kahramanoğlu o bir elin parmaklarından biri idi Kaos GL için. Yurt dışından birine ulaşmak istediğimizde, etkinliğe gelmesini istediğimizde Kürşad üzerinden ilerlerdik. Uzunca bir süre uluslararası alandaki en büyük referansımız Kürşad Kahramanoğlu oldu. Kürşad’a bir şey sorduğumuzda mutlaka o alana ilişkin önerileri ve alternatifleri sıralardı.

Hareketin içinde “yılların aktivisti” ya da “dinozor aktivist” sıfatları benim gibi 40’larında olan aktivistler için söyleniyor. Yani bizler bu işe gönül verdiğimizde bizden bir önceki kuşaktan bir şey devşirmedik, devşiremedik, dinlediğimiz bir deneyim ya da devraldığımız bir miras olmadı. Kürşad’ın deneyimi ve onunla kurduğumuz ilişki bu yüzden de bizim için biricikti.

Ben en son sonbaharda kendisiyle görüştüm. İki üç saat sohbet etme imkânım oldu. İlk kez kişisel hayatlarımız üzerinden konuştuk ama bunu konuşurken de bir şekilde işi aktivizme bağladık. Bana, “Kendin için mücadele ederken, mutlu olmayı ve hayattan keyif almayı unutma” tavsiyesinde bulunmuştu. Kendi adıma “Kürşad bunu nasıl yapabiliriz?” sorusuna yanıt alamayacağımı bilmek kadar eski aktivistlerle birlikte onu

kaybettiğimiz zamanki düşüncelerimizi kendisiyle paylaşamıyor olmak da üzüyor. Ancak diğer yandan ona sürekli akıl danışmalarımızın, duyduğumuz güveni kendisine hissettirdiğinden eminim.

Bir Kaos GL'li aktivisti kaybetmenin üzüntüsüyle...

Kürşad Kahramanoğlu 13 Ocak günü hayatını kaybetti. Ardından Kaos GL'nin açıklaması şöyleydi:

“Derneğimiz Kaos GL'nin Yönetim Kurulu Üyeliği, Uluslararası Lezbiyen ve Gey Birliği (ILGA) Genel Sekreterliği, UNISON sendikasında dış ilişkiler koordinatörlüğü gibi sorumlulukları da üstlenen dostumuz, yoldaşımız, arkadaşımız gazeteci, yazar, sendikacı, akademisyen, LGBTİ ve insan hakları aktivisti Kürşad Kahramanoğlu'nun vefat haberini aldık.

“Homofobi ve transfobiye karşı mücadelemizde kendisinden çok şey öğrendiğimiz, her daim bizle dayanışma içerisinde olan, bizi asla yalnız bırakmayan Kahramanoğlu yeri doldurulamayacak bir yoldaş oldu bizler için. Sevenlerinin, LGBTİ toplumunun, uluslararası insan hakları hareketi ve sendikal hareketin başı sağolsun...”

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/biz-bu-hikayeyi-kursadtan-dinlemistik>

Öldüğümüzde Bile Yalnızız

Seyhan Arman

13/12/2017

Vatan Şaşmaz olayında incığına cinciğına kadar merak eden, kılı kırk yaran sizler bu cinayeti sükûnetle karşıladınız. Herkes yalnız doğar ve ölür evet ama LGBTİ bireylerin yalnızlığı sizin "normal" yalnızlığınızdan daha farklı. Siz kendiniz olarak ölürken, biz sandığınız kişi olarak ölüyoruz. Geçtiğimiz günlerde bir adam aslında birlikte hiç vakit geçirmeyeceğı bir başka genç adamla buluşup evine gitmiş ve aralarında çıkan tartışmada genç adam diğer adamı sırtından bıçaklamış. Nedense bizim "tayfanın" aklına hemen eşcinsel nefret cinayeti geldi; ama siz bunu hiç düşünemediniz.

Vatan Şaşmaz olayında incığına cinciğına kadar merak eden, kılı kırk yaran sizler bu cinayeti sükûnetle karşıladınız. Yarattığınız ve hepimizin seve seve kabul ettiğı kast sistemine göre farklı kastlarda olan adamlar dışarıda buluşmuş, yetmemiş birlikte eve gelmiş, her nedense o kadar hararetli tartışmışlar ki genç olan diğerini sırtından bıçaklamış hatta yetmemiş sopayla kafasını ezmiş. Müge Anlı izlerken kriminal uzmanı olan sizler de bu durumu gayet normal karşıladınız. Adam eceliyle yatağında ölseydi yorum üstüne yorum yapardınız, her detayı "ustalıkla" incelerdiniz hâlbuki. Neden sus pus oturuyorsunuz? Yoksa bildiğiniz bir şey mi var?

Ölen kişiyi tanımıyorum, eşcinsel miydi bilmiyorum.

Aslında cinsel yönelimi ya da cinsiyet kimliği bizi ilgilendirmmez ama o kadar uslusunuz ki insan işkilleniyor. Niyesini sorguluyor. Aslında niyesini hepiniz gibi ben de biliyorum ya neyse. Ölenin arkasından "kötü" konuşmayalım. Yani bana göre eşcinsellik kötü değil tabii de sizin algınıza göre diyorum. Hani Zeki Müren için de bir şey diyemiyoruz, çok kızılıyorsunuz ya o bakımdan.

Neyse hadi hep beraber susalım. Maskelerimizi sıkı sıkıya yapıştıralım. Maazallah aynaya bakarken suratımızdan düşer falan. O korkunç yüzünüzü görmek istemezsiniz tabii. Bu "siz" diye yaftaladığımın kim olduğunu merak ediyorsan; aynaya bak tatlım. Merak etmeyen zaten biliyor!

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/oldugumuzde-bile-yalniziz>

Bugün bütün kadehler Bulut'a

Umut Güner

05/08/2017

Bugün Bulut'un doğum günü.

Bugün Bulut'un doğum günü. Birazdan bir kadeh rakı içmek için evden çıkacağım. Davet maili geldiğinde, ailesinin de orada bizimle olacağını öğrendiğimde çok mutlu oldum. Genelde bir arkadaşımızı kaybettiğimizde ne kadarı ailenin isteği ile oluyor bilmem ama geleneksel dini merasim yapılıyor ve onun dışında bir şeye hatta bazen bizim o merasime katılımımıza dahi izin verilmiyor. Şimdi ise rakı kadehlerimizi hep birlikte Bulut için kaldıracağız.

Sondan başa giderek yazacağım. Bulut'un haberi ilk geldiğinde, "Yapacak ne çok şeyimiz vardı" diye düşündüm. Bulut ile karşılaşmalarımızda genellikle "Şunu da yapsak ya beraber" moduna hemen giriyor ama hem onun yoğunlukları hem benim yoğunluklarımdan kaynaklı olarak arkasını bir türlü getiremiyorduk. Ama yapacağımız şeyler hep iyi şeylerdi. Yapılması gereken şeylerdi.

Sonra Bulut'un nasıl vefat ettiğini öğrendim. Bir yerden bir yere yetişmeye çalışırken trafik kazası geçirmişti. Şimdilerde vücudum fazlaca sinyal vermenin ötesine geçip, beni hareket edemez hale getirdiği için mecburen yavaşlamak zorunda kaldım ama bundan birkaç sene öncesinde ben de benzer bir yoğunlukla sürekli koşturma halinde idim.

Mutlaka gitmem gereken bir şehir, yetişmem gereken bir uçak, küstürmemem gereken bir dost, önceden verdiğim bir söz arasında sıkışır kalırdım. Hepsini yapmaya çalışırdım ve elime yüzüme bulaştırırdım. Ama sanki Bulut hepsine yetişir gibi gelirdi. Ya da ilk on listesi yapardı ve onları tamamlardı. O gün keşke bu kadar yoğun olmasak, keşke acele etmek, bir yere yetişmek zorunda kalmamak diye düşündüm. Keşke o kaza hiç olmasaydı.

Ertesi gün Konya'ya gittik. Konya'ya giderken birileri aradı. Ailenin hassasiyetinden bahsetti. "Dış ses hep hetero olmak zorunda mı?" diye düşündüm. Sonra Bulut olsa bu talebi ne kadar kibar dile getirirdi, "Umut'cum" diye cümleye başladırı. "Ben de istemiyorum ama" diye bitirirdi. Arayan arkadaş benim yıllardır, tanıdığım sevdiğim bir arkadaşım ama o gün bana sanki birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi geldi ya da hiç tanımamışız. Sanırım kendisine bir özür borçluyum. Bütün acımı, kederimi kendi kendime ona kustum. Oysa o hep yapılanı yapmıştı. Benim ilk cenazem değildi. Aile mezarlıktan uzaklaşsın diye mezarlığın kapısında trans arkadaşlarla bekleyip gittiğim cenazeler de oldu, ebeveynini kaybeden arkadaşımı arayıp rahatsız olmayacaksan taziyeyle gelebiliriz dediğim de oldu. Hepsini anlayışla karşıladım. Başka yapacak ne var ki?

Konya'ya mezarlık öncesi evin önüne gittik. İnsan uyarıyı bir kere alınca baş sağlığı dilemek için bile olsa yakınlarının yanına çıkamıyor. Zaten lubunyalık böyle bir şey. Hep dış kapının dış mandalı olursun. Sonra gelenler gidenler, Bulut'un hetero arkadaşları, Bulut'un LGBTİ arkadaşları... Sanki LGBTİ arkadaşlarının hepsi benim gibi uyarılmıştı ve sanki hepsi daha bir hetero geldi o gün gözüme, kılıklarıyla kıyafetleriyle, renksizlikleriyle. Gençlik alanından arkadaşları sanki gökkuşağının renklerini paylaşmış gelmişlerdi... Ya da bana öyle geldi. Bulut'u Konya'da bıraktık geri döndük. En son bir meyhanede karşılaşmıştık.

Belki de o gün bugündür hatırlamıyorum. Biz az kişiydik ve sanki bizim dışımızdaki herkes hetero idi. Etrafımızı sarmışlar bizim eğlenmemize izin vermiyorlardı sanki. Sonra ay yeter deyip kendimizi sahneye attığımızda Bulut ve arkadaşları geldi ve o mekân artık bizimdi. Eğlendik, dans ettik. Ka lubunyalar gibi kadehlerimizi kaldırdık!

Sonra Bulut'un Kaos GL ile nasıl iletişime geçtiği aklıma geldi. Katıldığı ilk eğitim, muhabir eğitimi sırasında yapıp ettikleri, sonrasında eğitimi ortak organize ettiğimiz İnsan Hakları Gündemi Derneği'nin gönüllüsü olma süreci, bir yandan devam eden TOG gönüllülüğü... Hareketten beslendiği kadar, sivil alanda farklı sivil toplum örgütlerinden her daim beslendiği için bir aktivist olarak farklılığını her daim hissettirdi. Hareketin ezberlerine sığmıyordu ama bir yandan da hareketin olmazsa olmaz dediği ezberleri bozuveriyordu. Olduğu her yerde kalıbından taşı, sığmadı.

Sonra nasıl tanıştığımızı hatırladım. Sanırım Bulut'un da ilk TOG Konseyi idi. Samsun'daydık. LGBTİ 101 yapıyordum. Bulut çok mutlu olmuştu. Sanki yıllardır söylemediği her şeyi söylemek istiyordu, yıllardır yapamadığı her şeyi yapabileceği, istediği kadar özgürce oynayabileceği bir alan açılmıştı önüne. Kendi adıma hem çok mutlu olmuştum, hem çok onurlanmıştım. İtiraf etmem gerekir ki aynı zamanda çok da korkmuşum, bu atölye nasıl bitecek diye... Heyecanıyla enerjisiyle sorularıyla atölyeye gerçekten kendi rengini katmıştı. Çok değil bir iki hafta sonra üreme sağlığı eğitiminde Antalya'da tekrar yolumuz kesişti. Yeniden aynı heyecan aynı enerji. O gün anlamıştım. Artık hayatımda bir Bulut var!

Bugün bütün kadehler Bulut'a kalkacak!

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bugun-butun-kadehler-bulutrsqua>

Bulut Öncü'yu uğurlamak

Umut Güner

21/02/2017

Bugün Konya'da son kez vedalaşıyoruz. Zihnimizde hep kıpır kıpır, hep eğlenceli kalacaksın.

Birileri hayatınıza pat diye girer. Gümbür gümbür girdiği için hayatınıza, yarattığı etkiyi unutmak imkânsız olur.

Bulut'la Samsun'da yapılan Toplum Gönüllüleri Vakfı Gençlik konseyinde tanışmıştık. Eşcinsellikle İlgili Sıkça Sorulan Sorular atölyesinde başıma musallat olmuştu. Bulut ile sonrasında yollarımızın sık sık kesişeceğinden emin bir şekilde ayrılmıştım Samsun'dan...

Daha sonra Kaos GL muhabir eğitimine katılıp gönüllü muhabirlerimizden olan Bulut kabına sığmamak için yaratılmış gibiydi. Muhabir eğitiminden çok değil bir hafta sonra karşıma başka bir insan hakları derneğinin gönüllüsü olarak çıktı. Azıcık bir zaman sonra da Ankara'da gençleri bilgilendirme için proje koordinatörü olmuştu.

Her gördüğümde mutlaka iyi bir şeyler yapmak için uğraşırken bulurdum onu.

BM'de çalıştığı dönemde nerede nasıl ortaklaşabiliriz sorusuna yanıt bulmak için birkaç kere bir araya geldik.

Bulut Kaos’a deli fişek gibi girdi. Ordan oraya zıpladı, hopladı. Bir baktım orda, bir baktım yanı başımda...

En son ev arkadaşımın doğum gününde gittiğimiz meyhanede karşılıklı gerdan kırdık. Koskoca meyhanede sadece ev arkadaşım ve ben varız bir zırlı diye düşünürken Bulut’u görmek her daim olduğu gibi sürpriz olmuştu ve mutluluk vermişti.

Haberi kötü geldi. Hızlı yayıldı.

Bugün Konya’da son kez vedalaşıyoruz. Zihnimizde hep kıpır kıpır, hep eğlenceli kalacaksın.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bulut-oncursquoyu-ugurlamak8230>

Bir dilek tut, adı 'insanlık' olsun

Umut Güner

17/03/2016

Dilek İnce evli, çocuklu bir trans kadındı. Son beş on yılın tabiriyle 'aktivist' kelimesinin içini belki de bizim için doldurmuyordu. Çünkü aktivizm alanının çizdiği sosyalleşme çemberine dahil değildi.

2000'lerin ilk yarısında LGBTİ hareketin genel ortaklaştığı sözlerden biri "Biz şimdi tarih yazıyoruz" idi. O sıralarda merak ederdim, tarih yazıyoruz ama kimse Kaos GL dergisine yazmıyor. Ne olacak bu yazmama halimiz derdim ama ben de yazmazdım. Yolun yarısını geçtikten sonra insan, deneyimlerinden ve daha da kötüsü anılarından bahsediyor. Ve sizi dinleyen kişiler de "yakın tarih" dinliyormuş gibi dinlemeye başladığında artık yazmanın vakti geldi diye düşünüyorsunuz.

"Tarihten notlar" ya da sevgili Madi Ali'nin tabiriyle "sandık odası" tadında geçmişten yazmaya çalışıyorum.

3 Mart dolayısıyla Pembehayat.org'da yazdığım yazıda Pembe Hayat Derneği'nin seks işçilerinin sorunlarını 2006'dan bu yana gündemleştirdiğini anlatmaya çalışırken Eryaman ve Esat'ta benzer bir sürecin aynı zaman diliminde yaşandığını söylemiştim.

Eryaman olayları sırasında çok fazla trans mağdur oldu. Ancak ilk baştan beri ısrarla Eryaman ve yaşamı için mücadele eden isimlerden biriydi Dilek İnce...

Dilek İnce bir yaz günü Kaos GL'ye gelmişti. Yaz olması ve o dönem itibariyle Kaos GL'nin ücretsiz çalışanları Ali Erol ve ben olduğumuz için oturup bir toplantı yaptık. Sonrasında bu işi bizden daha iyi bilen İHD ile iletişim kurmalarının daha iyi olacağını söyledik. İrfan Aktan ile söyleşi yapıldı. Sonrasında derneğimizin Avukatı Yasemin Öz ile iletişim kurmalarını sağladık. İlerleyen süreçte Pembe Hayat'ın kurulma sürecinin başlamasıyla birlikte Pembe Hayat Derneği Eryaman davasını sahiplendi. Bu süreç içerisinde Pembe Hayat üzerinden Dilek İnce ile daha yakından tanıştık ve dava sürecini birlikte örgütlemeye çalıştık.

O dönem Eryaman'da yaşayan ve çalışan kadınların çoğu ne yazık ki Eryaman'dan taşınmak zorunda kalmışlardı. Dilek İnce inatla davasına sahip çıkıyordu. Bunu söylerken Dilek'in yaptığı davranışa bir cesaret atfetmiyorum ya da tersine Eryaman'dan ayrılmak zorunda kalan ve mahkemelere gelmeyen arkadaşlara bir ithamda bulunmuyorum. Belki de birçoğumuzun hayatında olan bazı şeyler gibi Dilek İnce'nin elinde sadece Eryaman'da çalıştığı, barındığı hayata tutunmaya çalıştığı evi dışında bir şey yoktu.

10 Kasım 2008'de, Dilek İnce Etlik'te arabasının içinde pompalı tüfekte başından vuruldu. 10 Kasım akşamı hastane avlusunda sabahladık Ankara'dan trans arkadaşlarla. Yasemin Öz, Kaos GL Dergisine yazdığı Dilek İnce'in ardından isimli yazısında, "11 Kasım, İnce, kaldırıldığı Dışkapı Araştırma Hastanesinde vefat etti. 12 Kasım, İnce, öğle namazı sonrasında yetmiş yakın Pembe Hayat LGBTT Derneği üyesinin ve eşinin katıldığı cenaze töreni ile Karşıyaka Mezarlığı'na defnedildi. 12 Kasım, LGBTT Hakları Platformu öncülüğünde, Dilek İnce ve LGBTT'ye yönelik nefret cinayetlerine dikkat çekmek için yaklaşık 100 kişilik grup Ankara, Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasının ardından grup, 'Eşcinsel ve transeksüel kanlarıyla kirlenmiş ahlakınız batsın!' diye haykırarak alkışlar eşliğinde Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı binası önüne yürüdü ve olayı protesto etti. Grup katillerin bir an önce bulunmasını istedi ve binanın önüne kefen bıraktık." diye o üç günü zihinlerimize kazıyor.

O dönemin başbakanının, Kürtlere yönelik bir pompalı saldırı için "Vatandaş tepkisini gösterecek" demesinden birkaç gün sonra Dilek İnce pompalı bir silahla öldürüldü. Dilek İnce'yi hastanede bekleyiş süreci benim için, şimdi bile ifade etmekte güçlük çektiğim başka bir düşünce ve duygulara iten bir deneyimdi.

Dilek İnce için hastanenin önündeki bir gün süren uzun bekleyişte, durup dururken Eryaman mağdurlarından birinin saldırısına uğradı Buse. Sanki onca destek çalışması Pembe Hayat üzerinden örgütlenmemiş ve bütün bu süreçte Buse çabalamamış gibi. Dilek İnce'yi kaybettiğimizde sadece Dilek İnce'yi kaybetmedik. Buse'nin onca çabasına rağmen, sadece Buse'nin değil Pembe Hayat'ın çabalarına rağmen böyle bir saldırının gerçekleşmesini uzunca bir süre anlamadım. Anlamlandıramadım. Ancak dava sürecine devam ettik.

İkinci hayal kırıklığımı ise Dilek İnce'nin defnedilmesi sırasında yaşadık. Dilek İnce'nin yakın arkadaşları Dilek'in "biyolojik olarak erkek doğduğu için erkek ismiyle cenaze namazının kılınması" gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Şimdiye kadar ailelerin hep trans cenazelerinde trans kimlikleri yok saymalarına tanıklık etmişken ilk kez transların bazı ailelerden bile daha normatif olabildiklerini ve bunu Dilek'in cenazesine umarsızca kusabildiklerini gördüm. Neyse ki makul bir imam Dilek'i Dilek olarak gömdü.

Yıllar sonra Pembe Hayat Derneği giysi bankası yapmaya karar

verdiğinde Dilek İnce'yi onurlandırmak için Dilek İnce ismini verdi. Bu yazıyı aslında Dilek İnce kimdir sorusuna yanıt vermeye çalışırken bir yandan Dilek İnce'yi unutmamak için yazıyorum. Dilek İnce evli, çocuklu bir trans kadındı. Son beş on yılın tabiriyle “aktivist” kelimesinin içini belki de bizim için doldurmuyordu. Çünkü aktivizm alanının çizdiği sosyalleşme çemberine dahil değildi. Ama Dilek İnce inatla barınma, çalışma ve yaşam hakkına sahip çıktı. Giysi Bankası da tam da böyle bir dayanışma ve destek çalışması olarak kurgulandı. Dilek İnce öldürüldüğünde kendiliğinden bir söz dolaşıma girmişti. Sanırım bugünlerde bu söze daha fazla ihtiyacımız var: “Bir dilek tut, adı ‘insanlık’ olsun!”

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bir-dilek-tut-adi-olsuninsanlikrsquo-olsun>

Ölülerimiz ve Biz, Öteki Olarak Ölmek

KAOS GL

24/10/2015

Şıfayı birbirimizin gözünün içine bakmakta ve daha fazla bir araya gelmekte bulacağız.

Kaos GL Derneği, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı ve Halklar Arası Dayanışma Köprüsü Derneği'nin düzenlediği "Ölülerimiz ve Biz Öteki Olarak Ölmek" sempozyumu sonuç bildirgesinin okunmasıyla sonlandı.

Üç kurum adına bildirgeyi Kaos GL Derneği'nden Yıldız Tar okudu. Kurumların birlikte mücadeleye devam çağrısı yaptığı bildirgenin tamamı şöyle:

Yaşamda neyse ölümde de o...

Türkiye'de öteki olarak yaşamak zorunda bırakılan bizler, yaşarken mücadele ettiğimiz sorunların neredeyse aynısını ölümde de yaşıyoruz. Hayattayken sorunlarımızla baş etmek için geliştirdiğimiz taktik ve stratejiler ise ölüm halinde işlevsizleşiyor. Ölülerimiz; çoğunluğun, devletin, kamu gücünün, aile gibi çeşitli toplumsal kurumların kendi zihniyetlerine uygun pratiklerine terk ediliyor.

Ölülerimiz bizi hem geçmişe hem de ne olduğunu bilmediğimiz geleceğe bağlayan biricik parçalarımız.

Ölü bedenlere yapılan saldırılar yas tutmamızı engelliyor. Devlet ölüyü, ölümle yaşam arasındaki belirsizlik mıntikasına sıkıştırıyor. Böylelikle yaşayan da oraya sıkıştırılmış oluyor ve yas tutulamıyor.

Yas tutmak ve vedalaşmak

Yas tutmak ve vedalaşmak yaşama devam edebilmek için çok temel bir ihtiyaç. Nedeni bilinmeyen ölümler, anlamlandırılması zor ölümler, insan eliyle oluşan zalimane ölümler, kalan topluluğun önceki travmaları, ölü bedene ulaşamama, mezar yerinin olmaması ve ölü bedenlere işkence; bizlere, yitirdiğimiz canlarımıza, ölülerimize dayatılıyor. Yakınlarını kaybedenlerin ölü bedenlere ulaşamaması yası uzatarak yaşayanların hayatlarını işkenceye çeviriyor.

Cenazelerimize ve ölüm ritüellerimize saldırı yaygınlaşıyor. Hayatını kaybeden transların cinsiyet kimlikleri yok sayılıyor. Ölümden sonra transların bedenleri işkenceye maruz kalıyor. Heteroseksist rejim transların bedenlerine saldırarak kendisini yeniden ve yeniden üretmeye çalışıyor. Kadın gerilla Ekin Wan'ın bedenine yapılanlar, Hacı Birlik'in yerlerde sürüklenen bedeni, Alevilerin cenazelerinin cemevlerinden kaldırılmasının engellenmesi, Alevi inancının cenaze merasimlerinin toplumsal eşitsizliği pekiştiren bir şekilde hedef gösterilmesi hepimizin hafızasında büyük yer kaplıyor. Bütün bu engellemeler hedef alınan gruba ve bütün bir topluma büyük bir mesaj veriyor. Salt saldırının yapıldığı grup değil, bütün toplum sindirilmeye çalışılıyor. Devlet hem zulmediyor hem de kendisini besleyerek meşrulaştırmaya çalışıyor. Ermeni ve Rumların mezarları bile çok görülüyor. Mezarlar saldırıya uğruyor. Saldırıya uğramaması için mezarlıkların duvarları olabildiğince yüksek örülüyor. O duvarlar bizlerin ve yasımızın arasına da giriyor. Mültecilerin ölü bedenleri seyirlik nesnelere dönüşüyor. Devletlerin vatandaşlığa dayalı sistemi mültecileri yokluğa itiyor.

Alevi, Kürt, Ermeni, Rum, mülteci ve LGBT'leri inkâr ve imha ablukası altına alan sistem, öldüğümüzde de inkârı sürdürüyor. Alevi olarak doğanlar, bütün asimilasyon politikalarına karşı inancını yaşatmaya çalışanlar Sünni olarak gömülüyor. Lezbiyen, gey, biseksüel ve translar; heteroseksüel olarak toprağa veriliyor. Yaşamı heteroseksüel, Türk, Sünni ve erkek olarak kurmaya çalışan sistem ölümü ve cenaze merasimlerimizi de öyle kurmaya çalışıyor.

Biz olarak öldüğümüzde iktidar dehşete kapılıyor

Öte yandan bizler biliyoruz ki; biz, biz olarak öldüğümüzde iktidar dehşete kapılıyor. Biz onlara tâbi olmadan da ölebileceğimizi göstermiş oluyoruz. Kendi korkularından bize zulmetmeye çalışıyorlar. Trans kadının bedenine saldırarak, “Ben senin bana tabi olmayarak yaşadığın gerçeğini görmezden gelmek istiyorum” ve “Ben senin bana tabi olmadan ölmeni reddediyorum” diyor. Kürt halkının cenazelerine dönük son dönemdeki saldırılar da böylesi bir mantıktan besleniyor. Alevi'nin Alevi gibi sırlanma hakkının elinden alınması da sistemin bizleri ve ölülerimizi kendine tabi kılma uğraşının bir sonucu.

“Ölülerimiz ve Biz / Öteki Olarak Ölmek” başlığıyla bir araya gelen bizler yani Kaos GL Derneği, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı ve Halklar Arası Dayanışma Köprüsü Derneği 24 Ekim'de İzmir'de ölülerimizin değersizleştirilmeye çalışılmasına karşı deneyimlerimizi paylaştık. Farklı vesilelerle tanışan, yol yürüyen kurumlar olarak ilk kez bir araya geldik. Hikâyelerimizin hem ne kadar benzeştiğini hem de ne kadar özgün olduğunu bir kez daha gördük. Bir transın cenazesine reva görülen ile Hacı Birlik'e yapılanların, Alevilerin cenaze merasimlerine dönük devlet şiddetinin birbirinden o kadar da uzak olmadığını bir kez daha fark ettik.

Şifa birbirimizin gözünün içine bakmakta

Ölülerimize ve yaslarımıza, yola devam edişimize en çok da hayata devam eden bizlerin kendimiz gibi ölme ve veda etme arzumuza dair bu sempozyum bizler için sadece bir başlangıç. Yakın zamanda iki büyük katliama tanık olduğumuz, Suruç ve Ankara’da canlarımızı uğurladığımız, sessizlik çemberine hapsedilmeye çalışıldığımız bir süreçte birbirimize daha fazla dokunmanın gereklilik olduğunun farkındayız. Şifayı birbirimizin gözünün içine bakmakta ve daha fazla bir araya gelmekte bulacağız. Bu sempozyum vesilesiyle hem ölülerimize sahip çıkacağımızı hem de süregiden bu hayatta birlikte soluk alacağımız alanları genişleteceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz.

Bütün canlarımızın devr-i asan olsun.

Aşk ile!

Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı
Halklar Arası Dayanışma Köprüsü Derneği
Kaos GL Derneği

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/haber/lsooolulerimiz-biz--oteki-olarak-olmekrsquo-sempozyumu-sonuc-bildirgesi>

Cinayet, Zafer, Devrim,

Esmeray

29/01/2015

Anam bacım; evimi sildim süpürdüm, tozları aldım, bulaşık filan derken, yemeği ocağa koydum. Geçtim bilgisayarın başına sanal âlemi ve sosyal medya ağlarını bir kolağan edeyim dedim. Güzel haberler Yunanistan'da sol kazanmış; bi de adam ateist olduğu için papaz karşısında yemin etmemiş. Bizim solcular bir sevindirik. E, yalan yok valla ben de çok sevindim bu zafere. Çok güzel bir haber daha: Kobane direnişi kazandı, içim ferahladı, zılgıt atasım geldi; çok şükür. Artık cenazeler gelmesin, insanlar yerinden yurdundan olmasın. 17 yaşından küçük çocuklar ana kucağından dağa gitmesin, kadınlar savaşta tecavüze uğramasın. Kobane zaferi bizim ülkemize de nasip olsun.

Tam bu dilek ve dualar beynimin içinde dönerken, bir haber geldi Viyana'dan. Hande bir trans kadındı, seks işçisiydi, terk etmişti yurdunu... Ölümünden kaçmıştı. KAÇMIŞTI. Hande oralara sığınmıştı. Fakat ölüm Hande'nin peşini bırakmadı. Kara bir kâbus gibi peşindeydi. Olmazdı Avrupa'nın göbeğinde demişti, rahat bir nefes almıştı. Çok yanılmıştı; oysa ölüm orada da enseledi Hande'yi.

Evet, Hande en korkunç bir şekilde öldürülmüştü evinde. Hiç ülke fark etmiyor kadın cinayetlerinde. Erkek cinsi kadın cinsini katlediyor. Cinskirim yapıyor her gün. Daha da katlayarak yapıyor. İşin matematiğini yaparsak, iki ülke arasında çıkan en

korkunç bir savaşta ölen insan sayısından daha çok kadın, LGBTİ öldürölüyor bir yılda bizim ölkemizde.

Hevesim kursağımda kaldı yine. Anlık sevinç boğazımda düğümlendi. Kobane direnişi... Buna mı sevinsem yoksa Yunanistan'ın sol çıkışına mı... Bu kazanımlar neye yaradı ortada bu kadar cinayetler var iken. Yoksa sadece bizim ölkemizde mi oluyor bunlar. Yok anam yok, Hande Viyana'da öldüröldü. Ya sadece Hande mi, kim bilir kaç Hande!

Bir de önümüzde bir seçim var... Harıl harıl çalışılıyor. Adaylar yarışa girdi bile. Kim aday olacak kulisleri çoktan kurulmuştu zaten. Meclis'e girelim yarışı hız kazanmış. Ortalık, deyim yerinde ise, mahşer yeri gibi. Kimse kimseyi tanımıyor. Kim ön sıraya girecek kim listenin başında olacak teranesi... Şimdi sorarım ben, Meclis'e girilince kadın cinayetlerine dönüp bakacak mısınız? Cinskirim yapanları ne edeceksiniz, ortada bu kadar cinayet ve cinayetleri işleyen katiller var iken. Bunca günahın, vebalin altından nasıl kalkacağız acaba? Sahi kadın cinayetleri devrimden sonra mı duracak?

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/cinayet-zafer-devrim>

Adı Eylül'dü

Esmeray

07/01/2015

Üç gün önceydi, bir arkadaşıma bir etkinliği sordum, kimler katılacak diye; bir de duyuru yapmasını rica ettim. "Canım, şu intihar olayı bir..." diyordu ki, "ne intiharı, kim etmiş" diye sorduğumda birden karşımda bir video...

Eylül sineme sineme sapladı her bir kelimeyi. Her cümlesi bir tükürüktü, yüzüme tükürüyordu. "Çalıştırtmadılar, çok çektirdiler bana" diyordu. "Yapamadım, yaptırtmadılar" dedi gözümüzün içine bakarak...

Dünya güzeli, süsünü de ihmal etmemiştii, giyinmişti kuşanmıştı ölüme giderken. Ya köpeciğini annesine teslim etmesi: "Temizdir anne, köpeğim çış, kaka yapmaz." Ah Eylülüm ah, o an bağırdım, bırak dedim, çışını yapsın her yere, kakasını da yapsın. Annenin evine de yapsın. Zaten ilk bizi atan, bağrından koparıp, ana kucağı değil mi... Baba ocağı değil mi sokaklara terk eden. Sonrası mı... Hep kucaktan kucağa, her oturduğumuz kucak her girdiğimiz koyun ana kucağını arattı bize. Bulduğumuz her kucakta o sıcaklığı aradık durduk. Tam bulduk ısıniyorduk ki ana kucağından beter attilar bizi yeniden yalnızlığımıza.

Ah Eylül en acısı da ne biliyor musun kuzum, darbenin en yakınından gelmesi. Seninle aynı zorlukları yaşayanların sana vurdukları darbe. Buna dayanamadın kuzum.

Eylül hiç bu kadar çaresiz olmadım biliyor musun? Nasıl çıkacağız bu işin içinden, hayatı nasıl güzel edeceğiz?

Sen gidince mi bunu yapacağız? Bundan sonrası ne olacak kuzum, bir başımıza koyup gittin, erken gittin, geri gel desem ne olacak? Sana söz veremiyorum her şey daha güzel olacak diye. Önümüze koydun geri kalmışlıklarını ve sırtımıza bir kambur... Bunu nasıl telafi edeceğiz güzel gözlüm. Dediğin gibi Eylül, bırakmadılar. Bir parça ekmeği çok gördüler bu koca dünyada sana, bir ev, sıcak bir çorba vermediler. Hiç birimiz vermedik, kimse muaf değildir bu durumdan, hiç kimse... Önce seni dışlayan ailen, sonra devlet. Okuldan attılar, iş vermediler... Bazen polis oldular copla üzerine geldiler, bazen de müşteri olup penisleri ile üzerine geldiler. Zihniyet aynı, silah aynı; bazen sevgi sözcükleri kurup sevgili oldular; değil mi Eylülüm? Ama onların da silahı aynıydı, hep sana doğrulttular. Boğazım düğümlendi. Ağıt yakamıyorum, buna hakkım yok Eylül. Cenazene de geledim, o narin bedenini toprağa verirken ne diyecektim sana!!! Bilemedim. Bu hakkı da kendimde görmedim. Affet bizi deme hakkım da yok sana güzel gözlüm. Topyekûn olduk, elbirliği ile seni yolculadık Boğaz'ın sularına, ölüme terk ettik seni. Bunun hesabını, sorgulamasını nasıl yapacağız? İşin içinden çıkarım umarım. Ya da çıkarız.

Diyoruz; trans cinayetleri politiktir, çünkü sistematik bir şekilde öldürüyorlar, katili biliyoruz. İntihar da aynen sistematiktir ve politiktir. Hepimiz, hepimiz katiliz uzun lafın kisası...

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/adi-eylulrsquodu>

Katil Aynı

Esmeray

22/10/2014

Çingene Gül geçen hafta Tarlabası'nda evinde öldürüldü. Nefret cinayeti... Hem de nasıl bir nefret. Günlerce işkence etmişler... Kafasının yarısı yokmuş üst çenesi yerinden çıkarılmış gözleri oyulmuş. Nasıl bir nefret hâlidir bu... Bu nasıl bir kindir?

Bu yeni bir şey de değil, hele münferit hiç değil. Bu transseksüel kadınlara yönelik sürekli bir biçimde yapılan sistematik bir öldürme şeklidir. Bu katilleri, ataerkil toplum kendi elleri ile yetiştiriyor. Toplumun genel mekanizmaları, bireyleri, en şiddetli bir biçimde trans, öcü, olmaması gereken ve hasta olarak göstermek için tüm imkânlarını seferber ediyor.

Dışlama önce ailede başlıyor; sonra okulda, işte, arkadaş çevresinde. Tüm kapılar kapanır. Tek bir yol, bir kapı kalır: bedenini satmak. Bu dışlayan riyakârlar o pazar yerinde seni satın almak için kuyruğa girerler. Fakat namusuz olan sensin onlar namuslu, ahlaksız olan sensin onlar ahlaklı... Çünkü onlar erkek toplumun ve ahlakın yegâne bekçileri. Kısacası efendiler Çingene Gül'ü hunharca öldüren katilin tek tek suç ortağısınız.

Gelelim gündeme... Cem Garipoğlu'nun intiharı. Cem de aynı Çingene Gül'e yapılan yöntemle öldürmüştü. Katil aynı, hiç farkı yok. Cem intihar etti (pek bir şüpheli) dediler. Perihan Mağden yazdı. Cem'in annesi ile empati kurdu. Öğle bir kurdu ki günde öldürülen ortalama dört kadını unuttu. Hunharca öldürülen LGBTİ bireyleri unuttu. Yakalanan katillerin mahkeme salonunda pişman olmuş, iyi hâlini unuttu. Bu iyi hâl ve pişmanlıktan cezada indirim gidip; az cezaya yatanları unuttu.

Cezaevinden çıkıp tekrardan kadınları öldüren bu katilleri unuttu. Ah be Perihan Hanım erkeklerin kadınları öldürdükten sonra söyledikleri şeylerin hepsini ne kadar da çok iyi yazmışsın... Biliyor musun bu katillerin avukatları aynen yazdığı şeyleri katil zanlılarına kendileri savunmaları için söylediklerini... Beni aldatıyordu, mesaj yakaladım başka erkelerle geziyordu vs. vs. Bunların hepsi katili koruyor bilmem farkında mısın?

Çingene Gül'ün katili ya da katilleri yakalanmadı daha, yakalanır ise savunma aynı olacak. Kadın sandım erkek çıktı, paramı aldı geri vermedi. Yukarıda yazdığım gibi avukat arayacak ya da gördüğünde söyleyecek kadın sandım erkek çıktı. En temel bir numaralı savunma, katil aynı, katili koruyup kollama şekli hep aynı. Tekrar söylüyorum bir cins diğer bir cinse soykırım yapıyor. Perihan Mağden çok şaşırttın hepimizi.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/katil-ayni>

Adı Figen

Esmeray

27/08/2014

Hayata tutunmaya çalışıyordu... Herkes gibi... 43 yaşındaydı; daha çok yapacak işi vardı bu fani dünyada. Çocukluğu belki karanlık geçti, kimbilir belki de hiç yaşayamadı çocukluğun en güzelini. Uçurtması olmadı, bir topu da olmadı. Ya arkadaşları! Hep uzak durdular, yanına sokulmadılar. İttiler, bazen düştü, bazen ağladı, kimi zaman aldırmadı. Düşe kalka büyüdü; ama öyle bildiğiniz düşme kalkma değildi bu!.. Kafası yere çarptı, bedeni bilinmedik her yere. Gençliği, okul yılları da aynıydı. Baba şiddeti. Öğretmenlerinin ve arkadaşlarınız tacizi. Üniversite okudu, memur oldu, yeni bir hayat.

Taciz, şiddet, alaylı bakışlar hiç peşini bırakmadı. Çünkü dayatılan erkek rolünü beceremiyordu. Bu rolü istemiyordu. Metnini ezberleyemiyordu. Provalarını hiç yapmıyordu... İsyan etti. Artık sahneyi terk etti. Metni yırttı attı. Oyunu lanetledi... Ben buyum dedi; giydi eteğini, kuşandı bütün dişiliklerini. Önce ailesi, sonra çocukluk arkadaşları uzaklaştı yanından. Memuriyeti mi dediniz; çoktan aldılar elinden... Artık o kaldırımdaydı. Bazen midesi bulandı bazen de lanet yağdırdı bütün erkekliğin fişeklerine. Lanet olsun bir de vajinası olacaktı, almıştı raporunu, hazırды. Biraz geç kalmıştı sanki ama olsun ölmeden bunu da görevim demişti.

Artık örgütlüydü, bir derneği, sevdiği arkadaşları vardı. Ha bir de sözüm ona sevgilisi. Polisler bir türlü peşini bırakmadı; ahlaksız diye para cezası kestiler. Sadece bununla kalsa.. dövdüler, hakaret ettiler, onurunu kırdılar; bunu sürekli bir biçimde yaptılar.

Artık yorulmuştı. Kırılmıştı. Çok incinmişti... Lanet ediyordu içinden şiddet uygulayan babasına, ahlaklı müşterilerine ve polislere. Bir eylem yapmaya karar verdi, topladı bohçasını, içine koydu yarım kalan hayallerini. Denize vardı. Geri dönüp tükürüğünü attı hepimizin suratına.

Hayalleri yarım kaldı,
Muradı gözünde kaldı,
Ağıtı sesiz yakıldı.

Ben rahat uyu diyemiyorum, buna hakkım yok.

Peki, ya siz?

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/adi-figen>

Okyanus'u Kim Öldürdü?

Levent Pişkin

08/07/2014

Ne yazık ki şiddet, LGBTİ'lerin yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olarak varlığını sürdürmeye devam ediyor. Son olarak İzmir'de yaşayan 17 yaşındaki trans erkek Okyanus Özyurt, gördüğü aile baskısına dayanamayarak intihar etti. Gündelik hayatın şiddeti, nefret cinayetleri ve intiharlar ile varlığını her geçen gün vaki kılıyor.

LGBTİ'ler için hususi bir yasal düzenlemenin şart olduğu gün geçtikçe daha bariz bir biçimde kendini hissettiriyor. Zira mevcut düzenlemeler, LGBTİ'leri görmezden gelen heteroseksist bir bakış açısıyla hazırlanmış durumda. Bununla beraber yasanın uygulanması da LGBTİ'lere yönelik işlenen suç ve yapılan ihlalleri deyim yerindeyse ödüllendiriyor. Halbuki suç politikasının ve buna bağlı olarak ceza kanunlarının temel amaçları "caydırıcılık" ve "suçun önlenmesi"dir. Devletin LGBTİ'leri yok sayan ve eşit yurttaş kabul etmeyen bakış açısı, toplumdaki homofobi ve transfobiye besliyor, potansiyel failleri cesaretlendiriyor. Yasanın tepeden de olsa değiştirici ve dönüştürücü etkisi LGBTİ'ler için kullanılmıyor. Devletin failliği işte tam bu noktada önümüze çıkıyor: Susarak ve görmezden gelerek suça ortak oluyor. Zira suçu önleyebileceği araçları varken bunları kullanmamak suça iştirak etmek demektir.

Kuşkusuz LGBTİ'lerin 23 yıllık örgütlü mücadelesi, toplumsal alanda birçok şeyi değiştirdi. Ancak bu değişiklikler tahmin edebileceğimiz üzere kısıtlı değişiklikler.

Hâlâ ailesi tarafından baskı altında tutulan, zorla evlendirilen ve dahi öldürülen LGBTİ'lerin derdine deva olacak çözümler mevcut değil. Caydırıcı ve önleyici müesseseler bu noktada en çok gerek duyulan meseleler. Bunun için başta TCK olmak üzere temel yasalar gözden geçirilerek, LGBTİ'lerin ihtiyaçları doğrultusunda tekrar şekillendirilmeli, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği nefret saiki sayılmalı ve anayasada LGBTİ'ler eşit yurttaş olarak kabul edilmelidir. Keza LGBTİ'ler aleyhine sıklıkla kullanılan "ahlak, aile yapısı, gelenek ve görenekler vs." gibi kavramlar yasalardan çıkarılmalı, "haksız tahrik" müessesesi LGBTİ'leri ve kadınları gözetten bir yerden yeniden düzenlenmelidir.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/haber/okyanusrsquou-kim-oldurdu>

Ne Boka Yaradı Normal Olmak?

Yıldız Tar

08/07/2014

İntihar üzerine yazmak zor gelir her zaman. Kişinin mutlak otoritesinin olduğu bedeni üzerinde vereceği nihai bir karardır intihar. Bir yanıyla çok mahrem olan bir eylem, öte yandan mahreme bir davet olarak görülebilir. İntihar edip etmemenin, intiharın yenilgi ya da kaçış olup olmadığının tartışılmasının bir anlamı olmadığını düşünenlerdenim. Birçok farklı meselede dediğimiz gibi: “Onun bedeni, onun kararı”. Ve fakat her intihar; özellikle ezilen, sömürülen, ötekileştirilen bir topluluğun bir parçası olan öznelerin intiharı, birçok toplumsal ilişkiyi görünür kılıyor. 17 yaşındaki trans erkek Okyanus’un intiharında olduğu gibi; Pandora’nın kutusuna hapsedilen heteroseksizm bir an için dahi olsa suratlara çarpıyor.

Mahremiyet bir yanıyla güçlü bir kalkan; bir yanıyla da egemenlerin mutlak olduğunu ispata giriştiği kudretinin oyun alanı olageldi yıllardır. Söz konusu lezbiyen, gey, biseksüel ve özellikle trans ve interseksler olduğunda; normalin kanlı sınırları hem mahreme kapatılarak hem de mahremleri orta yere dökülerek çiziliyor. Bir yandan güçlü görünmezlik, sansür ve şiddet duvarlarıyla trans kimlikler görünmez ve konuşulmaz alana itiliyor; öte yandan bütün mahremimiz ortaya dökülüyor: “Acaba penisi var mı? Vajina yaptırdı mı? Memeleri ne kadar büyük? Operasyon geçirdiyse izleri belli oluyor mu? Önceki adın neydi canım? Nasıl dönüştün sen? Neden dönüştün? Trans olmak genlerle mi alakalı? Psikolojik mi yoksa sosyolojik mi? Nasıl sevişiyorsunuz?”

Okyanus'un intihar etmeden önceki son sorusunu bir kez daha yinelemek gerekiyor: Ne boka yaradı normal olmak? Translar hem anormal olarak işaretleniyor hem de normalleşmeleri bekleniyor. Bu yüzden Okyanus'un faili devlet, normal, toplum ve aile; tüm LGBTİ intihar ve cinayetlerinin de faili oluyor. Okyanus'un sevgilisi İpek, intihara giden yolu anlatıyor Kaos GL'ye usulca. Düşünün ki sevgiliniz ölüyor ve siz cenazesine dahi gidemiyorsunuz. Çünkü aile istemiyor. Çünkü aile rahatsız oluyor. Çünkü aile değerleri bozuluyor. Çünkü toplum yozlaşıyor. Çünkü halk buna hazır değil. Bütün bu çünküler birleşiyor ve Okyanus'un babasının ölüm kusan dilinde şu sözlere dönüşüyor: "As kendini de hepimiz kurtulalım artık!"

Okyanus da asıyor kendini. Çünküler öldürüyor onu. Normaller mızraklarıyla saldırıyor. Toplum uzaktan tüfekleriyle ateş açıyor. Devlet bombalıyor bedenini, varoluşunu, kimliğini... Ve son hamle de aileden geliyor. Binlerce Okyanus ölüyor, isimlerini bile bilmediğimiz... Sokakta yürürken atılan laflarla ölüyor. Polis şiddetiyle ölüyor. Tecavüzle, devlet saldırısıyla, kaçırılan gözlerle, dik dik bakışlarla ölüyor. Nefret cinayetlerinde haksız tahrik indirimi uygulanmasıyla, nefret suçları yasasına cinsiyet kimliği ve cinsel yönelim eklenmemesiyle, devletin; polisi, doktoru, kanunu, öğretmeni, yönetmeliğiyle ölüyor. "Senin gibilere ev veremeyiz" cümleleri, "Seni işe alırdım ama müşteriler ne der" yalanlarıyla ölüyor.

Arkadaş'ın deyimiyle "Gün ölümle başlatıyor hayatı" ve "Her şafak taze bir ölünün üstünde doğuyor". Her ölümün üstüne ise devlet, toplum ve aile zafer bayrağını dikeyiyor. En normalinden kuşe kağıda gazeteler, "Genç sporcunun sır intiharı" diye veriyor haberi. Neden öldüğünü herkes biliyor ama kimse bilmiyor. Cinayeti kör bir kayıkçı bile görüyor. Ama kimse görmüyor. İntihara giden süreci devlet, toplum, aile el birliğiyle örüyor ama kimse görmüyor. Hikâyelerin sonu baştan yazılıyor.

Ya intihar ya cinayet! İntihar ile cinayet arasındaki sınırlar belirsizleşiyor. İstisnasız her ölümün ardından yükselen matem sesleri ve ağıtlar susuyor. Normalin gürültüsü, 17 yıllık kısacık hayatın sonlanışındaki çığılı ölümde de bastırıyor. Her gün kafalara vurulan normal- anormal ikiliği ölümde de bir kez daha hatırlatılıyor usulca. Devlet, toplum, aile ve normal; mahşerin 4 atlısı misali nefes alınacak her alanı kaplıyor. Ve nefes alamayınca, yalan söylemek ya da hepsini karşına almak dışında seçenek kalmıyor. Ömür boyu kendine ve çevreye yalan söylemek de yetmiyor. “Ne kadar da normalsin, bak ibne ya da dönme değilsin” diyen diller bir yandan da, “Ya acaba bu da şey mi” diyor. Özgürce yaşamak istersen de mükemmel bir cinayet planı işleme konuluyor. Adı bazen intihar bazen de nefret cinayeti oluyor. Lakin soru hep aynı aslında: Şimdi Okyanus’u kim öldürdü?

LGBTİ örgütlerinin cevabı belli: “Tertemiz bir parçamızı daha öldürdünüz; ama işte buradayız! Sessiz kalmayacağız! Örgütlenerek, dayanışarak, omuz omuza vererek karşınızda dimdik duruyoruz! Yok saymanız, görmezden gelmeniz, şiddetiniz hatta ölüme sürükleyişleriniz dahi bunu değiştiremeyecek. Kafanızı başka yere çevirseniz de yine bizi göreceksiniz. Alışın, varız, buradayız, gitmiyoruz!”

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/haber/okyanusrsquou-kim-oldurdu>

Acımızı da başka türlü çekeceğiz

Umut Güner

12/02/2014

Bugün bir arkadaşımın babasının vefat ettiğini öğrendim. Bana telefonda haber veren arkadaş, “Ben oraya geçiyorum” dedi. Ben o kadar emin bir şekilde “oranın” cenaze evi olmadığını bildiğim halde, “Nereye” diye sordum. Evet cenaze evine değil, arkadaşımızın evine gidiyoruz, taziye için. Çünkü aile cenazeye arkadaşımızı çağırarak mı bilmiyoruz. Arkadaşımın ailesiyle ilişkisi iyi olduğu halde cenaze “toplumsal” bir ritüel olduğu için her zaman girip çıktığımız evin kapıları cenazelerde bize kapanabiliyor.

Sonrasında geçen sene bir başka arkadaşımın annesinin vefatı aklıma geldi. İkinci günü haberim oldu ve evinde ziyarete gittim. Arkadaşım annesi öldüğü için üzgündü ama annesinin cenazesinde dışlanmadığı ve kabul edildiği için gizli gizli mutlu oluyordu.

2006 yılında annem vefat ettiğinde bir yandan ağlarken bir yandan da cenaze ritüelleri ve kendi seçtiğim ailem (sevgilim, arkadaşlarım) ile ailemin karşılaşması, cenazede dış kapının mandalı olma halleri üzerine kaygılarım yüzünden acımı bile düzgün bir şekilde yaşayamadım.

Bir gün annemin yanında refakatçi kalıp eve gittikten birkaç saat sonra annemin vefat ettiği haberiyle ailemin evine gittim. Teyzem, babam, abim, kız arkadaşı, ben ve sevgilim evdeyken birkaç saat olayın şokunu atlattıktan sonra sevgilim eve geri

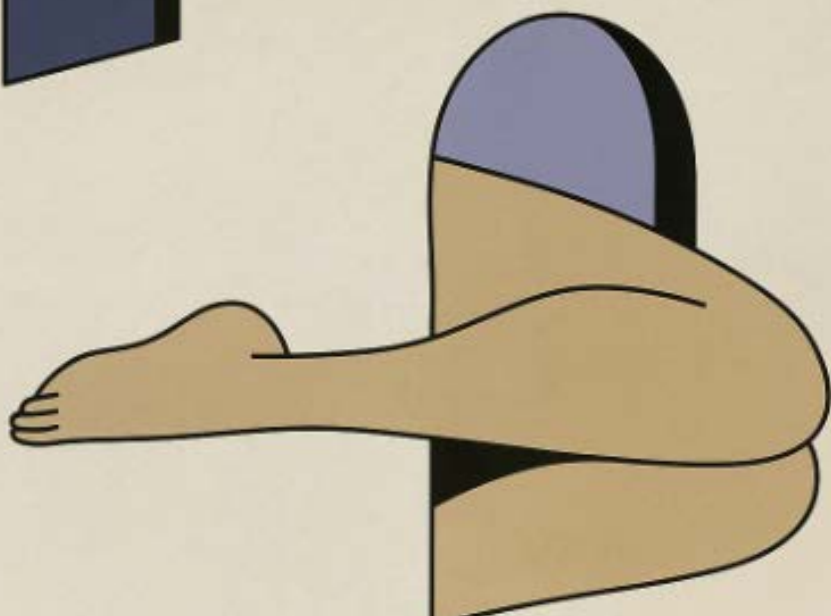
dönmek zorunda kaldı. Sonraki günlerde zaten “gey” evlat olmak, eksik evlat olmaya dönüşüyor, ikinci üçüncü kuşak akrabalar bile sürece ilişkin daha fazla söz sahibi olabiliyorlar.

Bugün babası ölen arkadaşım, cenazede benimle beraberdi! Annemin cenazesi sanırım onun sayesinde en “queer” cenazeye dönüştü. Feminist bir arkadaşım Ayşen ile birlikte helva yaptılar, bütün apartmana dağıttılar. Arkadaşım herkesten daha çok üzüldü, ağladı, annemi tanımadığı halde! Belki o cenazede annemden sonra bana en çok ait olan şey arkadaşlarımın varlığı idi!

Başka türlü seviyoruz, başka türlü yaşıyoruz. Acımızı da pek tabii ki başka türlü çekeceğiz! Birbirimizin ailesi olarak...

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/acimizi-da-baska-turlu-cekecegiz>

Roşin'in Ahı

Esmeray

20/12/2013

Roşin; daha 17'sindeydi, tazecik bir fidandı. Belki de ne olduğunu anlamadı, kendini tanımaya çalıştı çünkü daha çocuktuk. Önünde kocaman bir hayat vardı, okulu vardı, hayalleri vardı, dediğim gibi daha körpecikti...

Korkuyordu Roşin; önce babasından sonra aşiretinden. Kaçtı Roşin herkesten, ölümden kaçıyordu, yaşamak için kaçıyordu evinden ailesinden. Babası, amcası yakalamıştı bir komşunun evinde... Roşin bağırdı yalvardı, "Baba kurban olayım"... Feryat etti, çığlık attı, son çığlığı tek kurşunla kesilmişti... Zalim Baba; hani nerde o çok kutsallaştırdığınız babalık duyguları? Hani kan bağı? Ne de çabuk körelmişti... Ne istediniz garibimden? Suçu neydi? Günahı neydi? Neydi sizi bu kadar zalim kılan... Evet, Roşin Çiçek babası ve amcası tarafından nefretle öldürülmüştü.

Katil zanlısı baba ve amca yakalanmıştı, mahkeme başlamıştı, birçok kez duruşma oldu. En son duruşma 5 Aralık 2013'teydi. Hêvî LGBT inisiyatifinden arkadaşlar da duruşmaya katılmak için Diyarbakır'a gitmişlerdi. Çok endişeli ve öfkeli döndü arkadaşlar. Neden mi?

LGBTİ'den Asya Özgür ve Rosida mahkemedeki izlenimlerini anlattılar bana. Mahkeme heyeti değişmiş. Daha önce Sosyal Politikalar Cinsiyet Kimliği ve Cinsel Yönelim Çalışmaları Derneği'nin (SPoD) avukatı Fırat Söyle'nin emsal niteliği taşıyan davaya müdahil olma talebinin kabulünün ardından geçen altı duruşma sonrasında kabul kararı kaldırılmış.

Mahkemeyi izlemeye giden arkadaşlar özellikle inanılmaz bir güvenlik sağlandığını söylediler.

Özellikle polislerin LGBT bireylere nasıl nefret ile baktıklarını, aynı nefret ile davrandıklarını altını çizerek anlattılar bana. Sanık tarafından gelen, yani katil zanlılarının akrabalarını aramadan güvenlik koridorundan geçirmişler. Ama LGBT bireyleri tek tek, bir de alay ederek aramışlar. Transeksüel kadınlara da erkek polisler üst araması yapmışlar, utanmadan. Mahkeme salonunda R.Ç'nin akrabaları tarafından hakarete ve sözlü saldırıya maruz kalmışlar. Özellikle R.Ç'nin annesinin avukat Fırat Söyle'ye parmak sallayarak nasıl tehditler savurdıklarını da söylediler.

Bu nefret ortamında nasıl bir mahkeme ve adalet beklenir, bilemedim... Efendiler, topyekûn öldürdünüz Roşin'i.. nefretinizle, yere batasınca ahlakınızla. Roşin size ne yaptı söyleyin hele... Roşin'in âhı üstünüzde olsun. Roşin'in yalvarış çığlıkları kulağınızı sağır etsin. Roşin'in o güzel bakan gözleri bir ömür kâbusunuz olsun... Başka Roşinler ölmesin. Gelin tüm vicdan sahibi insanlar bu davaya sahip çıkalım...

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/rosinrsquo-in-hi>

Bir kadın daha

Esmeray

01/08/2013

Bir kadın (transeksüel) daha evinde ölü bulundu. Ben yazı yazmaya başlamadan önce bilgi edinmek için Gaye'nin yakın arkadaşlarını aradım. Bana aktarılan bilgi şöyle: İki gün Gaye'yi görmemişler; merak etmişler evine gitmeye karar vermişler. Komşularına sormuşlar; onlar da aynı şekilde merak ettiklerini söylemişler. Sonra yetkililere haber verip içeri girmişler, cansız bedenini görmüşler. Herhangi bir bıçaklama ya da darp yokmuş ilk bakışta; cinayet olup olmadığı henüz teyit edilmemiş dediler bana.

Darplı, bıçaklı cinayet olmaması ne fark eder! Gaye seks işçiliği yapmaktan bıkmış belki de... Arkadaşının bana söylediğine göre Kadıköy'de çiçekçilik yapıyormuş. Yıllardır bedeni yorulmuş, sistemin bütün dayatmalarını, dertlerini çekmekten takati kalmamıştı kim bilir! Yukarıda belirttiğim gibi cinayet olmasa bile, sistematik bir cinayete kurban gitti Gaye.

Peki, eğer cinayet olduğu kesinleşirse ne olur biliyor musunuz? Anlatayım size ne olacağını... Katili ya da katilleri yakalandığı zaman avukatlarının katillere söyleyeceği ilk şey, "Kadın sandım, erkek çıktı de!" olacak. Ya da "benden ters ilişki istedi, erkekliğime yediremedim!" Hele hâkim de transfobik ise bütün bunları göz önünde bulundurarak tabii ki vazgeçilmeyen iyi hali de ekleyerek cezada büyük indirimlere gidecek. İşin hukuki boyutu bütün nefret cinayetlerinde olduğu gibi maalesef böyle sonuçlanacak...

Tabii ki her nefret cinayetinde olduğu gibi LGBT hareketi bu olayda da sesiz kalmayacak, duyarlı diğerk STK'lar da. Devlet ne yapacak dersiniz? Sessiz kalarak suçta ortak olmaya devam edecek! Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı gündemine asla almayacak. Zaten son zamanlarda Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sayın Fatma Şahin, “Kadın cinayetlerini medya abartıyor” diye bir açıklama yapmıştı! Nefret söyleminde bulunanlar yine nefretlerini kusacaklar. Yazıma son verirken kısaca içimden şunu yazmak geliyor:

Efendiler, Gaye'yi topyekun öldürdünüz; hepiniz katilsiniz...

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bir-kadin-daha>

Nefret 14 Kurşun

Esmeray

05/09/2012

On yedi yaşında gencecik bir çocuk, “eşcinsel namus cinayeti” diye düştü üçüncü sayfa haberlerine. Kimisi “Kürt, sen eşcinsel olamazsın!” diye başlık attı; kimisi de tıpkı kadın cinayetlerinde olduğu gibi, “eşcinsel, töre cinayeti” ya da “eşcinsel namus cinayeti” diye... Sanki İstanbul’da olsa öldürülmezdi bu insan. Sanki Kürtlerin dışında Türkiye’de yaşayan diğer kimlikler eşcinsel çocuklarına sahip çıkıyorlarmış, el bebek gül bebek yetiştiriyorlarmış gibi. Kardeşim, bu ne namus cinayetidir ne de töre cinayetidir. Bu tamamen bir nefret söyleminin ürünü olan bir cinayettir.

Ben olay hakkında daha detaylı bilgi almak için Diyarbakır’daki LGBTT örgütlerinden arkadaşlarımla konuştum. Keskesor (Kürtçe, gökkuşağı anlamına geliyor) LGBTT sivil toplum örgütünden bir arkadaşım ile konuştum, çünkü bu konu ile ilgili düşen haberlerde çelişkili ifadeler vardı. Kimi bu cinayetin bir ay önce olduğunu, kimisi de bir yıl önce olduğunu söylüyordu. Keskesor’daki arkadaş, olayın bu yılın temmuz ayının başlarında meydana geldiğini söyledi. Cinayetin olduğu tarihi ve cinayetin gerçek nedenini anlatan kişinin kimliğini can güvenliği nedeniyle açıklayamayacağını da ekledi.

Yukarıda da belirttiğim gibi, efendiler bu bir nefret cinayetidir. Evet, bu çocuğu 14 kurşunla öldüren kendi babası ve amcası. Acaba nasıl bir nefretle psikolojisi bu hâle gelmiş ki, kendi çocuğunu gözünü kırpmadan 14 kurşunla öldürebiliyor. Oysaki bir kurşunla ölür, ama bir kurşunla doymadı kin ve nefreti.

14 kurşunla kusmuş namusunu, içindeki nefreti gencecik bir bedenin üstünde.

Belki de anası bir fiske bile vurmaya kıyamamıştı oğluna. Hayalleri vardı. Çünkü henüz 17 yaşındaydı. Gencecikti. Belki okumak istiyordu. Belki birine çok âşık olmak istiyordu. Tabii ki bilemeyiz neler hayal ediyordu. Ama mutlaka hayatının başında olduğu için sınırsız hayalleri vardı. Ama yaşatmadılar. O babayı ve amcaı bu hâle getiren topyekûn hepinizsiniz. Eşcinsel haklarını bir türlü tanımayan devletin ta kendisidir. Bu konuda fetvalar veren Diyanet'in ta kendisidir. Eşcinsellik hastalıktır deyip çürük rapor veren TSK'ın ta kendisidir.

Daha önceki yazılarımda defalarca belirttiğim gibi akıl hastalıklarının sınıflandırıldığı DSM4 kitabında bile eşcinselliğin hastalık olduğu maddesinin çıkarılmasına rağmen hâlâ eşcinsel hastalıktır diyen gözünü para hırsı bürümüş tüccar psikolog ve psikiyatrislerin ta kendisidir. Neymiş efendim, namusmuş. 17 yaşında bir çocuğun neresinde namus aradınız? Hangi namus? Hangi ahlak? Hangi kitapta yazıyor, 17 yaşındaki çocuğunuzu öldürün diye. Hangi kitap diyor ki, çocuğunuz eşcinseldir diye sokağa atın ve bir bilinmezliğe terk edin? İş vermeyin!

Şimdi düşünün, o yaşta bir çocuğu hiçbir günahı olmadan sokağa atıyorsunuz! Ne yapabilir o çocuk, nasıl ayakta duracak? Ya uyuşturucuya bulaşacak, ya da seks işçiliği yapmak zorunda kalacak. Sizin ahlakınız sokağa atıyor! Sizin ahlakınızda olan zihniyetler bu çocuklara iş vermedikleri için büyük bir oranla seks işçiliği YAPMAK ZORUNDA kalıyorlar. Bu mudur sizin ahlakınız? Bu mudur sizin namusunuz?

Başka bir şey daha, bu cinayetlere sessiz kalan ama özgürlükten eşitlikten sürekli dem vuran sivil toplum örgütleri

sizler de sessiz kaldığınız müddetçe bu cinayetlere ortak oluyorsunuz. İşin başka bir boyutu bölgede etkin olan siyasal parti, program tüzüğünde çarşaf çarşaf yer vermiş eşcinsel haklarına ama 17 yaşında bir çocuğun öldürülmesine hâlâ sessiz kalmaları tuhaf değil mi? Bu münferit bir olay değil! Evet, şu an ülke yangın yeri gibi. Belki üç yıl sonra belki elli yıl sonra bu savaş bitecek, mutlaka bitecek. Barış da olacak ama bu eşcinsel cinayetlerine sessiz kaldığınız müddetçe, kendinize dert etmediğiniz müddetçe bu cinayetler belki de bin yıl devam edecek. Yazıma son verirken tekrar söylemek istiyorum, o 17 yaşındaki gencecik çocuğun katili babası değil hatta babasının ve amcasının da katili sizlersiniz!

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/nefret-14-kursun>

Bir başarı hikayesi: Türkan Anne

Umut Güner

26/09/2011

2007 yılında Sağlık Bakanlığı'nın destekleriyle LGBT örgütler cinsel sağlık alanında çalışmaya başladılar. Özellikle seks işçisi trans kadınlara yönelik ciddi bir yatırım yapıldı. Ancak Sağlık Bakanlığı bu yatırımı yaparken, İçişleri Bakanlığı da Sağlık Bakanlığı'nın yatırımını devletin eline yüzüne buluşturmakla kendini görevlendirdi. Sağlık Bakanlığı'nın kondom alışkanlığı kazandırmak için dağıttığı kondomları İçişleri Bakanlığı fuhuşa delil olarak gösterip trans bireyleri suçu olmayan suçlular olarak gözaltına almaya, evlerini mühürlemeye başladı.

Hem bizim bu alanda çalışıyor olmamız hem de Pembe Hayat'ın transların sorunlarına yoğunlaşıyor olması nedeniyle bir ekip olarak İstanbul'a gittik. Evleri mühürlenmiş trans arkadaşlarla görüşmek için. Semih, Buse ve ben, Belgin'in yönlendirmeleriyle, sanırım iki gün içinde mühürlenmiş 10'u aşkın evi ziyaret ettik ve mağdur olan 40'a yakın trans birey ile görüştük.

Geçen gün eceliyle ölüm haberini aldığımız "Türkan Anne", bizim görüştüğümüz aklımda kalan isimlerden biri idi. Polis sadece evini değil oturduğu apartmanı mühürlemişti ve Türkan Anne, eşofmanı, ayağında birbirinden farklı terliklerle sokakta kalmıştı. Bizim yanımıza gelirken ayakları ıslanmıştı. Ancak yıllarca o kadar çok acıyla yüz yüze gelen biri olarak bize moral vermeye çalışıyordu. "Bunlar da geçer" diyordu. Evet Türkan Anne, en azından transların yaşamına bir trans olarak dahil

olmadığı müddetçe anlamayacağın bir dünyadan sesleniyordu bize.

Trans olmak, seks işçiliği yapmak çoğu zaman en kolay yol ya da bir mağduriyet alanı olarak tanımlanır. Benim, televizyonlardan izlediğim kadarıyla ister assolist olsun ister seks işçisi eğlence sektöründe çalışan bütün kadınların sonu tuvalet önünde peçete verip bozuk para toplamaktan ibaret sanırdım Türkan Anne’yi görene kadar. Türkan Anne, 2007 yılında çalışıyordu. Ve taksicilerin tabiriyle “aboneleri” vardı ona gelen ve özenle onunla birlikte olmak isteyen.

Türkan Anne aynı zamanda, LGBT hareket için bir ilki beraberinde getirdi. Hareket içinden tanıdığımız eceliyle ölen, öldürülmeyen tek transeksüel. Nefretin hayatın her alanında elini kolunu sallayarak geçtiği günümüzde, nasıl öleceğini kestiremeyen bizler için Türkan Annelerin çoğalması gerekiyor.

Başarı öyküsü sadece, 12 Dev Adam’ın koçluğunu yapan basketbol hocası değil ya da trans geçiş sürecini başarıyla tamamlamış ve görevine devam eden bir memur değil. Bana göre ve seks işçiliği yapan trans arkadaşlarımız için Türkan Anne’nin yaşamı da ölümü de bir başarı örneği.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bir-basari-hikyesi-turkan-anne>

Hepimiz Ahmet Yıldız'ız

Umut Güner

12/07/2011

15 Temmuz 2008'de Ahmet Yıldız öldürüldü. Üstünden üç sene geçti. Ahmet Yıldız'ın katilleri halen yakalanmadı. LGBT örgütler, LGBT bireylere yönelik nefret cinayetlerinde yargının haksız tahrik uygulayarak nefret cinayetlerinin teşvik edilmesinin, katillerin ödüllendirilmesinin nefret ortamını beslediğinin ve bu tavrın aynı zamanda yargının homofobi ve transfobisini gözler önüne serdiğinin altını çiziyorlar. Ahmet Yıldız davasında ise durum filen bir cezasızlık halini almaya başladı. Duruşma sürekli erteleniyor ve katil zanlısı babaya bir türlü ulaşamıyor.

Ahmet Yıldız'la 2002 yılı Güztanbul toplantısında tanıştım. Anadolu Ayıları ile Türkiye Ayılarının birlikte yaptığı bir toplantı sonrasında tanıştım, bir şekilde iletişimde kalmaya devam ettim. Msn üzerinden arkadaşlığımız babası tarafından öldürülene kadar devam etti. Ölmeden birkaç hafta öncesinde, ailesine açılma sürecini anlatan bir yazıyı kaosgl.org'a göndermişti. Yazının devamında Ahmet, babasının kendisini öldürmekle tehdit ettiğini, bunun için savcılığa başvurduğunu ancak savcılığın kendisini dikkate almadığını söylüyordu ki, Ahmet Yıldız'ın sevgilisi İbocan da Ahmet Yıldız'ın yazısını doğrular nitelikte verdiği röportajlarda savcılığın verdiği dilekçeleri dikkate almamasından şikayet ediyordu.

Ahmet Yıldız cinayeti sonrasında, Kaos GL dernek merkezinde ilk şoku atlattıktan sonra doğrudan Ahmet Yıldız'ın da üyesi olduğu Ayılar grubu ile yazışmaya başladık.

Aylardan bir arkadaş, Ahmet Yıldız'ın "eşcinsel örgütlere inanmadığını bu yüzden cenazesi üzerinden bizim politika yapmamamız" gerektiğine dair birkaç mail yazdı ve "gereken her şeyi biz aylar yapacağız" dedi.

Ölüm acısı zor bir acı ve bunun üzerinden polemiğe girmenin bir anlamı yoktu ve biz de beklemeye karar verdik. Ahmet Yıldız'ın kendi yazısını kaosgl.org'a göndermiş olmasını, web sitesine açılma ile ilgili yazmak istediğini belirtmiş olmasını söylemeye gerek bile duymadık. Bunun yanında "Ayı" kavramının olduğu sosyal grubun yeteri kadar içinde olduğumu düşünüyordum; ayların o dönem online yayınlanan Beargi dergisinde ve daha önce matbuu olarak Anadolu Ayları tarafından yayınlanan Pençe Dergisinde düzenli olarak yazıyordum. Neyse bunları da belirtmeye gerek duymadan süreci izlemeye başladık. Tabii ki Kaos GL Derneği başta olmak üzere bütün LGBT örgütler Ahmet Yıldız cinayetini takip etmeye çalışıyoruz.

Peki, siz durun diyen Aylar ne yaptı? Ahmet Yıldız bize inanmıyordu hadi, inandığı arkadaşlar bu süreçte ne yaptı? Kocaman bir hiç diyebiliriz.

Ahmet Yıldız'ın arkadaşları olarak, o eleştirdikleri "gey sterotiplerin" dışındaki eşcinsel erkekler olarak bir yürüyüş ve basın açıklaması organize etselerdi eğer sadece Ahmet Yıldız'a sahip çıkmakla kalmayacak aynı zamanda eşcinsel erkekliğine ilişkin pek çok "sterotipi" de yıkmış olacaktı.

Ahmet Yıldız'ın sevgilisi İbocan, bir aktiviste dönüştü ve bulduğu her alanda Ahmet Yıldız cinayetinin aydınlanması için çaba harcıyor. Duruşmalar üzerinden Lambdaistanbul Derneğinin Avukatı Fırat Söyle süreci takip ediyor ve davanın ilerlemesi için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Ahmet Yıldız cinayetine ya da nefret saikiyle işlenmiş LGBT bireylere, yakınlarına ya da LGBT olduğu varsayılan herhangi birine yönelik suçlara karşı kimin nasıl ve nerden sahip çıkacağı aslında nefret suçunu nasıl tanımladığımızla ilgili.

Ahmet Yıldız'ı sadece babası öldürmedi! Ahmet Yıldız'ın, eşcinsel olduğu için "namuslarını" kirlettiğini ve namusun temizlenmesi gerektiğini düşünen, eşcinselliği günah, eşcinselleri de günahkâr ilan eden heteroseksist sistem ve bu sistemin, devletin heteronormatif yapısından kaynaklı öldürüldüğünü söylemek mümkün. Bu yüzden bizler hem heteroseksist sistemi deşifre etmek hem de heteronormatif yapıyı değiştirmek zorundayız. Ancak böylelikle katilin silahı tutan baba, kuzen, abi ya da her kimse ondan ibaret olmadığını ve öldürülen Ahmet Yıldız'ın da sadece Ahmet olmadığının farkına varabiliriz. Ahmet Yıldız, herhangi birimiz ya da herhangi bir eşcinsel arkadaşımız olabilirdi bunu unutmadan hareket etmek, politika üretmek gerekiyor.

O yüzden Ahmet Yıldız'ın bize inanıp inanmaması, bizim üyemiz olup olmaması vs. sorun değil. Ahmet Yıldız'ı öldüren kurşunların hedefinde hepimiz vardık. İki gün önce Antalya'da sadece trans arkadaşlar değil hepimiz linç edildik.

Üçüncü senenin sonunda, Ahmet Yıldız'ın Ayı arkadaşlarının pek bir şey yapmadığının altını çizmek ve geçmişte yapılan bu tartışmayı tarihe not düşmek açısından bu yazıyı yazdım.

Hepimiz Ahmet Yıldız'ız, Hepimiz Antalya'da linç edilmek istenen translarız.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/hepimiz-ahmet-yildizrsquoiz>

Ahmet Yıldız'ı kim öldürdü? Ailesi kim?

Umut Güner

02/10/2009

Ahmet Yıldız 15 Temmuz 2008'de öldürüldü. Ahmet'in öldürülmesi hepimizde çok etkisi yarattı çünkü Ahmet öldürülmesinden neredeyse bir yıl kadar öncesinde ailesinin kendisini öldürmekle tehdit ettiği gerekçesiyle Cumhuriyet Savcılığı'na başvurmuştu ve bu süreci Beargi dergisinde yazmıştı. Beargi'de yayınlanan yazısını daha sonra kaosgl.org'a göndermişti. Ahmet yazısını gönderdiğinde, Türkiye'den bir babanın, annenin ya da ailenin çocuğunu öldürmekle tehdit edebileceğini ama bunu hiçbir zaman gerçekleştirmeyeceğini düşünürdüm. Ahmet ile de bunu konuştuğumuz zamanlarda sürekli 'hayretlerimi' dile getiriyordum. Ahmet'in ölümü beni bu yüzden de çok fazla etkiledi. Çünkü Ahmet Yıldız'ın öldürüldüğü haberini aldığımda benim için sadece Ahmet Yıldız ölmedi.

Türkiye'de onlarca eşcinsel, biseksüel ve transeksüelin ailesi tarafından öldürülebileceği gerçeği ile yüz yüze geldim. Ailelerimizle ilişkilerimizin bu kadar da dönüşümsüz olabileceği bir tokat gibi yüzüme çarptı. Bütün bunların yanında bir gün önce msnde konuştuğum bir arkadaşımın öldürülmüş olması ve ölümün o kadar da benden uzak olmadığı gerçeği ile yüzleştim. Sonrasında Ahmet Yıldız'ın ayı arkadaşlarının başını çektiği Ahmet Yıldız İnisiyatifi (AYI) kuruldu. Ahmet Yıldız İnisiyatifi, Biz Erkek Değiliz grubu, LGBTT örgütler, Ahmet Yıldız'ın sevgilisi

İbrahim cinayetin takipçisi oldular ve Ahmet Yıldız davasının aydınlatılması için eylemler yaptık. Aile kararı ile öldürülmüş olmasını hiç aklımıza getirmek istemedik, aklımıza gelse de dilimizin ucuna getirmedi. Dava dosyasının hazırlanması bekledik. Bu süreçte ayakta kalmamızı ve halen nefes alabilmemizi sağlayan en önemli açıklama Lambdaistanbul Aile grubundaki anne ve babalardan geldi. Hem Ahmet Yıldız’a hem de bizlere sahip çıktılar.

Bütün bu süreçler sonrasında bir sene geçti. Ahmet Yıldız’ın dava dosyasının hazırlanması bir seneyi buldu ve ilk duruşma 6 Eylül 2009’da Üsküdar Adliyesi’nde yapıldı. Duruşmada Ahmet Yıldız’ın babası Yahya Yıldız’ın oğlunu öldürdüğü yönünde savcı iddianamesini hazırladığını gazete haberlerinden öğrenmiştik. Yahya Yıldız, Kuzey Irak’ta olduğu için kendisine ulaşılamıyormuş.

Ahmet Yıldız öldürülmeden önce, Beargi’ye yazdığı yazısında, eşcinsel olduğunu ailesine söyledikten sonra babası tarafından tehdit edildiğini ve bu tehditler üzerine de Üsküdar Savcılığı’na başvurduğunu yazmıştı. Üsküdar Savcılığı ‘kendi bölgesinde olmadığı gerekçesiyle dilekçeyi Ümraniye Savcılığı’na iletmış’ ve Türkiye’de ne yazık ki diğer suç duyuruları gibi sanırım hiç işleme alınmadan arşivlere kaldırılmış. Ne gariptir ki Ahmet Yıldız Üsküdar sınırları içinde öldürüldü.

Ahmet Yıldız öldürülen onlarca eşcinselden biri idi. Ahmet Yıldız cinayeti, namus saikiyle işlenmiş bir nefret cinayetidir. Toplumun homofobisi kalbimizi köreltiyor. Bir baba oğlunu öldürebiliyor, bir abi kardeşinin ölümüne sessiz kalabiliyor. Ama Ahmet Yıldız ölümü bize şunu da gösterdi. Aile sadece anne, baba ve kardeşlerden oluşmuyor. Sevgilin, arkadaşların da ailen olabiliyor. Aile bizi kötü yola sürüklerken, arkadaşlarımız

ellerimizden tutabiliyor ya da bize yönelik her türlü ihlalin takipçisi olabiliyorlar. Ahmet Yıldız'ın ailesiyiz. Kardeşiyiz, abisiyiz. Ve takipçisi olmaya devam edeceğiz.

İlk duruşmayı, Ahmet'in sevgilisi İbrahim, arkadaşları, Kaos GL, Lambdaistanbul, Uluslararası Af Örgütü temsilcileri ve Türkiye Ayıllarından arkadaşlarla birlikte izledik. Davaya Lambdaistanbul Derneği müdahil olmak için dilekçe verdi. Ancak müdahil olma talebimiz, doğrudan mağdur olmadığımız gerekçesiyle reddedildi. Ahmet Yıldız'ın öldürülmesi söz konusu olduğunda hepimiz mağdur değil miyiz?

Ahmet'in öldürülmesinin bizim hayatımızı daha zor, daha yaşanılmaz bir hale soktuğunu hangi mahkeme reddedebilir?

Ahmet Yıldız'ın ailesiyiz.

Kaynakça:

<https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/ahmet-yildizrsquoi-kim-oldurdu-ailesi-kim>

“Unutmamalı” Sözlüğü

Kaos GL’nin 30. Yılına tanıklık eden ve aramızdan ayrılan dostlarımızı anmak istedik. Sözleriyle, yazılarıyla bizimle var olmaya devam edecekler...

Mavi: Çanakkale’de geçirdikleri trafik kazasında hayatını kaybeden LGBTİ aktivistleri Boysan Yakar, Zeliş Deniz ve Mert Serçe’nin anısı, Ah! Kosmos ve Mabel Matiz ortaklığında ‘Mavi’ isimli şarkıya hayat verdi. Bütün kaybettiklerimizi maviyle anıyoruz.

Zeliş¹: “Biz bu yola örgütlü olarak girmeye karar verdiğimizde, Zeliş de bizimle birlikte idi. Bazen fazla geveze, bazen fazla duygusal, ama her daim var olan yüksek enerjisi ile toplantılarımızı şenlendiriyordu. Bültenimizin ismini Zeliş koymaya karar verdik. Bu bizim için, mücadelemizde yaşıtmanın somut sözünü vermek anlamına geliyordu.

“Zeliş, ismi bile kıpır kıpır, kalıplara sığmayan, kendi orijinalitesinde, engellendiği ifadeleri her yerde bangır bangır bağırmaya adanmış, manyaklıklarına kızılamayan bir kız çocuğu yaramazlığında ama aynı zamanda dişiliğini sakınmayan bir kadın dirayetinde, toplumsal kadınlığa eyvallah etmeyen, belki her zaman yolu bilmeyen ama düşe kalka yolu gitmek için azmeden bir çağrışım. Zeliş; haşarı, hem çocuk hem kadın adı gibi başka bir çağrışım yarattı bizde kişiliğiyle. Politik sıfatların yan yana sıralandığı bülten adlarından daha kapsayıcı, daha dünyayı kucaklayan bir isim gibi tınıyor kulağımıza.

¹ <https://kaosgl.org/haber/lezbiyen-biseksuel-feministlerrsquoden-zelis-bulteni>

Hatasıyla, doğrusuyla bizim olan bir ad. Bu dünyada kimse ne melek ne de mitleşecek kadar ağır. Kaldı ki, bizim konseptimiz mitleşmeye yol açacak bir alan da değil.

Boysan'ın Evi: Bu bina beş Rum kardeş tarafından oturulmak üzere 1890 yılında inşa edilmiştir. Bu binanın 3 numaralı dairesinde yaklaşık 25 yıl oturan Dr. Benyamin Karabet VARVAR'dan sonra 2010 yılından itibaren Boysan YAKAR yaşamıştır.

Boysan, bu evde ev arkadaşı, dostları ve yaşadığı bu evin kapı ziline adını verecek kadar çok sevdiği ve onun ömrünü uzatmak için çok uğraştığı BANU'su ve diğer kedileriyle mutlu bir beş yıl geçirmiştir.

Belleksizleştirme: **Burak Özgüner**

Belleksizleştirme denildiğinde aklıma gelen bir başka mekân ise Gülhane... Osmanlı'da "arslanhane" olarak anılan, yabanî hayvanların tutulduğu bir yer olan Gülhane, erken Cumhuriyet döneminde İstanbul'a gelip engelli ya da hasta yaban hayvanlarını kente terk edip kaçan hayvanlı sirklerdeki hayvanları barındırmak için hayvanat bahçesi olarak faaliyete başlamış. 2001 yılına gelindiğinde ise, senelerce hayvan hapishanesi olarak kullanılan Gülhane Hayvanat Bahçesi kapatılıyor ve buradaki en az 1.162 tutsak hayvanın çoğu öldürülüyor, bir kısmı ise Ankara Orman Çiftliği'ne (AOÇ) gönderiliyor. AOÇ'ye nakledilen, Gülhane'de yıllarca tutsak edilmiş hayvanların kayıtları tutulmadığından, AOÇ kapatıldıktan sonra bu hayvanlarının kaçının öldüğü, öldürüldüğü ve satıldığı bilinmiyor. Ama dönemin Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in, hayvan hapishanesindeki bazı hayvanlara değer biçtiğini ve bu tutsak hayvanları satışa çıkardığını hatırlıyorum.

Yıllar boyunca halka teşhir edilen, o şehirden bu şehre sürülen hayvanlara tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor.

Soru Sormak: **Ahmet Yıldız**

Ben çok soru sorarım. Nedenini araştırırım her olayın. Lise yıllarında arkadaşlarımın bana taktığı lakaplardan biri 'Nedenahmet'ti hatta. Derslerde kafama bir şey takıldığı anda dersi fütursuzca durdurur, sorularımla öğretmenimi ve sınıfı darlardım. Çevremdeki biriyle ilgili öğrenmek istediğim bir şey olduğunda, o kişiye özenle yaklaşır ve sorularımı dikkatle sorarım. Dinlemekten asla sıkılmamam ise karşımdaki insanları bazen yorar ama ben inatla öğrenme yolları bulurum. Yaşları benden büyük olan arkadaşlarımın kimi zaman dizine kimi zaman güzel göbeğine uzanır, kolay yoldan bilgi almaya çalışırım. Okumak zor gelir bana. Benden yaşça büyük gey arkadaşlarıma en çok soru yönelttiğim konular; uzun ilişkilerini yürütürken karşılaştıkları zorluklar ve ebeveynlerine (eğer olmuşlarsa) out olduktan sonra onlarla geçirdikleri süreçlerdir.

Uyarlama **Umut Stackhouse²**

Daha önce Umutsuz Ev Kadınları (Desperate Housewives) ve İntikam (Revenge) gibi, kimi diğer Amerikan yapımı dizileri de uyarlamaya soyunan Türkiyeli yapımcıların, "Türk Kültürü"ne adapte etmeye çalıştıkları ilk şeyin eşcinselliği yok saymak olduğuna zaten aşına olduğumuzdan, Shameless dizisinin Türk uyarlamasının yapılacağı haberi ilk duyulduğu andan itibaren de, dizinin en önemli karakterlerinden "Ian"ın eşcinsellik yerine, uyarlamacıların ona denk tutacağı başka bir "ahlaksızlık" ile bize sunulacağından emindik.

² <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/bizim-utanmaz-hikayemiz>

Burada merak edilen sadece Türk örf ve ananelerinde eşcinselliği hangi kabahatin tekabül edeceği idi.

Ah Tutku Beni Öldürür Müsün?³ **Cahide Birgül**

Ah Tutku Beni Öldürür müsün?'de, tarz olarak yeni bir şey deniyordum, heyecanlıyım. Hikâye, gerilim teması üzerine kuruluydu, bazı sahneleri yazarken zorlandığımı itiraf etmeliyim. Kahramanlarımla mahzene girdim, cinayetler işledim, en çok Selim'e acıdım ama yine de onu hayat içinde, diğer kahramanlarla elbirliğiyle öğütürken kılım kıpırdamadı.

Tarih Yazmak⁴ **Bulut Öncü**

Aslında eşcinsel hareketin değiştirmek istediği mevzular sadece toplumsal hayata ilişkin değil. Bu hareketin aynı zamanda kültürel, siyasal ve sosyo-ekonomik boyutları da var. Hatta ben inanıyorum ki eşcinseller, toplumsal cinsiyet olgusunu bir kenara bırakarak tarihi de yeniden yorumlayacaklar.

Eşcinseller tarih yaparken, tarihi de yeniden yazacaklar. İşte o zaman insanlığa ilişkin birçok tarihi mesele daha iyi algılanıp, anlaşılır hale gelecek.

Bu konuda “objektif” tarihçilere ciddi sorumluluklar düşüyor. Unutmasınlar ki sadece geçmişin değil, geleceğin vebali de kendilerine yüklenmiş durumda...

³ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/tam-bir-teslimiyettir-kendimi-birakirim->

⁴ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/yazilmamis-tarihimiz>

Birlikte Görünme Sancısı⁵

Doğa Asi Çevik

Kimisi, “Çocuğum, evladım, eş-dost ne der, birlikte görünmeyelim”; kimisi, “Seninle görünürsem beni de senin gibi sanırlar, beni yanlış anlarlar, benimle dalga geçerler” der. Kimisi, “Senden hoşlanıyorum ama evde görüşelim”, “Benim de bir çevrem var ama, nasıl izah ederim bu durumu” gibi sözler sarf eder. Hatta işini kaybedeceğinden korkanlar da var. Ve en üzücüsü de LGBTİ bir birey olmasına rağmen “Seninle görünürsem açığa çıkarım, benim de LGBTİ olduğumu anlarlar” diyerek kalp kıran akranlarımızın varlığıdır.

Transfobi

Aligül Arıkan

Transfobi kelimesi Kaos GL’nin fanzin halindeki sayılarındaki terimler sözlüğünü okumamış insanlara yabancı bir kelimedir. Transfobi transseksüel ve transgender kişilerden korkmak ve nefret etmek demektir. Fakat bence transfobi dendiğinde genellikle hem korkudan hem de önyargıdan bahsetmiş oluruz. Bu ikisi biraz iç içedir. En azından ben bu kelimeyi öğrendiğimden beri sadece transgender ve transseksüellere yönelik korku ve nefret için değil önyargılar için de kullanıldığını gördüm. Benim de hâlâ bu şekilde kullandığımı bu yazıyı yazarken fark ettim.

Genel olarak transfobinin iki temel nedeni vardır; transgender veya transseksüel kişiden korkarız çünkü onlar bizden farklıdır ve bu farklı olma durumundan korkuyoruzdur. Belki biz de “onlar gibiyizdir” ama bunu kabul edemiyoruzdur. Bütün bunlar bugüne kadar cinsiyet ve cinselliğimiz hakkında öğrendiğimiz her şeyi sarsmış olabilir ve yerin ayağımızın altından kaydığını hissettiriyor olabilir.

⁵ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/birlikte-gorunme-sancisi>

Çoğunlukla transfobinin dehşetli örneklerini gazete, televizyon ve diğer bilgi ağlarından öğreniyoruz. Öğrendiğimiz ilk şey sokakta birisinin bir veya birkaç kişi tarafından dövüldüğü ya da tecavüz edilip başının kesildiği oluyor. Yakın çevremizde transseksüel ve transgender kadınlar varsa polisin uyguladığı şiddeti duyuyor veya bu şiddete tanık oluyoruz. Bizim de başımıza geleceğinden korkuyoruz. Neyse ki zamanla bu korkuyla sıkışıp kalmıyor, bu şiddetle mücadele etmenin yollarını arıyoruz, dayanışma ortamları yaratıyoruz. Transfobi sadece sokakta, yani bizden uzakta yaşanmıyor. Çok yakınımızda; yanlarında kendimizi güvende hissettiğimiz, birlikte yol aldığımız kişilerden de geliyor. Bazen yine sokaktaki gibi çok şiddetli oluyor. Bazen de daha incelikli şekillerde ortaya çıkıyor. Bu yazıda transfobinin bu incelikli şekline değineceğim.

Eşit Yurttaşlık⁶

Ahmet Tuglar

Bugün Batı toplumlarında çoğunca LGBTİ mücadelesi sonucunda adım adım gerçekleşen de budur. Bu ülkelerdeki kurumlaşmış LGBTİ mücadelesi de kendisini pozitif hukukla karşılanabilecek bu taleplerle sınırlamaktadır zaten. Aile, miras hukuku, ortak yaşamın evlilik kurumunda karşılığını bulması vb. Heteroseksüel hukuka referansla elde edilebilecek kazanımlar yani. Eşit yurttaşlık perspektifiyle ve LGBTİ'lerin can ve mal güvenliği açısından bakıldığında elbette bu reformlar önemli iyileştirmelerdir. Aynı zamanda bir demokratikleşme sürecidir de.

Ama bir yandan da LGBTİ'lerin taleplerinin pozitif hukukla sınırlanıyor ve sınırlandırılıyor olması, LGBTİ toplumunun radikal demokratik potansiyellerinin önüne geçip, bu defa da düzenin

⁶ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/lgbti-kurum-mu-radikal-demokrasi-mi>

düzenin seküler kurumlarını ve otoritesini güvence altına almış olmuyor mu?

LGBTİ'lerin pozitif hukukta ifadesini bulmayan ikili ve çoklu ilişki – ilişkilenebilir formları, sosyolojik açıdan çok daha zenginleştirici potansiyeller içerir. İlişkinin menziline evlilik, aile gibi iktisadi ve sosyal denklik, karşılıklılık kriterleriyle belirlenmiş hedefler koymayan 'LGBTİ özel yaşamı', ırk, din, sınıf, milliyet gibi toplumsal hiyerarşi ve ayrımları yatay, dikey ve diyagonal olarak keser ve özel hayatı ve bunun üzerinden de toplumsal hayatı seküler ve radikal demokratik biçimde özgürleştirir.

Gökkuşağı Bayrağı⁷ **Kürşad Kahramanoğlu**

Gözlerime inanmadım! İstanbul'da son oturduğum evin yakınındaki bir merdiven baştan aşağı gökkuşağı renklerine boyanmış.

Pek yakışmış! Lakin hangi cüretkâr bu gey bayrağını buraya sermiş diye merak ederken, gece gelen karanlık güçler şipşak griye çeviriverdiler gökkuşağının renklerini. Sosyal medyadaki itirazlar sonucu ve Gezi direnişinden az biraz dersini almış belediye başkanı çevre halkına sordu: “Merdivenlerinizi gökkuşağı renginde istiyor musunuz?”. Tabii ki istiyoruz... Belediyede boya çok. Hemen geri geldi “merdiven bayrağımız”. Şimdi memlekette bir trend başlamak üzere – herkes çevresine bir gökkuşağı bayrağı istiyor!

Bugün size bu renkli bayrağın tarihçesini ve hikâyesini bazı tecrübelerimle karışık yazayım istedim: Gökkuşağı Bayrağı'nın hikâyesi uzun. Her ne kadar bazı Hristiyan kaynaklar ilk Gökkuşağının İncil'e göre, Tanrı tarafından Nuh Peygamber'e dünyada bir daha böyle büyük bir sel felaketi olmayacağını müjdelemek için yaratıldığını söylese de; Güney Amerika'da,

⁷ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/gokkusaginin-sirri-inkalarda>

Peru ve Ekvator'da, İnka bölgelerinde kullanıldığını biliyoruz. Bugün bile Peru'nun, Cusco şehrinde Gökkuşığı Bayrağı'nı resmi binalara çekilmiş görmek mümkün.

18. Yüzyılın sonunda İngiliz asıllı, ABD'li siyaset adamı Thomas Paine Gökkuşığı Bayrağı'nı denizlerde tarafsızlık göstergesi olarak kullanmayı önermiş.

1885-1886'da Sri Lanka'da Budizim'i temsil etmesi için tasarlanmış. 1950'de Dünya Budist Birliği, Gökkuşığı Bayrağı'nı her türlü Budizim'i temsil etmesi için benimsemiş.

1921'de İsviçre'nin Bazel Şehrinde Kooperatif hareketi dünya kooperatif hareketlerini bir bayrak altında toplamak için Gökkuşığı Bayrağı'nı kendisine sancak bilmiş.

1924'te Hindistan'da Meher Baba, bir Gökkuşığı Bayrağı tasarlamış. Her sene Meherabad'daki türbesi yakınında ölüm yıldönümünde göndere çekiliyor. Baba'ya göre bayraktaki kırmızıdan (şehvet ve hırsı temsil ediyor) gök maviye (tanrıyla bir olmayı temsil ediyor) yükseliyormuş.

İlk defa 1961'de İtalya'da bir barış yürüyüşünde boy gösteren Gökkuşığı Bayrağı'nın üstünde "PACE", yani İtalyanca barış yazıyordu. O gün bugündür, bayrağımız bütün anti-nükleer yürüyüş ve protestoların ayrılmaz parçası oldu.

Yine 61'den başlayarak bazı Musevi örgütlenmeler de Gökkuşığı Bayrağı'nın renklerini kendi mezheplerince yorumlayarak kullandılar. Mesela Rusya'daki Otonom Yahudi Oblast hareketi.

Yine Rusya'daki Rus Milliyetçileri Partisi'nin bayrağı da bir Gökkuşığı Bayrağıydı. Ekvador'daki Pachakutik Partisi'nin bayrağı gibi. Daha birçok dini ve politik hareket Gökkuşığı Bayrağı'nı kullandı ve kullanıyor. Bunların hepsinin ortak yönü bu bayrağı farklılıkları kucaklayan, barış sembolü olarak görmeleri.

Günümüzde bütün dünyada en çok tanınan, kullanılan Gökkuşuğu Bayrağı Lezbiyen, Gey, Biseksüel ve Transları temsil eden ve adına da bazen “Gurur Bayrağı” bazen de “Özgürlük Bayrağı” denilen “LGBT Gökkuşuğu Bayrağı”dır. Dünyada bu bayrağı gördüğünüz işyerleri LGBT bireyleri hoşgörü ile karşılayan ve onlara hizmet etmekten mutluluk duyacaklarını deklare eden işyeri demektir. Eğer bayrak Belediye, Devlet Dairesi gibi bir binada göndere çekilmişse, o yerde LGBT'lere ayrımcılık yapılmıyor, bütün diğer vatandaşlarla eşit bir şekilde hizmet bekleyebilirler demektir. O hükümet veya belediye LGBT mücadelesini destekliyor demektir.

Kulamparalar ⁸ **Gani Met**

Götçü diye bilinen bir grubu oluşturur. Bunlar götseverlerdir. Evli barklı, kerli ferli adamlar... Merak ediyorum; oğlan götüne meftun bu insanların acaba kadınlarıyla ilişkisi nasıl? Mecburi hizmet gibi bir yükümlülük olmalı.

Tiksindirme Terapisi ⁹ **Mahmut Şefik Nil**

Eşcinselliğin kökenlerinde yanlış koşullanma sonucunda oluşmuş bir öğrenmenin olduğunu düşünenlerin kullandığı bir terapi. Tiksindirme terapisinde amaç, kişinin eşcinselliği rahatsızlık ve tiksinti uyandıracak bir uyararla özdeşleştirmesini sağlayarak davranışından vazgeçirmektir.

⁸ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/beni-uc-nesil-sikti>

⁹ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/escinsellik-grip-degil-ki>

Dernek Gözüm Abla

Canlarım,
Nihayet dernekleşiyoruz. Gözlerim doldu vallahi billahi. Tuzcu Baba'ya bir paket tuz adamıştım. İnanmayanlar kör olsun. Bakın, oldu.

Çok zor zamanlardan bugüne geldik. Bilenler bilir, bir kurtuluş savaşı gibi zor anlar yaşadık. "Cemiyetin ekabiri avama numune gerek" dermiş dedemin süt ninesi. Mealen "Benim gibi toplumun önde geleninin sizin gibi halka örnek olması gerek" diye çevrilebilir. (Çeviri konusunda da örnek olduğum gözlerden kaçmıyor şu saniyede, değil mi?)

Şimdi canlarım, hep beraber derneğimize üye olalım, olduralım... Aidatlarımızı aksatmadan ödeyelim. Ay! Sıkıldım gene. Hava almaya çıkıyorum. Eğer bunları yapmazsanız derneksiz kalırsınız da kötü yollara düşersiniz valla. 5 yeni kuruşa ona buna sakso makso... Şakası yok. Hayat bu. Kazıkları belli olmaz. Hadi yiyeceğimiz kazığı seçelim canlarım! Ama eskiler der ki (benden duymuş olmayın); "Biliyorsun kıcının huyunu, niye içtin turşunun suyunu!" Ona göre davranalım. Çocuk musunuz ayol? DEĞİL Mİ?

Aşk10 Murat Çekiç

Benim aşk diye bildiğim şey hep hazza ermenin bir merdiveni oldu. Kimi zaman mutluluktan kimi zaman acıdan ve hatta kimi zamansa kendine acıtmaktan gelen hazzı aşk diye bildim. Aşkla haz arasındaki ilişkide hangisi hangisinin sonucu diye düşünmedim hiç. Bütün kapılar hazza açıldı çünkü. Aşk, hazzı arzulamakla çok ilişkili. En azından benim bildiğim aşk.

¹⁰ <https://kaosgl.org/gokkusagi-forumu-kose-yazisi/peki-benim-askim>

Mektup ¹¹

Küçük İskender

Sevgili Kaos GL,

Derginizle bu kadar geç iletişim kurmamın en açık nedeni, derginizin yayımından henüz haberdar olmuş olmam ve onu ele geçirmemin de tarihi bir rastlantıya dayanması sayılabilir. “Organ bulmuş, kılısını arıyor”lardan olmadığımın dolayı belli başlı ve doğal “eksiklik”lerden söz ederek kafa şişirmek istemiyorum. Ben bu mektubu sizi ve sizlere destek verenleri en içten duygularıyla kutlamak için kaleme aldım. İnanın ki, başka hiçbir amacım yok. Eşcinsellerin bireysel olgunlukları ve toplumsal entegrasyonu için yıllardır üstüme düşeni yapmaya çabalıyorum. Ama doğru, ama yanlış! Bu insanların kimliklerini gizleme hakkına saygı duyuyor, bir yandan da için için kızıyorum. Eşcinselliği kitlesel hareketten soyutlayıp kişiye özele indirgemek, daima bir ‘zevk biçimi, bir sapkınlık, bir tabiat küstahlığı’ olarak adlandırılma, tanımlanma riskini, dahası sonucunu doğurur. İlerici, çağdaş, yüzyılına yakışan eşcinsellerin kimliklerini derhal açıklaması, karşılaşılabilecek korkunç sonuçların en azından hafifletilmesi açısından elzemdir. Spektrumu geniş bir cinselliği yaşayan ve bu yüzden suçlanan arkadaşlarımızın en büyük boşluğunun ‘estetik ve estetik tavır yoksunluğu’ olduğuna inanıyorum. Estetiği bir bilim, estetik tavrı ise ‘sanatsal yoğunluk’ olarak değerlendirecek bir eşcinsel hareketin ideolojik platformda daha kalıcı dengelemeler elde edeceği fikrini taşıyorum. Eşcinsellik, yalnızca seksüel bir davranış değildir. Yalnızca sevgi açlığı, partner arayışı ya da ‘düzüşmek’ olmadığı hepimizce bir kez daha öğrenilmelidir. Eşcinsellik, beraberinde çok köklü bir kültürü de taşır. Yeryüzüne yayılmış olan bu kültürü ve kültürün militanlarını tanımak, birçok ‘sıkışık’ eşcinseli’ bir parça da olsa yalnızlığından kopartma şansını doğuracaktır.

¹¹ <https://kaosgl.org/haber/lubunya-cizgiler-kucuk-iskender>

Bu, bir seçim değildir! Çünkü eşcinsellik, bir alternatif değildir! Nasıl 'iki cins' birbirinin alternatifi değilse, eşcinsellik de 'heteroseksüellik' alternatifi sayılamaz. Bu, form ve natura dışı bir yapılanıştır. Bütün okurlarınıza herşeyden önce tek bir kitap önermek istiyorum. Belki de çoğu okumuştur. Her ne kadar kitabın adı, heteroseksüel yayıncılar tarafından 'Sapık Sevgi' olarak değiştirilmişse de, Andre Gide'in Varlık Yayınları tarafından basılan kitabı Corydon! Hüzünlerin ve acıların yerini dev şölenlerin alacağı inancıyla! Daima sizinle ve sizin aranızda olmak niyeti ve ümidiyle...

Azınlık Baki Koşar

...anladım ki 'azınlık' olan herkes, hayatın ve dünyanın neresinde olursa olsun, neresinde durursa dursun, nihayetinde 'azınlıktır' Ve en küçük bir ayrıntıda, sıradan bir kıvrımda veya alelade bir diyalogda, bunu bir 'yazgı' gibi taşımak zorunda olduğunu bazen yüreği sızlayarak, bazen sarılarak, bazen de öleyazarak kavrar...' (Baki Koşar, 'Kilidi Sırlı Anahtar')

Gazeteci Baki Koşar, 22 Şubat 2006 tarihinde evinde öldürülmüş olarak bulundu. Siyah Pembe üçgen Derneği nefret suçlarına dikkat çekmek için uzunca yıllar etkinlik düzenledi ve Baki Koşar ödülleri verdi.

Taşra Ege Tanyürek

Sevgi fedakârlık ister, özveri ister ama taşrada bu, taviz vermeye dönüşüyor. Nelerden mi? Aileden, okuldan, işten ve çoğu zaman kendinden...'

Eşcinsellerin yaşantılarının genel olarak zor olduğu ülkemizde bölgelere göre de farklılık gösterip daha da zorlaştığı herkesçe malum. Zaten yönelimi nedeniyle kendini yalnız hisseden kişi kabuğuna biraz daha çekilerek kendini toplumdan tamamen soyutlama ihtiyacı duyuyor.

Aile, okul ve arkadaş çevresiyle sosyal olan eşcinsel birey bu sosyal çevresine ters gelen bir durumun içinde zorluklarla karşı karşıya kalıyor. Hele bir de bulunduğu durum hakkında bilgisi yoksa bu işi daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz bir hale getiriyor. Ülkemizde zaten bireysel özgürlük taşları maalesef henüz yerine oturmuş değil. Bu durumda ve genelde muhafazakâr olan bir toplumun içinde yalnız kalan eşcinsel bireyler, bizler biraz daha yalnız olmak durumunda kalıyoruz. Sorun ortada, peki ya çözüm?

Ayı Mali

“Biz ilk ortaya çıktığımızda, 2000 yılıydı yanlış hatırlamıyorsam, insanlar gülüyorlardı. Ayı kelimesi komik geliyordu; günlük dilde aşağılama olarak kullanıldığı için. İstanbul Sanat Merkezi’ydi galiba, bir grup olarak ilk defa orada ortaya çıktık. İnsanlar tepki gösteriyordu. Buluşmada broşürlerimizi falan dağıtmıştık ama milyonlarca soruları vardı. Çok resmi bir ortamdaydık, herkes çıkıyor konuşmasını yapıyor; ama sıra bize geldiğinde ben oturduğum yerde sandalyenin tepesine çıktım, rahat bir şekilde, rahat bir ortamda konuştum. İnsanlara hem ne olduğumuzu anlatmamız hem neden orada olduğumuzu, bir de bölücü olmadığımızı anlatmamız lazım. Dedim ki: “Biz bu kadar kişiyiz, bu kadar gücümüz var. Bir şeyler de yapmak istiyoruz. Ama ne yapacağımızı bilmiyoruz. Sizler yardım edin. Ne yapacağımızı söyleyin. Biz de var olan gücümüzü bunun için kullanalım.” Söylediklerim mi etkili oldu, söyleyiş şeklim mi bilemiyorum ama işe yaradı ve biz ancak o günden sonra kabul görmeye başladık. İnsanların kafalarındaki önceki soru işaretleri, dışlama, e-postalarda, chat odalarında ya da konuşmalarda dalga geçmeler azalmaya başladı. Ondan önce, var olan eşcinsel hareketi zayıflatmak ile suçlanırken, orada kabul gördük. O zaman bir grup olarak tanınmaya başladık.”

Anlatmak ¹²

Parisli Amca

Bizleri psikolojik bir hasta, bir sapık olarak gören heteroların yanlış düşüncede olduklarını,tarih boyunca dişi cinslerin dişilerle, erkek cinslerin de erkeklerle beraberliklerinin hiç değişmeden günümüze kadar devam ettiğini, geliştiğini, özgürleştiğini, bizleri horlamakla ellerine nefretimizi kazanmaktan başka bir şey geçmeyeceği gibi, hiç bir şekilde değişemeyeceğimizi, böyle bir şeyin ilmen ve tıbben imkansızlığının bilincinde olmalarını izah edelim.

10 Ekim

Berna Koç

Kaos GL'nin 2004 yılında sendikacılar, işçi ve memurların katılımıyla gerçekleştirdiği Gey-Lezbiyen İşçi Buluşması sırasında tanıştığı ve sonrasında homofobi ve transfobi karşıtı eylemlerde, alanlarda yoldaşlık ettiği Berna Koç da 10 Ekim'de öldürülenler arasındaydı.

“Dert bende derman bende” temasıyla 2016 yılında 11. kez düzenlenen Kadın Kadına Öykü Yarışması'nda Berna Koç 10 Ekim Özel Ödülü de verildi.

Berna Koç Özel Ödülü'nü Münire Çalışkan Tuğ'a takdim eden Berna'nın hayat arkadaşı konuşmasında, “Berna çok özeldi. Oraya giden her duyarlı insan gibi bir şeyleri değiştirmek istiyordu. Ankara bana iki kere travma yarattı. İlki 10 Ekim'di. İkincisi ise Berna'nın ardından ona yapılan haksızlıktı. Berna'ya haksızlık yapıldı ama bu ödül törenini duyduğumda çok mutlu oldum” demişti.

Kaos GL'den Umut Güner ise Berna'yı şöyle anlatıyordu:

¹² <https://kaosgldergi.com/yazilar/yasamin-icinden-kartpostallar-45>

“Berna’yla gey-lezbiyen işçi çalışmalarımız sırasında tanıştık. 1 Mayıs başta olmak üzere birçok eylemde yanı başımızda olan, bizimle birlikte yürüyen dostlarımızdan idi. Gezi öncesinde özellikle eylemlere katılırken zihnimizi hep ‘kaç kişi olacağız’ sorusu meşgul ederdi ve her zaman Berna gibi dostlarımızın bizi alanda yalnız bırakmayacağı fikriyle rahatlardık. Berna bizi alanlarda yalnız bırakmayan dostlarımızdan biri idi. Emekçi bir arkadaşımızdı. Temizlikçi olarak çalıştığı firmada taşeron işçilerle birlikte örgütlenmeye sendikal haklarını talep etmeye çalışıyordu.”

İnterseks Hülya Türker

İnterseks çocuklara yönelik tıbbi müdahale sorunu açık veya örtük biçimde işleyen toplumsal cinsiyet normlarının içerdiği şiddeti ve dışlayıcılığı açık bir şekilde göstermektedir. Bunun yanı sıra interseks aktivizmi ve konuya ilişkin eleştirel yaklaşımların gelişmesiyle gündeme gelen sorgulama bizi insan kavramının içerdiği dışlayıcı unsurların, insan olmanın cinsiyetli olmakla zorunlu bir ilişkisi olduğunu göstermektedir. Bunu yaparken de esas olarak bu konuda bir toplumsal dönüşüm yaratmayı hedeflemektedir. Beden bütünlüğünü “heteroseksüel matris” i temel almayan bir düzeyde yeniden anlamlandırmayı önermektedir.

İslamafobi Erdem Yalçinkaya

Faşist, faşisttir ve ona karşı mücadele edilmesi gerekir. İnanç inançtır ve onun özgür olması gerekir. Tüm Avrupa (ırkçıları) Avrupa’nın islamlaştırılması (islamisation) üzerine bas bas bağıırırken ve Müslümanların, ülkelerinin

¹³ <https://kaosgl.org/haber/islamofobi>

geleceği için ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunun altını çizmekten, Zileli makalesinde Avrupa ırkçılığının hedefinde İslamiyet'in ya da Müslümanların olmadığını iddia etmektedir. Almanya'da, İngiltere'de İslam karşıtı gösterilere on binlerce insan katılması, siyasi partilerin İslam karşıtı söylemlerle yüzde 10 ila 20 arasında, hatta bazı ülkelerde yüzde 30'larda oy alabilmesi, Avrupa'da yükselen İslam karşıtlığının yani islamofobinin en iyi örneklerinden biridir.

İslam karşıtı partilerden biri olan İsveç Demokratları son seçimde yüzde 13 gibi tarihi bir oyla parlamento'ya girdi. Sağ ve sol bloğun yeterli çoğunluğu sağlayamaması sonucunda seçimin yenilenmesi gündeme geldi ama hem sağ hem de sol bloğun korkusu, İsveç demokratlarının seçimden daha güçlü çıkmasıydı. Sonuç olarak tarihi bir durum yaşandı ve "aralık anlaşması" adı altında sağ ve sol blok yeniden seçim yapılmaması için, tarihte eş olmayan bir şekilde anlaşmaya vardılar. Korkuları boşuna değildi. Seçim anketleri İsveç demokratlarının oylarının bariz bir şekilde arttığını gösteriyordu. İsveç demokratları dilinden "islamlaşdırma"yı düşürmeyen Avrupa'daki tek parti değil.

EX gay terapisi: Bahadır Ural

Amerika Psikoloji Derneği (APA) bir rapor yayınlayarak eşcinselliğin kesinlikle "tedavi" edilemeyeceğini açıkladı. Rapor ayrıca ebeveynlere, genç insanlara ve onların ailelerine "eşcinselliği bir akıl hastalığı veya gelişim bozukluğu olarak nitelendiren yönelim tedavilerinden" kaçınmalarını öneriyor.

'Ex-gay' terapisi olarak da bilinen eşcinsellikten vazgeçirme teknikleri birçok dini organizasyon tarafından uygulanıyor. Bu uygulamalar son derece etkisiz ve son derece zararlı olarak tanımlanmaktadır.

Amerikan Psikoloji Derneği 1973'de eşcinselliği zihinsel bozukluk sınıfından çıkardı.

Çalışma için görevlendirilen grubun başkanı Judith Glassgold, "Cinsel yönelimi değiştirmek için psikolojik müdahalelerin kullanımını desteklemek için yeterli kanıt yok" dedi. Ayrıca "Cinsel yönelim değiştirme çalışmalarını savunanların iddialarının aksine, son araştırmalar cinsel yönelim değişimi için yeterli delil sunmuyor" dedi.

83 çalışmanın analizlerini içeren Rapor-138, cinsel yönelimleriyle sorun yaşayan insanlar üzerinde akıl sağlığı uzmanlarının kullanabileceği bir reçetelendirilmiş metotlar listesi de içeriyor. Dini inançların yönelim üzerindeki olumsuz etkilerine atıfta bulunarak, "Psikologların cinsel yönelim değişimine yatkınlık konusunda tamamen dürüst olmalarını ve müşterilerin amaçlarını ve varsayımlarını anlayabilmelerine yardımcı olmalarını' da sözlerine ekledi.

Bu rapor, Amerika'daki eşcinsellik karşıtı 'ex-gay' merkezlerinin, bu merkezlerden birine gönderildiğine inanılan tıp öğrencisi Bryce Faulkner'ın ortadan kaybolmasından ve geylere uygulanan şeytan çıkarma ayınlerine benzer olayların günışığına çıkmasından sonra ortaya çıktı.

PinkNews.co.uk tarafından 'ex-gay' hareketi üzerine hazırlanan bir raporda, 'ex-gay' hareketinin önde gelenleri dahi Amerikan Psikoloji Derneği'nin "Bazı bireyler eşcinsel hareketlerde bulunmamayı veya bunları göz ardı etmeyi öğrendiler" açıklamasıyla ve cinsel yönelimin değiştirilemeyeceği noktasında aynı fikirdeler.

Dünyadaki en büyük 'ex-gay' merkezlerinden biri olan Exodus International artık şu mesajı yayıyor "Yönelimi değiştirmek mümkün değildir."

Amerika Psikoloji Derneği'nin raporu, bu durumun ne kadar uzun göz ardı edilebileceğinin veya akıl sağlığına ne tarz bir etkisi olacağının çok net olmadığını belirtiyor.

Bu çalışma aynı zamanda, cinsel yönelimi değiştirme girişimlerinin sıkıntıya sebep olabileceğini ya da var olan sıkıntıyı artırabileceğini, depresyon ve intihar düşüncelerini de kapsayan zayıf akıl sağlığına yol açacağını ortaya çıkardı.

Exodus International bir açıklamasında, Amerika Psikoloji Derneği'nin onarım terapisi gibi klinik teknikler üzerindeki eleştirileri ve cinsel yönelim değişimi hakkındaki görüşleri ile tam olarak aynı fikirde olmamasına karşın, raporun bazı insanların hayatlarını dini değerler ile uyum içerisinde yaşamayı seçtiklerini gösterdiğini söylüyor.

Exodus International Başkanı Alan Chambers; inancın bir çok eşcinsel erkek ve kadının hayatının çok önemli bir parçası olmasa da, kararlarını almalarında çok motive edici bir faktör olduğunu belirtti.

Araştırmalara göre Britanya'da son bir yılda her 6 psikologdan 1'i eşcinsel bireyleri "iyileştirme" girişiminde bulundu.

Kaynakça: <https://kaosgl.org/haber/escinselligi-tedavi-etme-hirsi-dinmiyor>

The first of these is the fact that the
 system is not a simple one. It is a
 complex one, and it is not possible to
 describe it in a few words. It is a
 system of many parts, and it is not
 possible to describe it in a few words.

This is a small, rectangular piece of aged, yellowish paper. It appears to be a fragment or a scrap, possibly containing some very faint, illegible markings or text. The texture looks slightly rough and worn.

A photograph of a handwritten manuscript page, likely a musical score. The page is aged and yellowed, with several staves of music written in dark ink. The handwriting is cursive and somewhat faded. The page is slightly tilted to the right.

[Faint handwritten notes on a piece of paper.]

A yellow envelope with a diamond-shaped hole in the center of the flap. The envelope is slightly wrinkled and has some small dark spots. The flap is folded down, and the hole is clearly visible in the middle. The background is dark and textured.

1870
 1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900

Handwritten text on a piece of aged paper, likely a letter or document, with some ink bleed-through from the reverse side. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through, but appears to be a personal communication.

Handwritten notes on a piece of paper, likely a letter or document, with some text visible but mostly illegible due to the image quality.

1. The first of the three main parts of the
 report is the introduction. This part
 should be written in a clear and
 concise manner. It should state the
 purpose of the report and the scope
 of the study. It should also mention
 the date of the report and the name
 of the author.

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Secretary of the Navy, dated 18th March 1881. The letter is signed by the President and is addressed to the Secretary of the Navy.

[Faint handwritten notes on a yellowed piece of paper.]

Bahadır Ural'a Mektuplar

Bahadır'ım, canım, ciğerim, bir tanecik oğlum, en sevdiğim, herkesten, her şeyden çok sevdiğim, hayatımın anlamı!

Ne oldu bize yavrum? Neden ayrıldık biz? Biz kime ne yaptık? Neden böyle bir ayrılık reva görüldü bize?

Hiç ama hiç anlayamıyorum...

Canım oğlum, seni çok seviyorum, hep sevdim, her anını, her halini sevdim benim güzel gözlü, yakışıklı, tatlı yavrum.

Sen hala benimlesin, her an aklımdasın, kalbimdesin.

Artık ağlayamıyorum bile. Çünkü senin gittiğine hiç ama hiç inanmıyorum. Seninle buluşacağımız günü iple çekiyorum. Senin acı çekmeni, üzülmeni hiç istemedim, umarım ben de senin gibi gelirim yanına canım oğlum.

Hardal'ına ancak bir yıl bakabildim oğlum, Ne yazık ki onu da ayırdı benden kader şu bir anda çıkan hastalık yüzünden.

Çok geçmeden buluşmak üzere, nurlarda yat oğlum. Devrin daim olsun.

Seni çok özlüyorum,

Annen

Baho'm, canom!

Kulağımda sesin:

"Bir beni abartmadığınız kalmıştı, onu da yapmışsınız! Sizin işiniz gücünüz yok! Hadi hadi, bana çay koy; seni drama queen!"

Çayı koydum, huysuz ballı kaymağım... Şimdi aksın gitsin duygularım.

Seninle geçen her an, içimde bir ışık gibi yanıyor hâlâ.

Yokluğunun hüznüyle her sabah uyanıyor, ama seni tanımış olmanın mucizesiyle nefes alıyorum.

Gülüşün, oyunbazlığın, beni ben yapan yanlarıma tuttuğun ayna... En savunmasız, en gerçek hâllerimizle, çocuk kalplerimizi buluşturduğumuz nice an...

Hepsi içimde.

Gökyüzüne her baktığımda gözlerim seni arıyor. Kalbim, bir anlığına buluyor da... gülümsüyorum.

Sen, beni sevmenin en güzel hâlini öğrettin.
Şimdi ben, o hâli yaşıyorum içimde — eksilmeden.

İçimdeki en güzel renklerden biri sendin, sensin;
parlak, özgün, neşeli... bazen de buğulu.
Bazen bir kahkaha gibi, bazen içli bir şarkı gibi doluyorsun içime.

Seni tanımak, senin tarafından sevilmek büyük bir armağandı bana.

Hâlâ göz kırpyorsun gökyüzünden, hâlâ benimle yürüyorsun sokakta, hâlâ biberiyeleri kokluyoruz birlikte...

Gözümden gönlüme aktın, Baho'm!

Şimdi de senden mesaj geldi: bana koca gözlerini deviren, aşırı gıcık olmuş bir mimikle çekilmiş fotoğrafını göndermişsin. Altında da mesajın:

"Bu ne ya? And the Oscar goes tooooo Sonay'ın Bahadır'ına!"

Dalga geçmişsin bebeğim ama çaktırmak istemesen de gizliden gizliye duygulanmışsın.

Çaktırmadığın, duygu zengini o koca kalbinden öperim seni... kardeşim, dostum benim!

Sana hiç doymayan, doymayacak olan

Kardeşin, Sonay

Değerli dostum, güzel insan,

En son yanından ayrılırken, "Görüşürüz adamım" demiştin. Görüşemedik... Bu içime otursa da, bizimle geçirdiğin her an için minnettirim. Beraber geçirdiğimiz vakitler, hayatımızdan anlamsızca akıp giden zamanın en kıymetli anlarıydı.

Tanıştığımızda sevdiğim kadının en yakın dostlarından biriydin. Benim hayatımda da kıymetli bir yer edinmen çok uzun sürmedi. Gerçekleştiremediğimiz hayaller için hayıflanmıyorum; yaşanmış anıların varlığına seviniyorum.

İyi ki yollarımız kesişmiş. Şimdi bize yetmese de, iyi ki keyifli sofralar kurmuş, güzel hayaller paylaşmışız. İyi ki gitar çalıp şarkılar söylemişiz.

Her neredeysen, bir gün biz de oraya geleceğiz. Ve adamım sözünü unutma: Yeniden görüşeceğiz.

Sevgi ve özlemle...

Yunus Şan

Canım Bahadır,

O hıphızlı gidişinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Senden sonra da toprağa verdiklerimiz oldu, eksilmeye devam ettik. Fincanda kahvemiz soğudu, vapurun açık tarafındaki İstanbul manzarasına kulağımızdaki şarkılar eşlik etti, yaşam telaşı belki bin kere yalan oldu ama yine acelemiz, gayretimiz bitmedi. Yine başkalarının dertleriyle dertlendik, kendi derdimizi çekmecerlere kitledik. Haksızlıklar boğazımızı düğümledi, kedilere ve birbirimize sarıldık da avunduk. Hayatı, en ağır hikayeleri ve birbirimizin yükünü hafifletmek için uğraştık, küçücük mutluluklara tutunarak büyük hayaller kurmaktan da geri durmadık.

Bir sürü söz verdik, zamanla hesabımızı başka görmek istedik: ertelemeyelim, biriktirmeyelim, beklemeyelim... yine sayısız kez başaramadık.

İşte böyle canım! Belki nasılsız, ne yaptık senden sonra pek de merak etmiyorsundur, bu fanilikler karşısında o güzel gözlerini devirdiğini gördüğüme yemin edebilirim...

Seni çok özledik!

Burcu Ballıktaş Bingöllü

Canım Bahadır, Güzel Dostum,

Odamızda çiçeklerimiz tomurcuklandı yine, benim ihmal ettiğim senin gözün gibi bakıp çoğalttığın çiçeklerimiz şimdi bana emanet...

Yeni ofiste odayı biriyle paylaşma fikrinden hiç hoşlanmamıştım, pek de tanımadığım biriyle günün 8 saati nasıl geçerdi? Sonra geldin, yerleştik odamıza... Ve ben o odada yeni bir dost kazandım. Çok kısa zamanda birbirimizin gözüne bakınca ne hissettiğimizi ne düşündüğümüzü hemen anladığımız bir bağ oluştu aramızda. Çok güldüğümüz, çok hüzünlendiğimiz, çok öfkelendiğimiz, kocalarımızı çekiştirdiğimiz, sırlarımızı paylaştığımız, sabahtan akşama kadar müzik dinleyip şarkılar söylediğimiz, hayata birlikte bolca küfrettiğimiz bir dostluk sığdırdık o odaya. Kendimize ait bir oda, o odaya sığan 1 yıllık bir dostluk.

Çok keşkem var seninle ilgili, keşke bu kadar kısa olmasaydı hayatıma dokunuşun, keşke yıllarca paylaşıyorduk hayatlarımızı, keşke senin sakın bir kasabada mantar yetiştirme hayalini gerçekleştirmene tanıklık etseydim, huzurla orada yaşadığını görebilseydim, keşke sabaha kadar içip sarhoş olma sözümüzü tutabilseydik, keşke seninle İstanbul'a gidebilseydim hep plan yapmaya çalıştığımız gibi, keşke öfkemi yatıştırmaya çalışmasaydım, kiminle nasıl hesaplaşmak istiyorsan hesaplaşıyordun, evine davet ettiğinde gelseydin, elektronik müziği senin için sevmeyi deneseydim mesela birlikte gitseydik festivallere, İzmir'e gelip seni görseydim...Keşkelerim bitmiyor.

Odamızda sevdiğimiz şarkıları dinleyip eşlik ederken, sesini kısdım senin güzel sesini duyabilmek için. Bir gün dinleyince çok hüzünlendiğini söylediğin o şarkıyı açmıştın bana, gözlerin dolmuştu hemen, ben de karşında ağlamıştım sen şarkıyı mırıldanırken, henüz hastalığını teşhisi konmamıştı.

Şarkı “Ben ölürsem en sevdiğim şarkı çalınsın, bir şişe de benim için açılsın...” diyordu. Ben şimdi o şişeyi hep senin için açıyorum güzel dostum.

Hayatta başa çıkılması en zor şeylerden birinin bir dostu kaybetmek olduğuna inanıyorum, daha paylaşacak çok şey varken. Ben bu acıyla daha önce de tanıştım, yastan hep kaçtım. Ama senin yokluğunun acısı ağrısı kaçamayacağım kadar ağır benim için, çok özlüyorum.

Birbirimize attığımız reelsleri açıp izliyorum bazen, muhabbetlerimize gülüyorum. “Kurşuni Renkler”i söylemiştin bana odamızda, kaydetmiştim “seni ünlü yapacağım” diye, onu izliyorum bolca.

“Yok olamaz dur dur, gidemezsin
Gözlerimin rengi dur, bulutlara dönemezsin
Yok alamazsın beni deli zaman, dur
Ömrüme o kurşuni renkleri süremezsin ”

Odamızda açan çiçeğimizin fotoğrafını göndermiştim İsmail’e, Bahadır selam gönderiyor sana demişti. Selamını aldım güzel dostum, ben de sana sonsuz sevgimi gönderiyorum.

Burçin

Baho'm,

Hayatlarımız 'görümce' kategorisinde kesişse de yıllar yıllar önce, sen bana dost olmuşsun, kardeş olmuşsun, ne çok şey olmuşsun... Seni düşününce önce sesin geliyor aklıma, sonra gözlerin, sonra binlerce an, binlerce ayrıntı. Bu kadar ayrıntı olmasına şaşıyorum, Suriye gezimiz boyunca söylediğin Arapça şarkının nağmesi, sıkıldığında kollarını sallayarak yaptığın bir hareket, sigaradan derin bir nefes çekişin, kedileri okşarken kocaman olan ellerin, İsmail'i çekiştirirken, İsmail'i özlerken, İsmail'i överken mimiklerin.

Her bir duygunda gözlerinin rengi bile değişirdi desem... 'yok artık!' dersin değil mi?... Senin hep orada olduğun ve orada olacağın öyle bir güvenmiş ki, içime öyle işlemiş ki, hem kızıyorum kendime seninle çok daha fazla zaman geçirseydim diye, sonra da hala hep 'orada' olduğunu görüyorum, gülümsüyorum. 'Kuş ölür, sen uçuşu hatırla!' Senin uçuşun bizle kaldı Bahadır'ım, biz yorulacağız, yaşlanacağız, sen kırka vurmamış yüreğinle etrafımızda uçacaksın, yüreklerimiz tekrar buluşana dek...

Serap Erdoğan

Bahadır canım,

Son görüşmemiz, birlikte son sigara içişimiz, son gıybetimiz, senin Hardal'ı benim Votka ve Portakal'ı birbirimize son emanet edişlerimiz, masaj seansımız sonrası kapıdan seni son kez yolcu edişim... hiçbirinin son olduğunu bilmedim, bilmedik, sen hep gülümsedin yakında görüşürüz dedik... çok şey içimde yarım olsa da gülümseyişinle tamamlanıyor her bir anımız. Zekâ ve hınzırlık dolu esprilerinle, "aman be boş ver abla"larınla , "he he"lerinle her zaman benimlesin. En çok da o gülümseyişin sonsuzlukta asılı, çok canlı benim için.

Mesajlaşmalarımızı dönüp okuyorum seni özlediğimde, "canımcım" diye hitap edişine "bahadır canım" diyerek gülümsüyorum ben de.

Oya Burcu

Sevgili Bahadır;

Bir süredir yazamadım sana. Yas tutmak kolay değil, paylaşmak hele daha da zor. İnsan arkadaşını kaybedince, 40+ bir lubunya olarak sadece bir dostunu değil, gençliğinden bir parçayı da uğurluyor aslında. Seninle birlikte anılarımın, göğsümde taşıdığım kırılğan ama bir o kadar da dirençli zamanların bir parçası sessizce göçtü gitti.

Hatırlıyor musun ilk tanıştığımızda? 20'lerin sonu 30'ların başındaydım. Hayat çok yabancıydı o zamanlar bana — şehirler, insanlar, hatta ben bile. O yıllarda insanlara güvenmek de zordu benim için. Yüzler tanıdıktı belki ama içimde hep bir mesafe, bir tetikte olma hali... Sen o uzaklığı aştın. Sessizce ama çok kararlı bir sıcaklıkla yaklaştın. Birlikte ilk kez yurt dışına çıktık seninle. Amsterdam'daydık. Sokak partileri, kanallar, o süslü havalı evler... Herkesin çok “cool” görüldüğü o yerlerde biz birbirimize sığındık. Seninle yan yana olmak yeterdi, başka hiçbir şeye özenmedik. Uçaktan bile korkuyordum. Sayende zor bir deneyim bile kolaylaştı. Mesela İsmail o zamana kadar soğuk ve gıcık gelirdi bana ama sen o “kötü” İsmail'i bile sevdirdin bana. Onun dışarıdan buz gibi gözükse de anlayış dolu bir kalbi olduğunu seninle anlayabildim.

Hollanda'da gittiğimiz bir evde içerken evin içinde kullanılan bir odun kütüğünün 700 yıllık olduğu söylenmişti. Herkes muhabbetine devam ederken biz senle o kütüğe bakıp durmuştuk. Çünkü çok şaşırmıştık. İnsanların geçmişlerine, tarihsel miraslarına nasıl sahip çıktıklarını görmek çarpmıştı bizi. Bu kadar eski bir parçayla aynı mekânda yaşamak... Ne büyük bir bağ. O an Türkiye'deki evlerimizin, anılarımızın, tarihimizin ne kadar korunaksız olduğunu düşündük. “Muhafazakâr” olduğu söylenen bir ülkede, kimsenin aslında neyi muhafaza ettiğini bilmediğimiz bir yerde büyümüştük. O evde, geçmişle kurulan ilişkiyi izlerken, ikimiz de sustuk bir an.

Sessizlik bile paylaştı bizimle o düşünceyi.

İnsanların birbirine, hayata, dokunmaktan çekindiği o mesafeli yerde sen sıcak bir temastın. Daha ilk anda yıllardır tanışıyor muyuz gibi hissettirdin. Bunu herkes yapamaz. Bu sana ait bir sihirdi.

Bir de hayvanlarla kurduğun o ilişki... Özellikle kediler. Onların sana nasıl çekildiğini, seninle nasıl konuşmadan anlaştıklarını gördükçe, seninle ilgili bir şeyi daha anladım: yargısızlığını. Sabırlı bir sevgin vardı onlara, insanlara, hayata karşı. Onlar seni seçiyordu; çünkü sen onları oldukları gibi kabul ediyordun. İnsanlarla ilişkisinde de buydu işte farkın — sevmek için değiştirmen gerekmezdi karşıdakini. Hep böyle yaşadın.

Bugün Anayasa Mahkemesi, hayvan katliamlarına karşı açılan davayı reddetti Bahadır. Bunu sana yazarken içim daha da ağırlaştı. Bu zulmü görmedin diye bir yanımda rahat bile. Çünkü sen bunu kaldıramazdın. Senin kalbin, hep hayatın yanındaydı. Şimdi seni uğurlarken, aslında kendime, gençliğime, birlikte yaşlanma hayalimize de veda ediyorum. Ama bil ki, senden bana kalan her şeyle yaşamaya devam edeceğim. Senin kahkahanla, sabrınla, bir arada tutma halinle... Ve belki bir gün, başka bir dostum korkularıyla karşılaştığında, ben de senin gibi davranırım.

Teşekkür ederim Bahadır. Her şey için

Hep içimde, hep bizimle kalacaksın.

Seçin

30.07.2009

Bahadır Can,

Zamanla olan ilişkim çok iyi değil ama 15 yıl olmuştur sanırım tanışalı. Sonra uzunca bir süre yollarımız ayrıldı, denk gelemedik hiç. Uzaktan uzağa haberlerimizi aldık. Ta ki 40+ Lubunya İnisiyatifi kurulana kadar... O ortak paydamız –birlikte nasıl yaşlanacağız sorusu- bizi yeniden bir araya getirdi. Sonra sen İsmail'le Ankara'ya yerleştin ve tekrar yakınlaştık.

Çok güzel zamanlar geçireceğimiz ofis arkadaşlığı da başlamış oldu. Kahkahalar eşliğinde ve ağzımızı yüzümüzü devirerek yaptığımız dedikodular... Bir de yanında çay varsa, tamamdır. Ha bir de şarkı eşlik ederse...

Şarkı demişken, şan derslerimiz tabi ki :) Güç bela ikna ettim seni ve asla aklımdan çıkmayacak anılarımız birikmeye devam etti. Sesine hasetlendiğim, bir yandan da kız kardeşlik müessesesi gereği içten içe gururlandığım ve göğsümün kabardığı zamanlar...

Notaların peşinden koşarken ne kadar eğlendik. Zihnimde hep bir melodi ile hatırlamam ne kadar güzel seni.

Sonra...

O ani gidişin...

Sanki her an kapı çalınacak, sen o sıcak gülüşünle 'n'aber abla?' diyeceksin. O güzel sesinle bir şarkı mırıldanacaksın yine...

Bu ani gidişinle aslında çoğumuzun hayatında bir şeyler yerinden oynadı. Belki de o anlamsız hırslarımızı, içimizdeki o küçük hasetlikleri bir kenara bırakıp, hayatın gerçek değerini sorgulamamız gerekiyor.

Ve tek gerçek şu ki, birbirimizden başa çaremiz yok.

İnsanı kayıpları olgunlaştırıyor ve büyütüyor, hayatı sorgulatıyor. Kırgınlıklarını, kızgınlıklarını unutturuyor. Gerçekle olan bağııı tekrar kurması gerektiğini hatırlatıyor...

Peki cenaze törenin... O kalabalık... Böyle düşündüğüm için biraz kendimi suçlasam da hayatımda gördüğüm en güzel cenaze töreniydi. Daha önce hiç böylesini görmemiştim.

Ah be Bahadır Can...

İnanması hala çok zor...

şimdi sen yoksun. Ve içimde o korku var işte.

Sevdiklerimi kaybetme korkusu...

Ama senin gidişin bir şeyi daha öğretti bana. Her anı dolu doluyaşamalı ve mutsuz olmamalıyız. Ve biz lubunyalar, birbirimize daha sıkı sarılmalı, yaralarımızı birlikte sarmalıyız. Seninle olan anılarımızı, o güzel gülüşünü, o naif ruhunu yaşatarak...

Metin

Hiç hazır değildim

Yok olmaz erken daha, biraz geç kalın ne olur,

Hiç hazır değilim henüz...

Hep bu şarkıyı söyletirdim sana bana göre sen Sezen'den bile çok daha güzel söyledin. Bunu sana defalarca söyledim başta kabul etmedin ama sonra ikimizde biliyorduk ki sen çok içten taa başka bir yerden söyledin. Artık gözlerim dolmadan dinleyemiyorum, sesini ne zaman hatırlamak istesem aklımdan şarkıyı geçiriyorum ve

'hiç hazır değilim değildim..'

Hayata karşı duruşunu ve olmak istediğin kişiyi seçtiğinde ilk paylaştığın insan olmaktan gurur duyuyorum, bağıra çağıra tüm dünyaya söylemek istediğimiz günü dün gibi hatırlıyorum. hala aklıma geldikçe güldüğüm, güldüğümüz nice sırlı sohbetleri özlüyorum. Seni hep özlemenin acısını yükledin diye kızıyorum. Gittin kime kızacağımı bilmiyorum.

Özlemek güzeldir diyor ya şair ben hiç sevmiyorum

Özledim gel diyebilmek istiyorum...

Filiz

Sevgili Bahadır,

Yazışmalarımıza baktım dün, “kedilendim” diye ilk sana yazmışım. Korkardım eskiden kedilere yaklaşmaya, sabırla ve bazen sabırsızlıkla kedicilik hocam olmuştun. Simdi kedisiz hayat düşünemiyorum, büyük oranda sayende Bahadircan.

Bahadır hala inanmakta zorlanıyorum gittigine. Sen burs kazanınca sana Fery demeye başlamışız, okudukça eski mesajları senin o candan dostlugunu hissediyorum, o icten kahkahanı ve olaylar karsisindaki net, eğilip bükülmeden aldığı tavrını, gullümlerimizi... Sevgili Bahadircan seni çok seviyorum. Devrin daim olsun sevgili arkadaşım, kediler bize emanet merak etme.

Elif Ceylan Özsoy

Bahadır'cığırma

Bahadır'la ilk ne zaman tanıştığımı hatırlamıyorum. İsmail aracılığıyla tanıştım ancak sanki zaten hep vardı. Beraber bir tatile gitmistik, çok muhafazakar ve yandaş bir kadın gazetecinin kocasından boşanıp aile dostları olan bir başka adamla evlendiği manşetlerdeydi. Ama sosyal medyayı asıl ilgilendiren kadının bu ilişkiye henüz kocasıyla beraberken başlamış olduğu detaylıydı. Bahadır haberi okudu, bana ciddiyetle bakarak "iş işte, koca kocada bulunur" dedi. Kahkahalarla guldüğümü hatırlıyorum. Fakat ne yazık ki mutluluk da tıpkı elektrik gibi, bir yere istiflenmesi imkansız. Şimdi bu kahkahalarla dolu mutluluk anları sadece anı olarak suratıma çarpıyor. Ölümün bir başka karanlık tarafı da ortaya çıkıyor böylece; hayat akıp gidiyor ve hiçbir şey kaybolmuyor. Bahadır'ı Narlıdere'ye sakladık. Bir süre sonra o da oranın bir parçası olacak, İzmir'e her gittiğimde belki daldaki bir kuş, ağacın tekinde açan gösterişsiz bir çiçek, ya da peşimden gelen yavru bi tekir olacak. Hiçbir şey kaybolmuyor, evet bu en sıradan ama en büyük gerçek.

Ayaklarını yere vura vura ağlayabilme hakkını çocuklara kaptırdık ve üstüne hiçbir şeyi de değiştiremiyoruz. 'Hayat devam ediyor' filan diyorlar ama Bahadır gitti gideli aslında hayat pek devam etmedi. Bir çoğumuz için hayat yeniden başladı. Hem de sıfırdan.

Elçin Cavlan

Bahadır,

Senin olmadığın ortamlarda senden bahsederken gülüşler arasında “Bahadır yaaa...” sözcüklerini çok duyardım. Hala duyuyorum ve sonsuz bir mesafedeki varlığını hissedip gülerek “Bahadır yaa...” diyorum. Mesafenin anlamı bitiyor bir an. Susuyorum..

Kuzen miydik yoksa güçlü bağları olan adı konamamış iki dostmuyduk, ikimiz de bilemezdik. Ama şunu hep bilirdim ki aramızdaki kan bağından öteydi. Hayatın herhangi bir evresinde herhangi iki insan olarak karşılaşmış da olsak aynı yakınlığı hisedeceğime emin gibiyim.

Bir dönem ayrı hayatlarımız ayrı ortamlarımız oldu. Ama iyi ki bir dönemimizi sıkı sıkıya bir arada geçirdik. Birçok güzel an kaldı ardında. Anılarımda mendeburluğunla, yaşadığın öfke patlamalarına gülüşümle gardını düşürebilecek kadar naif ve masum gülüşünle yer alacaksın.

Kalan zamanımın sonuna kadar “İhtiyar mendebur” u hep merak edeceğim..

İbrahim Dinçer

Koca yürekli arkadaşşıma,

Bahadır farklı biriydi. Ortaokul sıralarında tanıştım onunla. Sınıfın zıpııydı. Arkadaşının sırasına raptiye koyar, öğretmeninin sandalyesine uhu yapıştırırdı... Bütün "yaramazlıklar" ondaydı ya da yaramazlıkta öndeydi. Bahadır kendiydi. Kendi olmaktan korkmayan, cesur, hem arkadaşları hem öğretmenleri arasında sözünü, içten geleni esirgemeyendi. Bu yönüyle liderdi bence. Aranan, ekip içinde yokluğu hissedilen biriydi. Şimdi de öyle. Ama biliyorum ki en çok Nurcan öğretmenim ve İsmail yaşıyor bu boşluğu, onsuzluğu. Bir teselli olması için değil sadece, Bahadır; şefkati ve sahiciliğıyle yaşıyor. Sınıfın en "çirkin" kızı ile o dışlandığı için arkadaşlık kuran, koca yürekli arkadaşım. Sen ışıklarda uyurken, cesaretin ışığımız olsun...

Deniz Gündoğmuş

Bahadır bahadır...

Sen başka diyarlara göçeli 11 ay oluyor Bahadır. Sen gittiğinden beri 40+ Lubunya çok buruk. Birlikte yola çıkışımız, yollara gidişlerimiz, etkinliklerimizde buluşmamız ise daha dün gibi.

Bak işte geldi çattı bahar, ki sen bahar mevsimini çok severdin, çünkü sen baharın ta kendisiydin. Bahar gelince o eşi benzeri olmayan kahkahaların çoğalırdı. Bahar kahkahaları en çok sevgilime ve sana yakışırdı. Doğayı, gezmeyi bizim gibi çok severdin. Yeni yemekler denemeyi, mutfakta bazı bazı deney yapmayı da. Gusto sahibiydin, kararında malzeme kullanılmasını severdin, çok fazla peynir kullanılmasına ifrit olurdun. İsmail senin yemeklerini zevkle yediğinde ise günün aydınlanırdı, çok mutlu olurdun. Kıyıda köşede kalmış tatları bilirdin. Bakkal gofretini severdin mesela, birlikte çalıştığımız dönemde masamın üstünde bulduğunda çocuklar gibi sevinirdin.

Ne zaman ağaçların içinde dolansam, iki kelebek iki kuş fotoğrafı paylaştım “Çatlatıyorsun beni anacım. Ama ne güzel bir çatlatma! Feyz alıyorum sizden, inşallah büyüyünce sizin gibi olucam ben de ühühü” diye şaka yapardın. Bilmezdin ki sen de beni yüksek enerjinle çatlatırdın, temiz ve özenli duruşunla, sakalina üstüne başına gösterdiğin ihtimamla, yakışıklılığın ve tertemiz kalbinle, İsmail’i sevme biçiminle, kedi babalığın ve şefkatinle özendirirdin, öylesi müstesna biriydin işte. İsmail’in öteki yarısı, bizim ise can içimizdin. Sadece bizden yana değil, herkes tarafından sevilen yegane insanlardandın. Cenazene gelen insan güruhu bunun nişanesiydi, her ne kadar bu kalabalık buz dağının görünen yüzü olsa bile. Gelebilse diğer insanlar,eminim seni uğurlamak için yollara taşardık.

Bizim sana özlemimiz de yasımız da hiç bitmiyor. Seni ve İsmail’i soframızda bizimle buluşturmayı çok istedim, şimdi ise bazı bazı sofralarımıza, cıvı cıvı öten kuşlardan biri olarak dahil oluyorsun.

Bahar çiçeklerinde, kuşların yüreğinde yaşamaya devam ediyorsun. Biz de bir gün seninle tekrar yanyana geldiğimizde, birlikte uçmaya devam edeceğiz buna inanıyorum. O gün gelene kadar seni düşlerimde,tefekkürlerimde kucaklıyorum.

Özge Gökpınar

Bir Mesajınız Var

6 Şubat 2024. Depremi de yıl dönümü olması sebebiyle artık kutlamaktan bile hicap duyduğum yaş dönümüm, senden gelen bir WhatsApp mesajıyla nasıl aydınlanmıştı bir bilsen. Her görüştüğümüzde insanı saran o sıcacık gülüşün, sarılışın, sıcaklığın adeta yazı olup ekrandan bana akıvermişti. Nasıl yan yana geldiğimizde güzel enerjin, samimiyetin, sıcak sohbetin insana iyi geliyorsa, uzaktan dahi olsa yine temasıyla güzelleştirmiştin günümü. Sadece bir mesajla bu kadar mı iyihissettirilir insana be canım Bahadır?

O kıymetli mesajının üstünden aslında çok da geçmeden acı kaybını yaşadık. Ve mesajın senden son bir söz olarak kalakaldı orada. Belki sınırından da olsa 40 + lubunya olmaktan, belki benim bu konulardaki bilgisizliğimden, telefonumun hafıza probleminden dolayı düzenli olarak mesajlarımı silmem gerektiği noktadayım oysa. Telefonumda hiçbir konuşmayı saklayamıyorum. Her hafıza temizleme işlemi yaptığımda, sıra sana geliyor, senle göz göze geliyorum adeta. Güzel temennilerle bezediğin, sevgi dolu mesajını tekrar okuyup mutlu oluyorum, o büyük hüznün yanı sıra... Tabii ki saklamaya devam ediyorum konuşmamızı. Hala oradan bile gülümsetiyorsun beni ve şuna emin ol ki telefonum bir gün zamana yenik düşse bile, zihnimdeki sen beni gülümsetmeye her zaman devam edecek can Bahadır...

Yelda

Güzel bir çocuğa “geçmiş zaman kipiyle” bir mektup...

Bazı insanlara hayat, daha doğarken güzelliği, tatlılığı, iyiliği bahşeder. Ve onlar, bu bahşedilmiş hediyelerle yaşar; etraflarına da cömertçe saçarlar. Sevgili Bahadır, o insanlardan biriydi. Sanki bir ressamın yüzüne kondurduğu gülümsemesiyle ışık saçar; bulutların güneşi örtmediği bir mevsim gibi çevresini ısıtırdı.

Bazılarına insan olmak çok yakışır. Bahadır, insanlığın yakıştığı kişilerdendi. Sizi bu dünyanın kötülüklerinden koruyacakmış gibi gelirdi. Öyle bir gücü vardı ki bunun için fazladan bir şey yapmasına gerek bile yoktu. Öylece, en doğal haliyle bunu size hissettirirdi. Onu çok uzun zamandır tanımanız ya da birlikte yıllar geçirmeniz de şart değildi üstelik. Yolunuz bir kez kesişmişse, size hediye ettiği iyiliği bohçanıza koyar; yanınızda götürürdünüz. Bahadır’ı bir daha görmeseniz bile, o iyilik sizde kalırdı.

Bazı insanlarla tanıştığınızda, kendinizi şanslı hissedersiniz. Bahadır, onlardan biriydi. Yanında, sanki dünya berbat bir yer değilmiş; dört yanınız kötülükle, kötülerle çevrili değilmiş gibi hissederdiniz. Gülümsemesi, şakaları, şarkıları, “ay”ları, “ayol”larıyla sizi doyurur; gelecek günleri göğüslemenize yardımcı olacak bir güç verirdi.

Jose’yi alıp Ege’ye gezmeye gittiğimizde, o seyahatin tüm turistik klişelerini icra ederken, İsmail’le birlikte onunla İzmir’de buluştuk. Hâlâ sevgiyle andığım o güzel günlerde, bizi Çeşme’de, Alaçatı’da gezdirirkenki hali; evlerinde misafir ederkenki kadirşinaslığı, yıllar geçmesine rağmen hâlâ hatırımda. Elbette iyi bir ev sahibiydi. Misafirini diken üstünde oturtmaz, rahat ettirmek, yedirmek, içirmek için adeta kendini paralırdı. “İyi insanlar iyi ev sahipleri olurlar” teorimi doğrulayan; hatta bana bu konuda bir atasözü uydurtan insanlar biri de oydu.

Bazı insanlara ölüm hiç yakışmaz. Bahadır onlardan biri.

Bazı insanlar hakkında geçmiş zamanla konuşmak olmaz. Bahadır onlardan biri.

Bazı insanların gidişleriyle boşalan yer asla dolmaz. Bahadır onlardan biri.

Bazı insanların gülüşleri yaşamaya devam eder. Bahadır onlardan biri.

Türkiye, onu yaşanılabilir bir yer kılmak için uğraşanlara hiç gün yüzü göstermedi. Hayatımızın ortasında, kaybettiklerimizin acısı avuçlarımızda; korkmuş, üzgün, kırılmış çocuklar gibi, yitirdiklerimizin acılarıyla, hasretleriyle oturuyoruz, dağıldığımız diyarlardaki evlerimizde. Şimdi, ne yazık ki Bahadır'dan kalan bir boşluk da eklendi kahr listemize. Ne kadar ağlasak az... Ne kadar dövünsek az...

Bahadır, sen iyiydin, güzeldin, tatlıydın... Hepimizi varlığınla onurlandırdın. Umarım senden kalanlar, İsmail'e ve seni tanıyan herkese yeter de; tarifi zor bu acı, herkes için... hepimiz için... biraz daha katlanılabilir olur.

Gülüşünü aydınlatan güneş, gözlerindeki gökkuşağı sana yoldaşlık etsin, güzel çocuk. Bir gün, bir yerlerde buluşmak mümkün olursa, bilmelisin ki çok insan bundan büyük bir memnuniyet duyacak.

Bize dostluğunu bahsettiğin için ne kadar şanslıyız. Kalan ömrümüzü, nefesimiz yettiğince bununla -ve senin için- yaşamaya devam edeceğiz.

Bawer

8 Mayıs 2025, Barselona

Bahadır'a veda

Bahadır'ı düşündüğümde aklıma ilk gelen şey, içtenliğini hiç kaybetmemiş hali oluyor.

Her zaman gülümsemesiyle, en sıradan anlara bile neşe katmayı bilen, çevresindekilere kendilerini iyi hissettiren, kalbi tertemiz ve dostluğu sahici biriydi.

Ve İsmail'le birlikte olan halleri... Birbirlerine duydukları sevgi, dayanışma ve dostlukla, hayatımda tanıdığım en özel çiftlerdendiler. Onlara bakmak, gerçek bir ortaklığı görmek demekti.

Bahadır'a veda etmeye hiç hazır değildik. O artık bizimle aynı yerde değil belki, ama biliyorum ki onu anılarımızda, sohbetlerimizde ve bize kattıklarında yaşatmaya devam edeceğiz.

Melis

Bahadır'dan,

hafızama kazınan,

"yooo be! Burnum düşse yerden almam"

"Yoo asla kalitemden ödün vermem"

"O kim köpek gııız"

Yazılacak çok şey var...Eğer güçsüz hissettiğinizde karşılaşp su cümleleri onun vurgusuyla duysaydınız hiç şüphesiz kendinize gelirdiniz :)

Berfu

Canım Baho'm,

Kendisi ile bizzat tanışmadan önce, hep adının zikredildiği bir arkadaş grubunda tanımaya başladım O'nu. Kim bu Bahadır, nasıl birisi acaba diye meraklar içindeyken tanıştım O'nunla.

Gördüm ki, o da benim gibi yaralı bir çocuktü. Daha ayaklarımız üzerinde duramıyorken, daha kendimizi bile tanımıyorken, sorunlu aile yüklerini yüklenirken tanıştık.

Güler yüzlü, sıcacık, her zaman muntazam, hep pratik, hep güzel bakışlıydı. Tertemiz görünümü ve o kendine has kibiriyle ilk günden itibaren kendini bağladı bana. Gıcıkça tavırları vardı ama kendine has bir şekilde yapardı bunu. Çoğu zaman heralde bir tek ben katlanabilirim Bahadır'a derdim kendi kendime. Soğuk kelime şakalarına bi tek ben gülerdim mesela :)

Çok kısa sürede gerek gönülden gerekse gündelik yaşamlarımızda birbirimize çok bağlı hale geldik. O bana yoldaş, yol arkadaşı, arabamın yolcu koltuğunu dolduran.. O bana aile, arkadaş, sevdicek, başka ne kadar kavram varsa o oldu. Neyimiz eksikse o olduk birbirimize. Sırlarımız vardı ama birbirimize anlatmamıza gerek bile yoktu. İkimizde bilirdik neyin ne olduğunu. Öyle ki artık sevgimiz her türlü tanımın dışındaydı. Ona sevgimin hiç bir nedenle bağı yoktu. Onu tanımlamak için herhangi bir kavrama ihtiyacım yoktu.

Gönlünden gelen ışığı görür, o ışıkla aydınlanırdım. Akıl hocamdı, yol gösterenimdi, hep güzeli gören, iyiye yönlendirendi. Beraber mutlu olmanın yolunu çok iyi bilendi.

Şuan nefret ediyorum di'li geçmiş zaman kullanmaktan. Çok kızgınım herşeye, hayata, varsa Tanrı'ya, varsa Karma'ya.. Bahadır'a.. Sözümüz vardı birbirimize. "Ölmeli şeyler olmayacaktı.

Mükemmel bir insan olmayabilirim, belkide bazı cezaları hakeden birisiyim ama bu dünyada BAHADIRSIZLIK ile cezalandırıldığımı kabul etmek istemiyorum, bunu ne ben ne de o hak etti.

Seni çooooookk seviyorum Bahom. Çok özlüyorum. Sensiz bir yaşamı yaşamak çok acı, buna katlanmak zorunda olmak çok zor.

Işıklar içinde uyu sevgili canım Bahom. Devrin daim olsun. İnşallah vardır o kavuşacağımız yer, bekle beni orada emi.

Fehmi

Ölmeli şeyler...

Keşke bir yılla son bulsa, zaman ilaç olsa can yanmasına. Çok sık buluştuğumuz kentor'a gelsen. Fef de gelecek. En sevdiğin renk çiçekler bürümüş etrafı. Alengirli tezgahlarla kurduğun sürprizlerden birini yapsan yine, aklımızı alsan. Bu gördüğüm yüz, konuşan hayal gerçek olsa, boğarcasına sarılsam boynuna, öpsem güzel gözlerinden, affetsem yaptığını. Sözümüz vardı, ölmeli şeyler yapmayacaktık, ne sana yakıştı ölüm, ne hayata sensizlik. Bizi hiç sorma; yokluğunla malul...

Emrah

Vefalı dostum,

Bana seni tek kelimeyle tanımla deselerdi sanırım cevabım “vefalı” olurdu. Dostluğun, hiç ummadığım anlarda yaptığın sürprizlerin, her şartta yanımda olduğunu hissettirmen ve desteğin... Güler yüzün, pozitifliğin, hayvanseverliğin, güzel dostluğun, hoş sohbetlerinle hep hatıralarımda ve kalbimde olacaksın...

Son cümle hala kulağımda... “Ben de seni seviyorum” dedin zorlanarak da olsa kırmadın beni, yanağına bir öpücük kondurdum, o an vedaymış meğer, bilemezdim...Seni seviyorum şeker çocuk...

Tuba

Uğurlama

Gittik,
Hava sıcaktı, Biz çok üşüdük,
Benzerlerimizi gördük,
El verdik, el aldık
Göğüste artan sızıyla,
Bize, biz gibi Sarıldık,
Isındık!
Bir cesaretle
hoşçakal dedik, kocaman bir yüreğe,
Bir sürü göz gördük
Yürek gibi bakan,
İnsanı bir kucaklayıp saran,
Her yer çiçek,
Cenaze İyilik kokuyordu,
Guzel insanlarla Yarım ay olduk,
Kayan Yıldıza Selam durduk
Bir avuç toprağa sardık
şimdilik geri geldik...

Bir Can
26/06/2024

Sevgili Bahadır,

Çok yakından tanıma fırsatım olmasa da, senin gülüşünde ve varlığında kendini belli eden bir sıcaklık vardı. Belki aramızda hep bir mesafe kaldı, belki de vedalaşacak zamanımız olmadı; ama ben seni her zaman zarafetinle, nezaketinle ve içten neşenle hatırlayacağım. İnsanlara her daim göstermediği,n ama arkasında derinlik ve samimiyet barındıran yönünle — belli ki bu yanını sadece gerçekten görmek isteyenlerle paylaşıyordun.

Bu erken veda, içinde söylenmemiş cümleler bıraktı; ama yine de geriye güzel bir iz, saygıyla hatırlanacak bir insan bıraktı.

Y.

Bahadır'a

Gölgeler !

Kafasını kaldırmış, sanki yokluğunla beni sınıyor.

Kararmış olan dünyamda...

Acımı içimde yaşıyorum ,

Kararmış bir gecenin dilsiz resmîni çiziyorum,

Duvarlara...

Yoooo!

Genel geçer hallerde değil bu !

Sonsuz özgürlüğün matemine , bıraktım !

Gözlerimi ...

Aklımda kalan kahkahaların ile ,

Güllerin açtığı mevsimdeyim ...

Arzuların savaştığı yerlerde ,

Sanki hep bir gülistan,

Huzurla dolsun yüreğime inen gölgen !

Derinden bir sessizlik .

Bu ...

Yalnız kalmak da , ne zor iş'miş !

Yoldaş ...

Yolun sonu neresi ,

Bilmiyorum hala !

Sonsuza kadar seninle ,

Güvende .

Yüreğimde saklı kalan anıların...

Bahadıra ve anılarına sevgiler, selamlar,

Ahmet

Çıtır Bahadır'a

Sevgili Bahadır, seni kaybettiğimiz günden beri aklıma hep seni Kaos GL'de ilk kez gördüğüm gün aklıma geliyor, ilk tanışmamız. Kaos GL'nin 200. Sayısına unutmadıklarımız dosyasını hazırlarken Kaosgl.org'daki yazar profiline baktığımda oradaki gençlik fotoğrafın beni tekrardan geçmişe tekrardan götürdü. Keşke geçmişe bu kadar rahat dönebilsek, keşkelerimiz bu kadar çok olmazdı sanırım. Hayatımda kendime ilişkin bir sürü keşkelerim var. Bu keşkelerden birkaç tanesi de sana ait. Annen Cemevinde Bahadır'ın adını yaşatın, unutulmasın dediği anın kendisi de seni unutulmaz kılan bir süreçti.

Bu mektup yazıyı bir duble eşliğinde Seyyal Taner'den Naciye'yi dinleyerek yazıyorum. Hiç görmediğim bir klibi gördüm. Sen benim için hep bir duble rakı, biraz Seyyal Taner, biraz Naciye olacaksın. Ben seni İsmail'le tanıdım, İsmail'in uğraştığım, uğraşılması gerektiğini düşündüğüm noktaları ile uğraştığın için seni daha çok sevdim. Bazı ilişkiler nüktedandır kendisine özgür bir melodisi vardır. Sen o nüktedanlıkla, melodinle sadece sesinin güzelliğinden değil, zekanın kıvraklığıyla kendini hep sevdirdin. En madi olduğumuz zamanlarda bile sevgi ve saygı doluydun o yüzden sana aynı zamanda bir teşekkür borçluyum. İyi ki yollarımız keşişmiş, iyi ki Bahadır'ımız olmuşsun.

40+ Lubunya'da bir araya geldiğimizde "birlikte yaşlanmaya" karar vermiştik. Sen hiç yaşlanmayacaksın kendi tabirinle "hep çıtır kalacaksın". Bundan sonra bütün rakı masalarında dubleler sana kalkacak!

Klibi: <https://www.youtube.com/watch?v=oNxWkit0U5U>

Umut

This image shows a full page of white paper with horizontal blue or grey ruling lines, typical of notebook paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no handwriting or other markings on the paper.

KINKINDAS SORRA

© 2010 Kinkindas Sorra. All rights reserved.